

နိဗ္ဗာန်သို့ မြိုးမမ ဝကာသို့ (ဇောင့်သား)

အကြင်သူသည် ငါ့အား “မိန်းမဟူသည်အသိ
နည်း” ဟု အကယ်တန္တ၊ မေးမြန်းသမှု ပြုခဲ့
ငြားအံ့၊ ငါသည်မသိသကဲ့သို့ချင်းချင်းပင်ဖြစ်လင့်
ကစား ဤပကောသနီဖြင့် ထို မေးလှာသမှု၏
ဆန္ဒကိုနှစ်သိမ့်ရမည်သာတည်း။

မောင်သာရ

အမှတ်စာတမ်း

“ပကာသနီ” ဟု သုံးစွဲထားမှုနှင့် ပတ်သက်၍
ငယ်ရွယ် နုနုနယ်သော တောင်တွင် စကားနည်းနည်း
များနေသည်ဟု တဆင့်စကား တဆင့်နားနှင့် ကြား
ရ၏။ ထိုထောင့်က “ပကာသနီ” ဟူသည် မြတ်စွာ
သော ဘုရားတို့နှင့်သာ ထာဝရ ပတ်သက်အပ်သော
ပစ္စည်းဟုလည်း ယူမှတ်ထားကြဟန် လက္ခဏာရှိ၏။
စင်စစ်.. အဖွင့်၌ ကာ သဘော သက်ရောက် သမျှကို
‘ဝိဘာဝိနီ’ ဟု ၎င်း၊ ‘ဝိကာသိနီ’ ဟု ၎င်း၊ ‘ဗီပနီ’
ဟု ၎င်း၊ ‘ပကာသနီ’ ဟု ၎င်း သုံးစွဲနိုင်သည်သာတည်း။
အတိပေတ္တ ဝိဘာဝိနီ၊ ဆန္ဒနာသရတ္ထ ဝိကာသိနီ၊
ပရမတ္ထဗီပနီ၊ ပစ္စယပကာသနီ....စသည်....စသည် တို့
ကား ဥပမာဟုတ်တည်း။ ထို့ကြောင့် ပြဆိုလိုသော
အကြောင်းအရာ တရပ်ရပ်ကို အရင်းအမြစ် တည်
ထား၍ ယင်း အကြောင်းချင်းတို့ကို ပြဆိုမှု မှန်သမျှ
အား ‘ပကာသနီ’ ဟု ပါဠိကို ခင်တူယ်သောအားဖြင့်
သုံးစွဲရမည်။ အလျား ပြဆိုသော ကျမ်းဟုသတည်း။

မောင်သာရ

ဝေးဝေး...ပြေ!...ပြေ!...ဝေးဝေး

မဝင်ချင် ဝင်ချင်နှင့်ပင် ဝင်မိသည်။

ဝင်သောအခါ စောစော အိပ်ပျော်တတ်သော ကုလွှဲ၊
ရှက်ပျားကို မဆိုထားနှင့်၊ မန်ကျည်းရွက်ငယ်များ ကပင်လျှင်
မကြည့်တန်စွာ အိပ်ပျော်ဟန်ဆောင်ကြကုန်၏။ အစဉ်ပင်
အမတ်ကို အလျင်ပြေး၍ လာကြိုတတ်သော စပယ်သင်းပျံ
ညှိုးရန် တို့ကလည်း ယခုဖြင့် မကြိုင်လှိုင်ပြီ။ အော်...ပန်းစုံ
ပြိုင်ဆိုင်၊ ဆင်းထုံဖန်ရွှေ၊ 'နံ့သာသိုက်'၏ ဝင်းတုံညံ့မြေ
ဆည်ပင်လျှင်လည်း ကြေကွဲ၍ နေပချေ၏။

ကိုယ်သာပြီ...ကိုဟန်သာပြီ... မောင်လာပြီ... ကျွန်တော်
လာပြီ စသည်...စသည်ဖြင့် တစာစာ အသံပြုမည်ကြံရွယ်မိပြန်
အပြု။

သို့သော် မျိုးကြံ့မွာကုန်ပြီမို့ မည်သူကမျှ ကိုဟန်ကို အရေး
တယူ ပျူငှာကြံတော့အံ့ ထင်ချေ။

ကိုဟန် သိသည်။ မျိုးမရှိကော့ပြီကို သိလျက်နှင့်လာခဲ့
သည်ကိုက ကိုဟန်အမှားပင်။

သို့သော်... မှန်ရာကို ဆိုရလျှင် 'နံ့သာသိုက်' သို့ ကိုဟန်
လာလိုသည်။ မှန်ရာကိုပြောရလျှင် 'နံ့သာသိုက်' ၌ ကိုဟန်
ခိုလိုသည်။ မှန်ရာကို တိုင်တည်ရလျှင် 'နံ့သာသိုက်' ၏
အေးရိပ်ညိုမှာ ကိုဟန်တရားအိပ်လိုသည်။ သံသရာဘဝ အ
ဆက်ဆက် 'နံ့သာသိုက်' ၏ ကမ်းတဘက်သို့မူ ကိုဟန်
မရောက်လိုချေ။

တဝဆိုသည်မှာ အစုန်အဆန် ရှိသည်မျိုး။ ရံဖန်ရံခါ
တော့လည်း ကံမကောင်းအကြောင်းမလှပြီဆိုပါက မျိုးတို့
နှယ် ကံလုံကြယ်ဝသသူများမှာပင် ဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်၍
စိတ်တဝင်မှာ ညစ်ကျရတတ်သည်။ ကိုဟန်တို့နှယ်မျက်နှာ
ငယ်များအတို့မူ ပြောတယ်ရာပင် လိုမည်ထင်ချေ။

ထို့ကြောင့် မျိုးရှိစဉ်အခါကပင် လာခဲ့ချင်သော်လည်း
စိတ်သာပန်း၍ အခန့်အလှည့် မဆင့်နိုင်ခဲ့ချေ။ လာလိုသော်
တဏှာ၊ မလာလိုသော် ထတဝ၊ လာလိုလျှင် အနီးကလေး၊
မလာလိုလျှင်ခရီးဝေး၊ မလိုတမာ၊ လိုသကာဟူ၍ မျိုးကဲ့သို့
လျှင် ကိုဟန်လည်း ဆိုတတ်ကပြီပင်။ သို့သော် အရာရာ
သည် မျိုးတေးထင်တတ် သကဲ့သို့ မလွယ်နိုင်တန်ရာချေ
ဟကား။

ဆန်သောရေနှင့်လည်း မကြုံရ၊ တန်သော လေနှင့်လည်း
 မဆုံရ၊ တက်မစုံ ရွက်မလုံမှ...စသော အန္တရာယ် နှုတ်ခမ်း
 တို့နှင့်လည်း တခါမျှ နင်းရတူးသည် မဟုတ်၍ 'ဒုက္ခ' ဆို
 ထည်မှာ 'လက်'တေးတို့၌ ပါလေ့ ရှိသည်စာ' ဟုသာ အ
 ဝိပဿန် ပြန်ဆိုသောမျိုး။ မျိုးကျကျေ နည်းနည်း ရေရေ
 လည်လည် သဘောရလားစိမ့်သောငှာ ကိုဟန်မှာ တရားချ
 ပြုနိုင်စွမ်းမရှိသည် အမှန်ပင်။ ကိုဟန်ဆင်ခြင်ပြုတတ်သည်မှာ
 အဇာမျှ ကြိုပြောထား၍ မရကောင်းသော အဖြစ်ဟူသည်
 အဝမည်၏။ ဤသည်သာတည်း။

ယခုလည်း ဤ 'နံ့သာသိုက်'သို့ တခါတခေါက် ပြန်
 လည်၍ ရောက်လာလိမ့်ဦးမည်ဟု ကိုဟန်တဝတွင် မမြော်လင့်
 ခဲ့မိချေ။ သို့စဉ်လျက် ယခုတဖန် ရောက်လာခဲ့ရပြန်ချေပြီ။
 ကြံပွားသူငယ် မျက်စိလယ်ပြီ ဆိုရမည်။

ကိုဟန်နှင့်လျှင် မျက်စိလည်ခဲ့မိသည်။

မျက်စိလည်တွယ်ရာပင် 'နံ့သာသိုက်' သည်လည်း အနံ့
 အလျား၊ ခြားနားပြောင်းလဲခဲ့ချေ၏။ ဤ 'နံ့သာသိုက်'၏
 အစာရိပ်ညိုကို ကိုဟန် မျှီသိပ်၍ ခွဲခွဲရစဉ်ကဆိုလျှင် အုတ်ရိုး
 သံတွယ် ညီညာလှပလတ်စသော ကျခတ်ခြံစည်းရိုးတို့သည်
 လှပစရာပုံမျှသာရှိပေမည်။ ယခုသော်ကား နံ့သာညယ်ျာဉ်
 ပြုပြင်ဆင်ခြင် မှီရိသွင် မြင့်ကြချေပြီ။ စုံမြိုင်တမျှ
 ရှိပေကြားချေပြီ။

မြင် မြင်ရသမျှတို့သည် ကိုဟန်မြော်လင့်ထားခဲ့သည်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်လှစွာသည်။ ကြွကုန်သော မန်ကျည်းဖူးကလေး များမှအပ အခြားတပါးသော အရာခပ်သိမ်းတို့သည် မြားနားကြကုန်ပြီ။ သည်တော့မှ မျိုးရှိခြင်းနှင့် မရှိတော့ခြင်း၏ မြားနားချက်ကို ကိုဟန်လေးနက်စွာသိရတော့၏။

ထိုသို့သိ၍ နောင်တနောင်ခါရလှောတော့လည်းမျိုးမကြာ မကြာ ပြောတက်သည့် ‘အလာ နည်းသော ဧည့်သည်’ ကိုသာ ကိုဟန်မှာ အဆွေခင်ပွန်း ပြုရတော့သည်။ ကိုဟန် မျက်ရည် ကြွေပြီ။

ဤကြွေရသော မျက်ရည်တို့ကို မျိုးခုံမင်နှစ်သက်တတ် သည့် ကိုဟန်နှင့်မျိုးတို့၏ သစ္စာနှင့်စာ စခန်းသာလည်း မည် သော စပယ်ရုံများသို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ကိုဟန်လှူသည်။ သန့်စင်ဖြူလွှသော စပယ်ပွင့်တို့ကို ပွင့်မပြနိုင်၍လော၊ မျိုးမရှိ တော့၍လောမသိ၊ ညှိုးနွမ်းသမ်းလျော်နေကုန်သော စပယ်ရုံ များက မျက်ရည်မိုးမှာ သောက်ချိုးကာ၊ နောက်ထပ်အဖန် စပယ်ဖြူများ ပွင့်လာဦးမည်ဆိုပါက အပွင့်ဦးကို မျိုးတို့ ကိုဟန်ဆွတ်ပါအံ့။ မျိုး၏ ဆံကြာပတ်လျော့၊ သုံးတောင် ကျော် မှာ၊ အကြော့ဖွေးဖွေး၊ ပန်ဆင်၍ မပေးနိုင်တော့ သော်လည်း၊ မျိုး၏ရင်ခွင်ထက်သို့မူ ကိုဟန်အရောက် ဆက် ပါအံ့။

“အော်....သည်းအမြဲတေ၊ အနုကြွေကလေးမျိုး၊ မျိုးအ တွက် ပဌမဦးစွာ နှင်းဆက်ခဲ့သည့် မေတ္တာစာ၌ ‘မျိုးက

အချစ်မျှရသူ၊ မောင်က ပုံ၍ချစ်ရသူ၊ သည်နှစ်ဦးမှာအခွင့်
 သာမည့်သူက မျိုး။ ကြံ့မ္မာညှိုး၍ ကိုယ်ကျိုးမလှ အရေး
ရှိမိရမည့်သူက မောင်၊ အဆိုးမှာတော့လွမ်းပန်ကြေမည်၊ ပန်
ပါလှည့်ဟု၊ ကြေသည့်မျက်ရည်၊ ဖြေမဆည် စသည်... စသည်
ဖြင့် ဆိုခဲ့တုံ၏။ ယခုသော် ခိုက်ကြွေပိပါက် သံသရာစက်၌
ကိုဟန်သည်သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလျက်၊ ပြစ်မျိုးမည့်မထင်၊
နတ်ရုပ်သွင်သည်၊ ကြမ္မာညှိုးပျက်၊ ပိုးတူယ်ရှက်နှယ်၊ ကြေရက်
စောလျှင်၊ ကျင်ခဲ့ရပြီ။ မြေမှနှုတ်ထားအပ်သောအပင်ကဲ့သို့
ညှိုးခဲ့ရပြီ။ လက်ဆိပ်ပန်းက မနှမ်းမူ၍၊ စင်ထက်ပန်းက
ကျမ်းခဲ့ရပြီ။

ထည်သို့သည်နှယ် ကြမ္မာညှိုးလွယ်သသူ မျိုးကိုမှ ကိုဟန်
ကလည်း ခင်တူယ်မက်မောခဲ့မိသည်။ နှင်းပန်းတို့ မည်သည်
အကြေလွယ်၏။ ဥဒေါင်းငှက်တို့မည်သည် အသက်တို့၏။
မလှအပတို့ မည်သည် အပျက်မြန်၏။ ဤသူဟောင်းတို့
မကားကို ကိုဟန်စိုးစဉ်းမျှ မခဲ့ချေ။ မျိုးကိုချစ်ရ၍၊ ချစ်ရ
ညှိ၍ ချစ်ရသောကြောင့် မည်သည် နောင်တမျှလည်း
ကိုဟန်မရချေ။ လှသော ပန်းတို့မည်သည်အကြေမြန်၏ဟု
မည်သူတို့ မည်မျှဆိုစေကာမူ ကိုဟန်ပန်မည်။ ပန်လည်းပန်
မည်။ ချစ်လည်းချစ်ခဲ့သည်။

ချစ်ရသူကို ပစ်ရသောအခါ၌မူ ကိုဟန်ရင်မှာ ဆူပါ
 အမျိုး ချစ်ခွဲရ၍လည်း ပစ်ခွဲရစဉ်က ကိုဟန် ဘဝင်မှာ
 များ၏။ ကိုဟန် မငြင်းလိုချေ။ တရားဖြေဖြေ၊ ချုပ်ထိန်း

နေလည်း၊ ပြေနိုင်ရန်နည်း၊ အလွမ်းသာလျှင် မြင်မြင်ပညာ
ခဲ့သည်။ ပြေမနိုင် ရေဆိုင်ဝဲနယ် မိုင်ပဲ့သာ အလှယ်လှယ်သာ
ရပြီတည်း။

ယခုသော် 'နဲ့သာသိုက်' သည်လည်း ပစ်ရ ချေပြီ
နဲ့သာသားဖြင့် သွန်းခပ်ထားအပ်သော နဲ့သာသန္ဓေသွက်
လေးမျိုး။ မျိုးမရှိမှ မျိုး၏ဝန်းကျင်ကို ကိုဟန် ကောဝိ
စွာ ဆင်ခြင်မိတော့၏။ ယခင်ယခင်က မျိုး၏အာဏာကို
မလွန်ဆန်စား၍ ပွင့်ခဲ့ကြကုန်သော လေတံချရာ၊ စကား
သရဖို၊ နှင်းဆီချက်လှ၊ ဒေါန ဇွန်ဒန်း၊ ခေါင်ရန်းစပယ်
စွယ်တော် မုလေး၊ ညမ္ဗေး ဂန္ဓမာ... စသည်... စသည်တို့သည်
ယခုသော် မပွင့်လှာပြီ။ အရွက်တို့သည်ပင်လျှင် ညှိုးကြော့၍
အရိုးတို့သည်ပင်လျှင် ကျိုးချေပြီ။ အမျိုးတရာ ထွေပြားစွာ
သော ဂမုန်းတို့မှာမူ မြေစာဖုံး၍ ပုန်းကြကုန်ပြီ။ ပန်းအို
တို့သည်သာလျှင် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း အကွဲပေါင်း
ထောင်ရာပုံ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ချေ၏။

အဝင်နှင့်အထွက် လသာသောင်ဘက် စင်္ကြံမှာခင်းကျ
ထားသည့် မြေနှိကျောက်စရစ် လမ်းကလေးများသည်လည်း
ယခုသော် မျက်ရိုင်းတို့လွှမ်း၍ လှိုင်းအထပ်ထပ် ထချေပြီ။
ရေလွဲသည် ချောင်းကလေးနှင့် ဥယျာဉ်အလယ် ကန်သာ
ငယ်၏ နှုတ်ခမ်းတို့မှ ဗုဒ္ဓသရဏ ရောင်စုံခွေပန်းရုံတို့သည်
လည်းကျူတောသဘွယ်ပွားချေပြီ။ မျိုးရိုစဉ်ကမျိုးအကြိုက်
မျိုးစိတ်ကိုလိုက်လျှော၍ တသောဒသာတလှိုင်လှိုင် လန်းမဲ့

ဝင်ခွဲ၊ ဆန်းခွဲ၊ ပွင့်ခွဲကြသမျှတို့သည် ယခုသော်မုနိမေပအား
မနာ၊ သစ္စာပျက်ကြချေကုန်ပြီ။

သင်တို့သည် မုနိမေပနှစ်ကာကာ မချစ်ကြချေ။ မုနိ
မေပဝယ် ဟန်ဆောင်၍နေခဲ့သူများဟုသာ ကိုဟန်ဆိုမည်။

တို့ကြောင့် ကိုဟန်ဆောင်တတ်သော သစ္စာပျက် ဝန်း
ကျင်ထည်းသို့ မုနိမေပ ပြန်လည်၍ ရောက်မလာဖြစ်ပါစေနှင့်။
မုနိမေပတတ်သည့်နယ် ငယ်သော၊ ကျဉ်းသော၊ မကောင်း
မှုတို့ဖြင့် ပြည့်သော၊ ဤကမ္ဘာမြေမှ ဝေးရာသို့သာ ပြေးပါ
မလမုနိမေပ။ ။

မြင်သူ မြင်သူဗျာဝေ၊ ကွဲကြော့အံ့မဆုံး

မြူပမာ လေမှာ စိတ်က ပြေးနေ၏။ ကလျာ ပူးစသစ်
မြပုရစ်ကလေးများနှင့်လည်း မိတ်ကျမ်းတောင် ခင်မင် နေမိ
သည်။ ခြေခုံ နစ်ရုံမျှသာနက်သော ရေကြည်တိမ်တိမ် ပြာ
လဲလဲ မှု ထန္ဒကလျ လိုင်းအငြိမ်သမလေး များကိုလည်း....
ငြိမ်ကြစမ်း၊ ငြိမ်ကြစမ်း၊ ငြိမ်ကြစမ်းကွယ်တို့.... ဆိုလျက်၊
လက်ဖြင့် ရိုက်ကာရိုက်ကာ ဆူမှုနေလိုမိ၏။ ကျောင်းသား
တရာ ဆရာတယောက် သတည်းတည်း။

ရေပတ်လည် ဝန်းရံသည့် ကျန်းဖလ်နိုင်ငံ သောင်ခုံယံ
မှာ အပူမခံလို၍ ခြေအစိုကို မချရဲသော်လည်း လမ်းကြွံခိုက်
မှ အထိမ်းအမှတ် ထင်ရစ်စိမ့်သောငှါ ပင့်သက်ထိုထိုချကြည့်

လို့၏။ ရွှေရင်သိမ်းသစ်၊ ပျိုမျစ်မျစ်တို့၊ ချစ်ကြိုက် စကား
ရည်းစားအထားကျင့်လွှာတတ်သည့် ကမ်းအခြေ အိုင်စခန်း
ပန်းရခေ မြိုင်နန်းသို့လည်း အမောပြေ တထောက်နားကော
ယောကျ်ားရှုပ်ဖျောက် လည်လိုသည်။

အော်....တခါတခါတော့လည်း စက်ရုံမှအနှင်ခံရွှေခေါင်း
စိုင်ထုထွက်ခွာလာခဲ့ရသောခိုးမင်္ဂလာ စပ်ပြယ်ပြယ်ကလေး
များနှင့် လက်တွဲကာတော့ရွာဘက်သို့လှည့်လည်ပြီး သကာ
လာ အလုပ်သမားဘဝ၏ပင်ပန်းငတ်မွတ်ခြင်း အကြောင်း
ကို သရုပ်ပြသဘော တရားဟော၍ နေလိုမိပြန်၏။ တတို့
တတို့တော့လည်း နိုင်ငံ၏ နယ်နိမိတ်ကို ကျော်ကာ ကိုင်း
တပါးသို့ နှင်လိုသည်။ ထို့အခါ တက္ကသိုလ်သို့ လာ၍ ဘွဲ့နှင်း
မောင် ခန်းမဆောင်ဝယ် တရစ်ခဲ့ခဲ့လည်သတည်း။

အသက်အားဖြင့်(၁၆)နှစ်တကာ။

+ + +

မင်းလွင်လိုလို၊ စုံတခိုဝယ်၊ လေချိုဝန်းလု၊ လွမ်းရတု၌၊ ရွှက်
နုပြေ၊ မြေနှင့်ချိန်လျက်၊

နှင်းကြွင်းလည်း စင်ပြီမို့၊ နွေရက် သို့လည်း ဝင်

ကျပြီ။

နွေရက် ကိုယန်ကြိုက်သည်။ ဤသို့သော နွေခါဝယ်မှ မေ
မေ၊ မေတ္တာအုပ်စွပ်ပယ် မိုဝင်ခွင့်ရတတ်ချေသည်။

ကျောင်းနေရပြီဆိုကတည်းက မေပေနှင့် ခွဲခဲ့ရ၏။ ဇာတ်ရုပ်ရှာ မန္တလေးမှာ နေ၍ ဖြစ်ပါလျက် မေမြို့သာသနာပြုကျောင်းမှာနေရစ်ခဲ့သည်။ နွေသို့လျှင် ဥဩသံချိုလာပြီဆိုလျှင် ကားလာခေါ်မည့် မေမေ မျက်နှာကို မျှော်ခဲ့ ရ၏။ မေမေ မျက်နှာပေါ်လာပြီဆိုလျှင်ကား ကိုဟန်အတိုင်းမသိပျော်ခဲ့ရသည်။

သို့သော်နေ့၏ တိမ်တိုသည် ခုနို၊ ခုဝါ၊ ခုပြာ၊ ခုမှိုင်းနှင့် ရွတ်ခြည်းရွတ်ခြည်းပင် ပြောင်းလဲတတ်တိသကဲ့သို့မေမေ တဝသည်လည်း တဖြစ်လဲခဲ့ရ၏။ မေမေသည်လည်း ပုထုဇဉ်ပင်။ ဒေသေဆုံး၍ (၄) နှစ်ကျော်အကြာ ကိုဟန် (၇) တန်းအောင်ယည့်နှစ်က အသစ်တပင်ထူခဲ့ရသည်။

မေမေမှာ ငွေရှိ၏။ အလုပ်ရှိ၏။ ဂုဏ်ရှိ၏။ သို့သော်...
 မေမေ... အတ္တဟိ၊ အတ္တနေဒ၊ နာထော၊ ကောဟိ၊ နာထော၊ ပရောသိယာ... ဟူသောတရားကို မယုံလိုချေ။ မေမေသည်အစဉ်ပင် အားကိုးအားထားရာမရှိသောလောက၌အားကိုးအားထားရာကို တမ်းက ပူဆာတတ်၏။ မေမေသည်... အတ္တဒတာ၊ လောကော၊ အနတိသရော... ဖြင့်ပင်၊ မေမေထက် (၁၀) နှစ်ခန့်ငယ်သည့် ကိုထွန်းမြိုင်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့ရချေသည်။

မေမေကို ကိုထွန်းမြိုင်ကလည်း ချစ်ပေမည်။ သို့သော် ကိုထွန်းမြိုင်နှယ် ဝိဇ္ဇာနှင့် ဝက်လံ သို့ကို လွယ် လွယ်နှင့် ရ နိုင်ခဲ့ သည့် လူငယ်တစ်ဦးက ဘာကြောင့် မေမေကိုမှ

ချယ်ယူခဲ့ရသနည်း။ ကိုဟန်လည်း နားမလည်နိုင်ခဲ့ချေ။
မည် အထက်လွှာမှာလည်းကျော်ကြား၍၊ ငွေအရာ
ပကာသနအရာမှာလည်း မျက်နှာပန်း ဖွင့်သဖြင့်
စောက်ဆားကော ယူတန်ရာသည်ဟု သာထင်

သို့သော်ကိုထွန်းမြိုင်ကိုကြည့်ရသည်မှာ သန်စင်သည်။ သူ့
သောက သန်စင်၍လော မပြောနိုင်ချေ။ ကိုထွန်းမြိုင်သည်
ကည်၏။ ခန့်ထည်၏။ ယဉ်ကျေး၏။ သိမ်မွေ့၏။ သူ့
ညီငြင်စရာအနည်းငယ်မှာ မောဟနှင့်မာနသာ

လူကကောကိုယုံလွယ်တတ်ခြင်းသည် မောဟ၊ လူ့ဘကာကို
သို့သော်ကောကိုယ်ကသာသည်ချည်းဟု ထင်တတ်ခြင်းသည်
မိမိထည်ကလည်းမိမိထည်း။ ထိုအခါ ကိုထွန်းမြိုင်
ပါရမီဘက်ဟူသည် ၅ တေးနာမိချည်း
သို့သော် ကိုထွန်းမြိုင်ကမူ သတ်ပြုမိ

မိမိထည်သည်ထင်။ ကိုထွန်းမြိုင်နှင့်အကြောင်းသင့်၍
မြိုင်ထည်မှတိုက်ကိုကုန်ပစ္စည်းပြခန်းနှင့် ကိုထွန်း
ထားရစ်ခဲ့ကာ ကိုထွန်းမြိုင်ခြံသို့
ထိုးကြောင့်လည်းကိုထွန်း
ပန်းမြိုင်မြေဟု တွင်စေ

ဤ 'ပန်းမြိုင်မြေ' နှင့် 'နံ့သာသိုက်' သည် ပတ်ကုံး
ဝန်းကျင်အရပ်ဝယ် ရနံ့ကြွယ်သော စည်းရုံးသာလျှင် ခြား
သည့် ပန္နက်သစ္စာခြံအမှာတည်း။

+ + +

စုံတခွင်ဝယ်၊ ဝေ့စင်မြဲသာ။ ရွှေအလားသို့၊ မနားတို့ချင်
မင်ထက်လွင်က၊ လျော်စင်ဦးစ၊ လေပြူးကြွ၍၊ မြမြရှက်ဆွယ်
တဝက်ခြယ်နှင့်၊ ခက်သွယ်တံရှည်၊ မျော်တိုင်းသည်လည်း၊ နူး
ကြည်ဆွတ်ယောင်၊ ကြိုင်လှိုင်လျောင်၏။

သစ်ရွက်ခရင်ရိုး၊ ဣန္ဒနီဝယ်၊ သိင်္ဂီတဝက်၊ ဘက်၍ဆေးစုံ၊
ခြယ်သောပုံသို့...ဟူးသော စကားပါ နွေ၏အလှတို့ဖြင့်လည်း
ပြည့်ဝချေပြီ။

သို့သော် 'ပန်းမြိုင်မြေ' ၏ အလှ အပ ဌ်ကား ညစ်နွမ်း
ရပေပြီ။

သည်တနေ့မှာမူ ကိုဟန့်ဘဝဝယ် ပဌမဦးဆုံးသောစိတ်၏
ပင်ပန်းဆင်းရဲရမှုနှင့် ရပ်ဆိုင်းခဲ့ရချေ၏။ မေမေ မျက်နှာသည်
ချိုရာမှညိုခဲ့ရပြီ။ မေမေသည် အရာရာတွင်ကိုထွန်းမြိုင်ဩဇာကို
နာခံနေရတော့၏။ ကိုထွန်းမြိုင်နွယ်အရွယ်ငယ်ငယ်ကိုမေမေက
ဘဇာကြောင့် မပယ် မလှန်နိုင် ရသနည်း။ အဖြေကို ကား
မတွေ့ချေ။

သည်တော့လည်း မေမေ ကိုသာသနားမိသည်။ မေမေ
ဘက်ကသာ နာမိသည်။ သို့သော် (၁၅၀၀)နှင့်(၅၂၀)တို့၏

စစ်ပွဲ၌ မေမေသည် မေမေ့ တက်ကပါလျက်နှင့် ကိုဟန်ကိုမျက်
၏။ စားရာ၊ သွားရာ၊ ကစားရာ၌လည်း ညှိငြိမ်း၏။ အပေါင်း
ကလေးအလည်အပတ်လာသည်ကိုမင် မဆင်မခြင် နှင်တတ်
သည်။

ဖခင်ကသော်အသုံးလိုပြီဆိုပါက မေမေ့ထံမှာပင် လက်
ဖြင့်ခံခဲ့ရသည်မရှိချေ။ မလိုမီက 'လိုလိုမည်မည်' ဟု ဆိုကာ
ထပ်၍ထပ်၍ဖြည့်ခဲ့သည်ချည်းပင်။ ယခုသော် မေမေသည် 'ကုန်
ပြန်ပြန်... ' ဟုနှုတ်မှနှင့်၍ပြောဆိုပူဆာသည်တိုင် မျက်နှာလွဲ
မိမိမေ့တတ်၏။ ထမင်းရည်ဝူလာ လျှာလွဲ၏။ မြင်မြော်၏။

မေမေ့ အရောင်းအဝယ်မှာ အစိုးရအမြောင်းအလွဲကြောင့်
မပျက်စီးဘဲ၊ ပျံ့နှံ့နာခဲ့သည်ဟုမေမေ့အည်မကြော့ကလည်းလှာ
၏။ ကိုလွန်းမြိုင်ကမူ မေမေ့ အရောင်းအဝယ်နှင့် စိုးစဉ်းမျှ
မဟုတ်သော်လည်းနယ် တဝန်းတပါးမျှဝင်ရောက်ဆွေးနွေးသမှု
မရှိချေ။ သို့ရာ၌ အလျောက်တာသိတာသာ အေးစက်စွာပင်
ပတ်လျက်၌ လျှောက်နေခြင်းဖြင့် မျက်နှာလွဲကာနေတတ်၏။

ထိုအခါမှ အပြေ၍ ကိုဟန်ကိုအလိုလိုက်လျော့သဘောမျှ
အားမေမေ့အည် အမူပြောင်းလွှာတော့၏။ မရှိ၊ မရဟူ၍ မရှိ
အလျောက်မျက်နှာမဝယ်စေရ... ဟု ဆိုခဲ့သောမေမေ့သည် ယခု
အခါ မှုတ်မမည်ပြောချေပြီ။

ဤအထည်းဝယ် မေမေ့ မျက်နှာကိုကြည့်ရသည်မှာ အ
 ငယ်ဘယ်ရာကောင်းနေပြန်၏။ မေမေ့ မျက်နှာမှာ ညွှင်လ
 သည်မရှိလှချေ။ ဆံတပင်ထည်းပင်လျှင်သင်းကဲ့ရှိနဖူးစသို့
 ကျနေပါကမနေတတ်ခဲ့သောမေမေသည် ယခုသော် ပတ်ပ
 မသွင်း၊ တင်းတင်းမစည်း၊ လျော့ရည်းရည်းနှင့်သာနေချေ၏
 နံ့သာအသွယ်သွယ်နှင့် အစဉ်ပင်ခြယ်ထကာနေရမှ ကျေချ
 မေ့ လျော်ဖတ်ခဲ့သောမေမေသည် ယခုသော် နံ့သာအသွ
 ဆေးမင်မခြယ်လျော့ပြယ်ပြယ်နှင့်၊ စပယ်ပွင့်နယ်၊ မျက်နှာဝ
 လည်း၊ ညိုသွယ်ညိုနွမ်းရိချေ၏။

ထိုအခါမေမေ့ အစုကို ကိုဟန်ဖေးကူရချေမည်။ သို့သော်
 မေမေက မရွှင်သောနှလုံးဖြင့်ပြုံး၍ ကိုဟန်အကူအညီကို ဖြစ်
 ပယ်၏။ ကိုဟန်ကအလုပ်လုပ်မည်ဟုဆို၏။ မေမေကခေါင်းခ
 သည်။ အကူအညီဆိုသည်မှာ မပြည့်စုံဘူးဟုဆို၏။ အကူ
 တတ်သော ဆု...ဟုမေမေဆိုသည်။ မပြည့်စုံမှုနှင့်အကူအညီ
 ၏ပေါင်းရကိန်းသည် ပြည့်စုံမှုမဖြစ်နိုင်ချေ.. ဟုလည်း မေမေ
 ပြောသည်။ ပြည့်စုံမှု မည်သည်လောက၌မရှိရာ...ဟုလည်း
 မေမေမြင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဟန်အကူအညီကို လက်က
 သည်။

သို့စဉ်လျက် မေမေက ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ... တူညီညီပြန်၏။
 ညည်းသော်ငြားလည်း ကိုထွန်းမြင့် မျက်မှောက်မှာ ကာ
 မဟုတ်ချေ။

ကိုထွန်းမြိုင်ကို မေမေသည် ချစ်ကြောက်ရိုသေရချေ၏။
ဤပျဖြင့်ပင် 'ပန်းမြိုင်မြေ' မှာ ကိုဟန် မပျော်ပိုက်နိုင်
တော့ချေ။

ယခုနှစ်ဖြေဆိုထားသည့် တက္ကသိုလ်ဝင် စာစစ်ပွဲမှာသာ
အောင်မြင်မိပါစေဟု ကိုယ် တာသာ ဆန္ဒပြုယင်း၊ ကဗျာစာ
လုပ်ကလေး တအုပ်နှစ်အုပ်ကို ဆွဲထည့်ကာ စိတ်အေးချမ်း
မည်ထင်ရာသို့ ထွက်၍ထွက်၍ နေခဲ့ရသည်။ မေမေ၏ ငြီး
ငယ်စသာပျက်နာကို မမြင်ရလျှင် မျက်စိချမ်းသာသည် ထင်
မိ၏။ ကိုထွန်းမြိုင်၏ မပြောချင့်ပြောင်ချင်အေးတိအေးစက်
မကားပြောသံကို မကြားရလျှင် နားချမ်းသာသည် ဆင်
မိ၏။

ကိုယ်သည် 'ပန်းမြိုင်မြေ' မှာ ရှိနေသော်ငြားလည်း
ကိုယ်သည် စေးရာသို့သာ ပျံ့လွင့်နေချေ၏။ တက္ကသိုလ် ဆွဲ
နှစ်သံတစ်မှာ ရစ်ဝဲရစ်ဝဲ လည်ကာဂင်း၊ ရေပြာတိမ်တိမ်မှာ
လိပ်ကာရုံ။ ပန်းရဝေမြိုင်စခန်းမှာ အလွမ်းသင့်ကာဂင်း
အမှတ် သည်စိတ်ကိုမူ ပြန်ချုပ်၍ မရနိုင်တော့ချေ။ သေ
လျှင်ဆိုလျှင် ကိုယ်ကိုလည်း ဆုံးမ၍မလွယ် ဆိုတူယ်ခက်ခဲလှ
ချေ၏။

ထိုတစ်ခါတော့လည်း ဆည်ဝကလေးမှာ ထိုင်ငေးကာ
မျက်စိဖြူဖြူကျရသည်။ ငုံ့ကာထံစွဲ၊ မှပြော ဝတ်ဆံ၊
အထူး နှစ်နှစ်လျှင် ကြောက်မည် ဟန်ပန်လို့ဝတ်မှေးကို ဆွဲတံ
မျှော်၍ ရက်ကျကတည်ညံ့၊ သံသာသာ ဖန်ခါခါ ညံစာ

စာပေအောင်လို့၊ ခေါ်ပြောကြစို့မောင်နှံ၊ ကြာဆံ လွှာဟန်
 နှာတ်ယှက်ကင်၊ ဖက်ယှဉ်စာခုံ၊ ညွှာညှန်ဝတ်ပူး၊ ဆွတ်ခူး
 နှိပ်ခါ၊ လိပ်ပြာလိပ်မှား၊ ရိပ်ကာဆုံးစား၊ ပိတုန်းပျားတို့၊
 နားချည်ထွားချည်၊ စားတဲ့ချည်နှင့်၊ ချားလည်ရစ်လျက်၊ တ
 မက်မက်နေကြသည်ကို မြင်ရရှိမျှဖြင့်လည်း အလွမ်းတွေတွေ
 တွေ့ခဲ့ရသည်။

သို့သော် နံနက်ဦးမှာ စောစွာထ၍ မည်သူမျှမနိုးမီ တိတ်
 တိတ်ခိုး ဆေးလိပ်သောက်ကြည့်ရသည်က ကိုဟန်စိတ်ကို နှစ်
 သိမ့်ခဲ့၏။ မိုးလည်းစင်စင်အလင်း၊ ဆေးတလိပ်လည်း လျင်း
 လျင်းအကုန်၊ ခေါင်းလည်ထုံထုံအဖူး၊ တကျော့ပြန်၍အိပ်ရ
 သည်ကလည်း တရသာတည်း။

မိုးသောက်အိပ်မက်များ၌မူ ကျစ်လျစ်တင့်စမ္မာယ်လှပျိုး
 ကြွယ်နှင့် အစဉ်သဖြင့် ပျော်ပါးနေရတတ်ချေ၏။

ယနေ့မိုးသောက် အရောက်တွင်လည်း အိပ်မက်ထင်ထင်
 မြင်ရသည်။ ဒေဝဠရာ၊ ပြင်လျှာတင့်အင်းသွင်း၊ မယ်ရင်ခွင်
 သို့၊ ဖူးဝင်ပျော်ပိုက်တက်၊ နှဲရသည်...မက်၏။ အိပ်ရာမှ အ
 ထတွင်လည်း...ထံရှင်ညှိပည်း၊ တခွန်ထည်းနှင့်၊ ကျီးမည်ညှိ
 ပြာ၊ အာပြန်လာ၍၊ ခုသည်နေ့က၊ အောက်မေ့နိမိတ်၊
 တိတ်နှင့်အိပ်မက်၊ ညီစေဖက်သို့၊ ဟွင်းကွက်တူးရှင်၊ တရပ်
 ခွင်က၊ သခင်ဦးတည်း၊ ရောက်လာမည်တည့်ထင်မိသည်။ ။

x + +

ပင်စုံသာသစ်ဘေတုတယ်၊ သရစ် နယ် သာစွဘောဝဋ်သွင်။
နေ့ခင်းတက်တွင် 'နံ့သာသိုက်'သည် ရုတ်တရက် အ
ကပ်စင်လာ၏။ 'နံ့သာသိုက်'၏ တချပ်ကပ်ပြုတင်းပေါက်
များသည်လည်း ရုတ်တရက်ပွင့်လာ၏။ ရုတ်တရက်ပွင့်လာ
ကြားသာ ကြွားများပေတည်း။

ကြွာပွင့်လွှာတို့၏ အချက်အချာမှ ကြွာဝတ်ရည် သက်
များအဖြစ်ဖြင့်ကား မျိုး၏ချက်နှာကို မြင်ရသည်။

ထိုနက်ကျော် ကြွာကတည်းက 'နံ့သာသိုက်'မှာ အမွေမှု
ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူပိုင်ထိုက်၊ ငါပိုင်ထိုက်နှင့် ရန်ခိုက်တရားအငြင်း
ပွားစွာ၊ အထူး၌ 'နံ့သာသိုက်'သည်လည်း ပိတ်ခဲ့ရတော့
၏။ ထိုအချက်လာသည့်တို့သည် ယခင်က နေထိုင်ခဲ့သော
မျက်နှာမောက်များ မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့်အမှုတွင် ဤ
မျက်နှာမောက်များကနိုင်ပြီထင်...ဟု ညနေထမင်းပွဲတွင်ကိုထွန်း
မျက်နှာမောက်ကြောင်းပြန်၏။

မျိုးတို့ အကြောင်းကို ကြားလိုလှသော်လည်း၊ မကြားချင်
ဘဲ အန်နှင့် ကိုဟန်နေရသည်။ မျိုးတို့ အကြောင်းကို ပြော
ရမှာမဟုတ်။ ကိုထွန်းမြိုင်၏အသံသည် အသက်ပါကာ ချိုမြေ
တတ်ရာ အောက်ပေပီ၏။ မေမေကမူ ကိုထွန်းမြိုင်ပြောသမျှ
ကို အပြစ်နာအောင်သည်။

မျိုးတို့ အမိမျိုးမော်လွယ်၊ ဘည့်မိန်းမခွဲ နာမည်ကိုက
အခြားမိမိ မျိုးမော်လွယ်၊ ယောက်ျားက အင်္ဂလိပ်အစစ်၊ သစ်
အသားမျိုး၊ အဖေကလေး တယောက် သမီးကလေး

တယောက်နဲ့...၊ (စွမ်းတော့ ကုန်ပျော်ပါပြီ။ ယေးကျိ
 ကလဲ ဆုံးပြီဆိုဘော... စသည်... စသည်ဖြင့် ကိုထွန်းမြိုင်
 ဆက်ပြန်၏။ စကားဆုံးလျှင် မေမေက မနှိုင်းမစာမညာ
 မှထောက်... 'အထည်ကြီးပျက် ဆိုပါစို့' ဟုမှတ်ချက်ချသည်။

မေမေ့စကားကို ကိုဟန် ကြားရသောအခါ အသည်
 နာမိ၏။ မေမေသည် ဘာကြောင့်များ ကိုယ်လည်
 ကောင်းစွာမသိသူတို့ကို လွယ်လွယ်နှင့် မှတ်ချက် ချရ
 သနည်း။

ထမင်းပွဲ သိမ်းသောအခါ ကိုဟန်ခြေဦးသည် အဝ
 အလျောက်ပင် ခြံထည်းသို့ လှည့် ခဲ့ မိ၏။ ထိုအခါ...
 နတ်ပြည့်ဦးသူဇာ၊ ပျံကျလာသို့၊ ရွာသာတင့်စနိုး၊ လှခေါ
 မိုးလျှင်၊ ပြစ်မျိုးမှည့် မထင်၊ နတ်ရုပ်သွင်သို့၊ ပြုစင်ထွန်
 ရောင်ဝင်း၊ လှမွန်ကင်းကို၊ ညတုင်း၊ ဆည်းဆာထွင်၊ ကျွန်
 မြင်သည်၊ မြင်သည်၊ ရယ်ရွှင်... ရယ်ရွှင်ပြုံးတု မပြုံးတု

ထိုညက စောစော အိပ်ရာ ဝင်သော်လည်း စောစော အိပ်
မပျော်နိုင်ခဲ့ချေ။ ထွန်းနေကျ စားပွဲတွင် ဖလံမီးပွင့်ကို ပိတ်
ထားသော်လည်း အခန်းထည်းမှာတောင်းစွာလင်းနေ၏။

ညှော်သည့်လာသည်။

ထိပ်ဦးအထွတ်၊ တင်မတတ်ဘည့်၊ ပြာလတ်နွဲ့လျှ၊ မှတ်မှတ်
လှသား၊ ဆင်းမြဝင်းကြည့်၊ လာ၍ လည်လော့။ မျိုးကိုကိုဟန်
တိတ်၏။ ကိုဟန်ကြိုဆို၏။

မုကဖေ့ အစုံဝယ်၊ မျိုးရုပ်ပုံလွှာ ဆင်ယောင် လာသည်။
မျိုးက ကိုဟန်အခန်းထဲသို့ဝင်လှား၏။ ဆို့ ကြောင့်ပင်... ပထမ
မလ ဝင်းဝင်း၊ မှန်ခုခေဆောင်၊ ကိုချေ့ တိုက်ခန်းလင်း...

စသည်...စသည်ဖြင့် တခေတ်က ဖွဲ့နွဲ့ ခဲ့သည်ဟော မပြော
ပိုင်ချေ။

ပဌမသော်မျိုးကပြုံး၏။ ဤအပြုံး သည်ပင်လျှင် ကိုဟန်
အတွက် ရဲဆေးတခွက်တည်း။

ထိုရဲဆေး၏အာနိသင်အားဖြင့်ပင် ကယ်နဲ့ရောခါ၊ကြမ္မာ
ညွှန်းပေ၊ တုန်းချင်းဝေ၍၊ တနေရာထည်း နေရဲ့နည်း...
ဟု မလျှောက်ဝံ့ဝံ့၊လျှောက်ဝံ့ဝံ့နှင့်၊မျိုးကို၊ကိုဟန် လျှောက်ဆို
ပန်ကြား အသနားခံခဲ့မိသည်။ သို့လျှောက်ဆိုပန်ကြားအသ
နားခံမိသည်နှင့်တပြိုင်နက်ထည်းမှာပင်... ယိုယိုရုံ၊ ရုံ၊ နုတ်တို့
မမြက်၊ ဆယ်မြတ်သက်လျှင်၊ မျက်သွက်မူထား၊ ထရှောင်
သွား၍၊ ဝိုးဝါးထေ့ထေ့ မမြွက်လေတည့်။

ခက်ချေ၏။

အဆုံး၌ကား ညဉ့်တိသန်းကောင်း၊ ပိန်းပိန်း မှောင်ဝယ်
ကိုဟန်ကယောက်ထည်းသာလျှင် မျက်ရည်နှင့်မိတ်ဖွဲ့၍ကျန်ရစ်
ခဲ့တော့သည်မျိုး။

စင်စစ်သော် တောင်းပန်နှိမ့်ချ၊ ခယမျိုးဖြား၊ လျှောက်
သည်များကို၊ စကားယူငင်၊ ဆင်ခြင်တတ်စွာ၊ ကိုယ်နှင့်စာ
၍၊ မေတ္တာထပ်လောင်း၊ ကြင်ပေ ကောင်း၏။ သို့ထော်
မျိုးက ရက်စက်လှစွာသည်။ အတော့၌ပင်၊ စိမ်းရပ်ဆင်သည်၊
သခင်မန်းနိုင်တိတကား။

နံနက်သို့ရောက်သောအခါ မျက်စေ့အစုံထက်ဝယ် ဖူး
လျက်ပင်ရှိနေသည့် စိုဆုတ်သော လက်ကိုင်ပုဝါကို စမ်းမိ၏။

တမုဟုတ်ခြင်းပင် ညွှန်မျိုးအတွက်ကျခဲ့ရသည့် မျက်ရည်ပူကို
 ထိမိသည်။ သို့သော်... ဤပုဂ္ဂိုလ် ၅ ဦးနေသည်ကိုပင် အခွင့်
 ကောင်းယူကာ မျက်စေ့တို့ကို ရုတ်ခြည်းပစ်ပစ် မှု၍ ကိုယ်ကို
 ဦးစွာလှည့်စေ၏။ ပြတင်းတူရုသို့လည်း မျက်နှာကိုမူစေ၏။
 နှုတ်လှယ်သောရင်ညွှန်၏အောက်သို့လည်း ခေါင်းကုံး မောက်
 မောက်ခုစေ၏။ မျက်စေ့အမှာ ပွင့်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက်
 မျိုးမျက်နှာကိုမြင်ရသော် ကိုဟန်နှင့် ပေါင်းရမည်၊ မမြင်ရ
 သော်လှေအံ့သတည်း... ဟုလည်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုစေ၏။ နောင်မှ
 မျက်စေ့ ပွင့်ကာ မျိုးမျက်နှာကို မြင်ရလိုမြင်ရငြား ပြတင်းဝ
 က မြော်ကြည့်ရသည်။

သို့သော် စဉ်းတုန်းရဲရွှင်၊ ယဉ်ရုပ်သွင်ကို၊ ရှုမြင်ရုံမျှ၊ ခဲ
 ယဉ်လှ၏။ မျိုးမျက်နှာကိုမမြင်ရချေ။ ကိုဟန်တို့ခြံထည်းက
 ထိချိပင်သည် ကြားကကွယ်နေသော မာရ်နတ်တည်း။
 ထို့ကြောင့် သစ်ချိုပင်ကို တစနကုန်ရန်ပြုမည်ဟုဆုံးဖြတ်
 ၍ ဖိတ်တုမုကိုဟန်တခဲ့သည်။

+ +

စိုက်ပျိုးပန်းမန်၊ ရွက်ရင့်လျော့၍၊ ရွက်ကြောငယ်လန်
 အညို၊ ကောင်ပြန်လေညင်းကလည်းသွေးသနှင့်။
 ယခင်ယခင်ကမူ တနေဝင်ပျောက် တမိုး သောက်ဖြင့် ကို
 ဟန်ထပ်တင် ကိုဟန်တယောက်ထည်း နေခဲ့ရသည်။

ယခုသော် တကိုယ်ရည်တကာယ မဟုတ်တော့ပြီမို့ ၊ မျက်ရည်
ဆည်၍ရချေပြီ။

ကြမ္မာသည်ဥယျာဉ်မှူးအဖြစ်ဖြင့်ရောက်လာပြီးသကာလ၊
ကိုဟန် မရွှင်သောရင်ဝယ်ပန်းတပင်ပျိုးခဲ့ပြီ။ ထိုပန်းပင်သည်
နမ်းလျှက်နွမ်းစေတတ်သည်လော၊ ခူလျှင် ရူးစေတတ်သည်
လော၊ ထိုစဉ်အခါကမူ ကိုဟန်နားမည်ခဲ့ချေ။

ကိုဟန်နားမလည်ခဲ့သည်မှာ နောင်တနေ့သော အခါ၌
ဤပန်းပင်သည် ဝေခဝဆာဆာပွင့်သတ္တံ၊ ဤပန်းပင် ရိပ်၌
အိပ်စက်သော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပျော်လတ္တံ၊ ဤပန်း
ပင်မှ အပွင့်တို့သည် နင်းကဲ့သို့ သန့်သန့် စင်စင် ပြုလတ္တံ၊
ဤပန်းပင်မှ သင်းပျံ့သောရနံ့သည် ပူသော ရဲသော မျက်
ရည်တို့ကိုပင်လျှင် မြမြကြည်ကြည်အေးစေလတ္တံ... စသည်...
စသည်ဖြင့်တည်း။

ယနေ့နံနက် အပြင်သို့ ထွက်မည်ပြုစဉ်ခိုက်မှာလည်း မျိုး
ကိုတဖန် မြင်ရပြန်သည်။ မျိုးသည် ကိုဟန်ကိုမြင်လျှင် ရုတ်
ခြည်းပြန်လှည့်၍ဝင်ပြေးလေ၏။ မျိုးသည် ရှေ့ကအမြင်တွင်
လည်းယဉ်သည်။ နောက်ကအမြင်တွင်လည်း ယဉ်သည်။ နှစ်
ဘက်လှပိုးထည်နှယ် နှစ်ဖက်ယဉ်ထည်ကိုရမည်။

သို့သော် ပဉ္စင်တူရိယာ၊ နဲ့ဆရာ၊ သာယာပေလျက်၊ လယ်
ကွင်းကဖျက်ခဲ့သည်။

မျိုးကိုမြင်ရလျှင် ကိုဟန်ပျော်၏။ သို့သော် နှလုံးသားတို့
ကြွလုမတတ် တလုပ်လုပ်ခုန်ရမချေ၏။

မျိုးသည် ယဉ်၏။ နု၏။ လှ၏။ ဖြိုး၏။ ယဉ်ရာ၌ ယည်း
ကပ်ထက်ယဉ်သည်။ ရဟန်း။ ဘုရင်။ ဆင်နှင့်မိန်းမတို့သည်
မျိုးပြုရာသူ (၄)ပါးဟူ၍ ရွေးစကားဆိုထားတုံ၏။ မှန်သည်
မျိုးသော် အကြည့် ယည်းတန်၍ သိက္ခာလည်းကျတတ်ချေ၏။
သို့သော် နံနက်က မျိုးလှည့်၍ ပြေးသည်ကို မြင်ရသည်မှာ
ပပ်ပကလေးအသွင် ယဉ်စွာသည်။ လှရာ၊ နုရာ၌ ယည်းပုံချ
ရာကျန်၊ နိတုသွန်းသို့၊ မစွန်း နေ့ဝင့်ရွက်၊ ဆံသရွက်မျှ၊
မကပ်ပြစ်ခြည်၊ ရိပ်မရည်သည်၊ စင်ကြည်မှုတ်ညက်ပြေချေ၏။
မျိုးရာ၌လည်း တုမနှိုင်းနှင့်၊ လူတိုင်းလယ်မှာ၊ သူ့ဂိုဏ်း သင့်မယ်
မျိုးလောက်မ ဝဲ တုန်း။ သို့သော် မျိုး၏ ဆင်ယင်ဆုံးဖွဲ့မှုက
မျိုးရာမဆန်ချေ။ တိုင်းတပါးဇာတိမို့ တိုင်းတပါးအမွေကိုအ
မျိုးမျိုးသည်ထင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုဟန် ခံစားရမှု၌
မျိုးကို အာရုံပူရသည်မှာ ဆေးရောင်စိုခြယ်ထားသောဓာတ်
မျိုးကို ကြည့်ရသကဲ့သို့ ပညာသား နည်းပါး၍ ပကာသန
အာရုံပူ လွမ်းလှချေ၏တည်း။

ဤသို့လျှင် သံဘယသည် မျိုးနှင့်အစဉ် ယဉ်၍ နေ၏။
ပေလည်း နှစ်ဘက်ယဉ် ယဉ်သောအခါ၊ ဥစ္စာစောင့်ပမာ
မျိုးပူရာ ကြောင့်ကြပူဖန် စိုးရပြန်သည်။ မျိုး၏ ဥစ္စာမည်

သောအလှ၊ အယဉ်၊ အနုအရစုတို့အတွက် ကိုဟန်သည် ဥ
စောင့်တည်း။

အမှန်ပန်၊ မျိုး၏ဥစ္စာဟူသမျှကို၊ ကိုဟန်စောင့်ရချေမည်
မည်သူတဦးတယောက်မျှ မထိပါးရ။

ထိုသို့ဆိုသဖြင့် ကိုဟန်ကိုကား အထင်မမှားသင့်ချေ။
ဟန်ကိုမထိုက်ရာ မတန်ရာအမက်မောကျွံတတ်သသူဟုလည်း
မယူဆနှင့်။ မျိုး၏အလှ၊ အယဉ်၊ အနု... အရစုကို ကိုဟန်
ကိုယ်အတွက်သော်၎င်း၊ ကိုဟန်စိတ်အတွက်သော်၎င်း၊ ကိုဟန်
အနည်းနုလုံးအတွက်သော်၎င်း စိုးစဉ်မျှ မယူငင်မပန်စေ
လိုချေ။

သို့သော် ကိုဟန်တဝကို မျိုးညွှာတာ စာနာ သင့်သည့်
ကိုဟန်တဝအတွက်မူကား မျိုးကိုလိုသည်။ မက်မောသည်။

ကြမ္မာသည် ကိုဟန်၏ ရင်ဟူသော ဥယျာဉ်၌ 'မျိုး
သောပန်းပင်ကို ပျိုးလှူ၏။ ယခုသော် ပန်းပင်က လန်း
လှစွာသည်။ သို့စဉ်လျက်... အပင်ထက်မှ၊ ရမွက်သင်းထို၊ ပ
အင့်၏၊ မလုံလွှာဝတ်၊ ကျွတ်ရဆက်ဆက်၊ ပွင့်မည့် ရက်
ကား မည်သူမျှ ကြံ၍မသိနိုင်ကုန်။

ဤသည်လည်း ဘံသယပြဿနာတည်း။

မျိုးကိုမြင်လျှင် ပြဿနာကိုပါ ရင်ဆိုင် ရတတ်ချေ
မျိုးကို ချစ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ပြဿနာကိုပါ ချစ်ရ ပေ

ပြဿနာကိုရင်မဆိုင်လို။ မချစ်လိုလျှင် မျိုးကိုပါ တွေ့ရမြင်ရ
ချစ်ကြင်ရတော့မည်မထင်ချေ။

သည်တော့လည်း ရင်ဆိုင်တွေ့လျက်အပြေးခက်၊ ပစ်ခွာခဲ့
လျက်အပြန်ခက်... ဟူသကဲ့သို့ ကိုဟန်စိတ်မှာ ညစ်နွမ်းလျော့
မျက် အချစ်ရခက်လှသိတော့သည်မျိုး။

မှန်ရာကိုဆိုရလျှင် ကိုဟန် အဝဝနုံးကျင်စည်းသို့ ကိုထွန်း
မြိုင် ဝင်လာခဲ့ကတည်းက အရာခပ်သိမ်းသည် တိမ်းပါးပျက်
ပြု၍ လာခဲ့ရချေ၏။ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဘွယ်ရာချည်းပင်။
သို့စဉ်လျက် ဤကဲ့သို့မြိုင်မားစွာသောပြဿနာကိုမူကားမတွေ့
ခဲ့ရချေ။

ယခုသော်တွေ့ရချေပြီ။ ပြဿနာကတန်ခိုးလည်းပြချေပြီ။
ကိုဟန် ပထို ဖြေရပါအံ့နည်း။

အရွယ်ငယ်ငယ်မို့ လည်း ပြဿနာကိုလွယ်လွယ်နှင့် မဖြေ
နိုင်ချေ။ မဖြေနိုင်သော် အမျက်မာန်မှာ ဂယက်ထန်လှ၏။
ကြာတော့လည်း အမျက်မာန်နှင့် ပြဿနာသည် အလှူရာနှင့်
အကြာပမာ ကမ္ဘာရန်ညှိုးမျက်၍ စစ်မက်အစုံ ခင်းကြကုန်
တည်။ စိတ်မှာလည်း မရပ်မနားလည်စားသော စက်ကဲ့သို့
ပူလှ၏။

မျိုးကိုချစ်သည်၊ မျိုးကိုမချစ်လိုချေ။ မျိုးကိုမမှန်းလိုချေ။
မျိုးကိုမှန်းသည်။ ချစ်လည်းပိုင်ပိုင်မချစ်နိုင်ချေ။ မှန်းလည်းနိုင်
လိမ့် မမှန်းပိုင်ချေ။

သို့နှင့်ပင်သစ်ချိုပင်သည် ကြားလည်းကလည်းရတော့၏

ဖြိုလည်းမည် အကြံနှင့် လှူကိုစ၍ တိုက်စဉ်ကမူသစ်ချိုပင်
သည် အသနားခံဦးမည့်နယ် မျက်နှာဖယ်ကလေးနှင့်နေဘိ၏
ကိုဟန်က လျော့ပုံမရသော အခါ၌မူ... သူတည်းတယောက်
ကောင်းသို့ရောက်မူ၊ သူတယောက်မှသာ ပျက်လင့်ကာသာ၊ ဓမ္မ
တာတည်း... စသည်... စသည်ဖြင့် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ကာ
တရားဖြေဖြေ သံဝေရုဒအသေခံသည်။

ညနေသို့ရောက်သော် ပဌမ မော့မပြန်လာ၏။ ဒုတိယ ကို
ထွန်းမြိုင်ပြန်လာ၏။ ကိုဟန်အတွက်နှင့်အချင်းပွား၏။ သစ်ပင်
အတွက်နှင့်အခင်းများ၏။ ကိုထွန်းမြိုင်က သစ်ပင်ကိုအရိပ်ရ၍
ချစ်၏။ မေမေကပန်းပင်ကိုပန်းရ၍ချစ်၏။ မေမေကသစ်ပင်ကို
သစ်ရွက်ဥက်သိုက်အမှိုက်ရှုပ်၍ မုန်း၏။ ကိုထွန်းမြိုင်က ပန်းပင်
ကိုရေလောင်းပေးလ်းနှုတ် အလုပ်ရှုပ်၍မုန်း၏။ ဆက်လက်၍
ကေားမျှားရာတွင် သစ်ချိုပင်နှင့် ကိုဟန် အမည်သည်ထပ်
အရာတည်း။

များမကြာမီတွင် ပဌမဦးစွာကိုထွန်းမြိုင်ကထွက်၏။ ဒုတိယ
မြောက် မေမေကထွက်၏။ တတိယနှင့်အဆုံးမှာတော့ ကိုဟန်
တယောက်သည် ကျန်စေခဲ့ရသည်။

အချင်းများ၍ တယောက်တခြားထွက်သွားကြသည်ကား
ပို၏။ သို့သော်လမ်းမှာဆုံသည်ထင်။ ပြန်လည်သင့်မြတ်လာ
ကြကာ မိုးမချုပ်မီပြန်ရောက်လာကြ၏။ စောင့်နေသောထမ်း
ကို ဥဒေပက္ခာပြုကြ၏။ အပြင်ဆိုင်မှာ စားလာကြပြီဟုဆို၏။
နောက်၌ကားနှစ်ဦးပေါင်း၍ ကိုဟန်ကိုထိုက်ကြကုန်သည်။
ကြကုန်သည်။ ဖွက်ကြကုန်သည်။

ခြင်းတည်းက ကြက်များသည်ပို၍ လိမ္မာယဉ်ပါးတတ်၏။
ကိုဟန်လည်း အကြောင်းသိပင်။ ဘဇာကြောင်ဟူ၍ အရိပ်အ
မြက်မျှပင် အကြောင်းမပြုရယ်ကာမောကာနှင့်... အသီးကိုလို့
မျှပင် ကပင်ကိုချိုင်ရသည်။ ယခုလည်းသစ်ချိုသီးကို စားလို့၍
သစ်ချိုပင်ကို ခုတ်သည်ဟုဖြေ၏။ သည်မျှနှင့် သည်ညမှာပင်
သစ်ချိုပင်ပိုပြုထာနာကား ပြေခဲ့သည်။

လို့သော် မျိုး၏ ပြဿနာမူကား စိုးစဉ်းမျှမပြောချေ။

မပြုပြီဆိုတော့လည်း မျိုးကို ကိုဟန်ချစ်ရတော့၏။ မျိုး
မျှသာနိုင်ချေပြီ။ မျိုးမည်သို့နေနေမျိုးကို ကိုဟန်မြတ်နိုး
အားဖြင့်မည်။ စုံမက်မည်။ ကြင်နာမည်။ ကိုဟန်ကိုမျိုးပိုင်ပြီ။

ပိုက်နိုင်သမျှမျိုးကို ကိုဟန်အကြွင်းမဲ့ ချီစီပြီ။
မလွယ်၊ မနုစဉ်၊ ညဉ့်လည်းရံဖန်၊ ရက်မချန်တည့်၊ ထည့်မှန်
အားအင်၊ တမ်းဆိုယောင်စွ၊ သန်ကောင်သန်လျှမ်း၊ အလွမ်း

မပြေခဲတွေခဲမိကြင်မိသည်ပြစ်၊ ဖြစ်တို့သလော၊ တွေးတောဝဲ
ဆုံး၊ မြနှောင်ထုံးသည်၊ ချစ်ကုံးပတ်ရွက် ခွေတော့၏။

ကိုယ်ပျော်၏။ စိတ်ချမ်းသာ၏။ ဒုက္ခဟူသည် ညွှန်သည်တည်း။

ချစ်သည်၊ မျိုးကိုမောင်ချစ်သည်...ဟု ဖာရုပင် မျိုး၏
မိမိသို့ပြောဆို၍ ပြောလိုမိ၏။ သို့သော် ခုတင် ရေတွင်းတူး
ခုလျှင် ရေကြည်သောက်လိုသည့် ဉာဉ်ကိုချုပ်ရသည်။

ချုပ်ရသော်လည်း ဝမ်းမနည်းချေ။ ဝမ်းသာသာနှင့်
ယောက်ထည်းခိုးပြုံး၍ မှန်တင်ခုံထက်မှ သုံးထပ်သားမိန်းမ
ရုပ်ကို လက်ဖျားနှင့်အသာကလေးပုတ်ကာ ဘဇာလည်းမ
ဆုံးဖြတ်မိ၏။ ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို လျှို့ဝှက်ထားရန်လည်း
ထည်းက ကိုယ်အရိပ်ကို ကိုယ်ပြန်၍ တိုးတိုးထက်သာ
ရသည်။

မှန်ထည်းကအရိပ်သည် နှုတ်မေးထက်တွင် လက်ညှိုး
လေးထောင်လျက် ကျန်ရစ်၏။ ကိုယ်အစစ်မှာမူကားပနေ
တဘက်ထည်းပေ ၊ မှာတွင်ဟန်လျက်၊ ကြီးရစ်၍ ပစ်လွှတ်လို
သော ဂျင်ကဲ့သို့ အမွတ်မွတ်လည်နေလေ့သာဟေ့။

မကစားတော့မူ၍ ရပ်နား သိမ်းဆည်း ထားအပ်သော
ပျက်ကဲ့သို့၊ ညကလည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပစ်လိုက်၏။

ထုံးစံ အလျောက် တမိုးသောက်သော် ခေတ္တတဖန် နိုး
လာပြန်သည်။ ခေါင်းရင်းပြုတ်မဲ့ မျှော်ကြည့်သော် ညို ညို
ပယ်လှပိုင်းပိုင်း၊ ပြာအညိုရွှေ တိမ်ခြေပူခိုး ဆိုင်ခိုက်
ပျက်စီးသောသို့ သည်သာလျှင် ထိုင်ရုံခိုက်နေသည်ကို မြင်ရ
၏။ လူဟူ၍ မတွေ့ရချေ။ သို့သော် လက်ဖိပင်ထက်က
ပျက်စီးပျက်စီးများများကား ဝမ်းစာအလို့ငှာ အိပ်ရာမှ
ထပြန်နေပြီ။

ထစဉ်အလာ အလျောက်ပင် ဆေးလိပ်ကိုမီးညှိ၍ ကိုဟန့်
မသောက်၏။

ထတီကြင်သော် ကြည့်ရှုာတွေ့လည်း၊ ဆံ့ မှုပြုချမ်း၊ ပြစ်
မအမ်းတည့်၊ လျှမ်းလျှမ်းမြေ့တေ၊ ယဉ်မိုးနေနှင့်၊ ရင်ရွှေအပ်
မျက်၊ စူးရေခက်၍၊ စိတ်စက်မရွှင်၊ ရှိသည်တွင်ကို...

မျိုးကို မည်သို့မည်ပုံ ဆက်နွယ်၍ အသိဖွဲ့ရပေ၊ ဟူသော
အတွေးသည် မေးလိပ်တဝက် အကျိုးတွင် ဝင်လာ၏။
ထိုမျှကြည့်သော် နိုးလာသည်နှင့် တပြိုင်နက် မျိုးအတွက်
ကိုဟန့်တေးမိသည်။ အိပ်ရာ၌လည်း မျိုးအတွက် တေး
ပေးအာ ပျော်ခဲ့ရ၏။

ထစဉ်အစိုက် အောက်ဘက်ခြံသည်မှ အသံကြား၍ ငှဲ
ကြည့်သော်၊ ထမင်းချက်ထသည့် ကြီးကြီးခက် သစ်ချိုသီး

ထွက်၍ ဆွတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မနေ့ကမူ ဖိုမူး ကြီးကြီး
 ခက်သည်၎င်း၊ ကိုထွန်းမြိုင်တပည့်ဆိုသူ ကားဆရာ ကိုအေး
 ကိုသည်၎င်း၊ တောမှလာနေသော မေမေ အမဝမ်းကဲ့ဆိုသူ
 ကြီးကြီးပြေသည်၎င်း၊ ကိုအေးကို၏ မိန်းမ ဥယျာဉ်မူး
 မခင်အိသည်၎င်း၊ မည်သူတဦးတယောက်မျှ လည်းနေသည့်
 သစ်ချိုပင့်အနားသို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့ချေ။

သို့နှင့် ဆေးလိပ်ကုန်သောအခါ အနည်းငယ်လျှင် မူးပင်
 မူးသော်လည်း ခြံထည်းသို့ ကိုဟန်ဆင်းခဲ့၏။ ကြီးကြီးခက်
 ထည့်ပေးသော လတက်ရည်ကြမ်းတခွက်ကို မျက်နှာမသစ်မီ
 သောက်ဖြစ်ကာ၊ ခြံထည်း၌ တရစ်လည်လည် လျှောက်နေမိ
 ပြန်သည်။ မျက်စေ့ တို့ကလည်း ချစ်သူ အလာကို ကင်းစောင့်
 နေ၏။ သို့သော်... နှစ်ခြုံကြားက စည်းရုံး၏အနားသို့မူကိုဟန်
 မဝံ့၍ မရောက်ဖြစ်ချေ။

မကြာမီတွင် 'နံ့သာသိုက်' ၏ ပြတင်းတရွက်ပွင့်လှာ၏။
 ပြတင်းအဖွင့်တွင် အိမ်ထည်း၌ အမှတ်မဲ့ မြင်လိုက်ရသမျှမှာ
 မျိုးဟုထင်၍၊ ရွှံ့ကြောက်လန့်ထန် နောက်သို့ပြန်ကာ ဆုတ်မိ
 သည်။ မြင်စေ့ချင်လောက်လည်း မျိုး မမြင်နိုင်စိမ့်သောငှာ
 ငှက်ပျောတောထည်းသို့ ဝင်၍ ပုန်းနေရ၏။ မြင်ရလိုမြင်ရ
 ငြား ချောင်ရိပ်မှ ချောင်းကြည့်နေမိသော်လည်း၊ မျိုးက
 မူ ကိုဟန်ကို မမြင်မိပါစေနှင့်.... မမြင်မိပါစေနှင့်.... ဟု ရစ်
 ထည်းမှ ဆုတောင်းမိ၏။ မျိုး မြင်၍မျှား သွားပြီဟော

မသိ... ဟုလည်း ပူပန်မိရပြန်ကာ၊ ခုန်ပျံ့သောနှလုံးလားကံ
ရစ်ဝယ်ဖိ၍ ထိန်းရပြန်သည်။ ချစ်အည်ကို သိစေလို၏။ သို့
အော် သိမည့်ကိုပင် စိုးမိပြန်သည်။ ကြည့်က : ကြည့်လို၏။
ပျိုသက် ကိုဟန် ကြည့်သည်ကို မျိုးမြင်မည် စိုးသိသည်။
အော်... မောရပါဘိခြင်း။

အမောပြေ၍ အနယ်ကျသောအခါ ရေလဲဆည်ကလေး
က ချေငြိပ်ပင် မျက်နှာသစ်၍၊ စိတ်ဆစ်လူသစ်နှင့် တဖန်ပြန်
လည် လျှောက်ရပြန်၏။ အော်... ကိုဟန်ဘဝက ခြေလည်း
မျှပါလျက်နှင့် ဓရီမတောင်နိုင်သော ပိုးနသန်ဆန်လှချေ
လည်ကား။

ပိုးနသန်တို့မည်သည် သူ့ကို ထိလာလျှင် တခါလည်း
မကျ၍ ခေ့ပစ်လိုက်၏။ ခေါင်းကို မဖော်တော့ချေ။ သို့သော်
နောက်ထပ်တခါ မြင်ရပါမူ အားတမ်း၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်
မာကြည့်မည်ဟု ကိုဟန်ဆုံးဖြတ်မိ၏။

ပိုးသက်ငြားလည်း ခေါက်တု၊ ခေါက်ပြန်ခြေသာပန်း
၍ စိတ်သာနှစ်ခဲရသည်။ မျိုးကိုမူအရိပ်အရောင်မျှပင်မမြင်ရ
တော့ချေ။

အညံ့တော့မှ နောင်တရ၏။ ကြံတောင့်ကြံခဲ ကြံခဲရသည့်
အပူအရေကို သည်မျှ မိုက်မည်းစွာ လက်လွှတ်ရပါမည်
ဟု၊ သည်မျှ ညံ့ရပါမည်လော၊ သည်မျှ သတ္တိနည်းရပါ
မည်လော...ဟု ကိုယ့်ကိုယ် ကိုလည်း ပြစ်ပွဲပြောဆိုမိ၏။

စင်စစ်သော် 'နံ သာသိက်' ဌ မျိုးမှအပ ထိုင်သသူ မည်
 ရှိ မည်မျှ ဝှိုသည်ကိုပင်ကိုဟန်မသိချေ။ သန်း မှန် အန္တယ်
 တော်ကလေးပေမို့ ကိုဟန် မြင်မိသည်မှာ မျိုး၏အခြေအရံ
 များ အနက်မှ တစုံတယောက်လည်း ပြစ်နိုင်ရာ၏။ သို့
 သော် လေမှာ အရာထင်သမျှကို ကိုဟန်စိတ်မှာ မျိုးချည့်
 အောက်မေ့မိသည်။

လေထည်းမှာလည်း မျိုးကို မြင်ရ၏။ ရေထည်းမှာ
 လည်း မျိုးကိုမြင်ရ၏။ နေမှာလည်းမြင်ရ၏။ ညမှာလည်း
 မြင်ရ၏။ နွေပါးညက်ပြာ၊ စံမျက်နှာသည်၊ မှာမှာစန်းကျင်၊
 ရှုတိုင်းထင်၏။ သို့သော် မျိုးမျက်နှာက လှိုင်းထန်သောနေ
 မှာ ထင်သည့် လရိပ်ကဲ့သို့ ပုံတမ်းရခက်လှချေသည်။

အပင်ပန်းတို့သည်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၍ စိတ်များသည်သာ
 ပျက်ခဲ့ရ၏။ မျိုး၏မျက်နှာပုံကိုကား တမ်းမမိချေ။ နွေနှောင်း
 လေးပင်၊ ဆင်းနတ်သွင်ကို၊ လည်တွပ်အမြဲ၊ ရစ်ဆွဲတုံတုံ၊
 ရိပ်မြဲရှုကြည့်၊ ပျော်ချင်လှည့်လည်၊ ဖြေဖြည့်မသာ၊ ခက်လှ
 စွာ၏။ အဆုံး၌ကား စိတ်မှာသာ ဒဏ်ရာရရပ်ကာ မေတ္တာ
 သာလျှင် ဆန်းသောလက်သို့ တိုး၍တိုး၍ ပြည့်လှာ၏။
 မျိုးကိုမူကား ယနေ့နံနက်အတို့ မမြင်ရတော့ချေ။

မျိုးကပါး၏။ လျှင်၏။ တည်ငြိမ်ရာမှာသာ မျက်နှာ
 ပြတတ်၏။ မျိုးသည် သိက္ခာကို ကောင်းစွာ မြတ်နိုးတတ်
 ထူပါတကား။

ကိုဟန်၏ရင်ကမူ လှိုင်းထန်သောရေ ဆန်ချေ၏။ ကိုဟန်
ဝကလည်း တိုလှိုင်းထန်သော ရေထက်ဝယ် ဆန်တက်နေ
မည် စက္ကူလှေပမာသာတည်း။

အော်...မျိုးက မင်း၏အနွယ်ဆိုတော့လည်း ဘုန်းတို့
အဖို့ ဆိုသည်ကို ချင့်ရာတိုက်ရာ၌ အသို့လျှင် ကိုဟန်
မိမိပင်၍ ထားဝံ့ ပါအံ့နည်း။

မူလ မျိုးတို့မခရောက်သာမီကမူ မင်း၏အနွယ်ဆိုသူတို့ကို
ကိုဟန်မည်သို့မျှ သဘောမထားခဲ့။ ကြည်ညိုရာ၊ မြတ်နိုးရာ၊
အားရရာဟုလည်း မအောက်မေ့မိချေ။ စိတ်အစဉ်ထွင်
မျိုးလည်း လူသာမန်များနွယ်ပင် မှားသောအခါ မှား၍၊
အမှားသောအခါမှသာ တရားပေမည်ဟု မှတ်ယူခဲ့၏။ သမိုင်း
မှတ်တမ်း စစ်နိုင်သသူ မင်းပြုစာမ်း မဟုတ်လော။

မျိုးက မျိုးက ကိုဟန်အယူအဆကို တွေ့ဝေစေသည်။
မျိုးက မိန်းမတကာတို့ထက်လှ၏။ ယဉ်၏။ နု၏။ နတ်
ပတ်ပတ်မျှ၊ လှ၏ကျူးကျော်၊ ဆိုသင့်လျော်၏။ မင်း၏
အယူအဆတည်း။

မျိုးက... မကြာမီ တားနုနေမှာမူ မျိုးနှင့် မုချမခသ္မာ
အယူအဆပွန်းပွဲရမည်ဟု အိမ်ထဲသို့ ပြန်အဝင် မရမ်းနှစ်
နှစ်အခါ၌ စေတနာတူရပ်၍ ဆုံးဖြတ်မိ၏။ သည်အခိုက်...
မျိုးက မည်သို့ မည်ပုံ ဆက်နွယ်၍ အသိပွဲ ရပါ...ဟူသော
အယူအဆလည်း ပြု၍ ဝင်လာသဖြင့် ... 'အို... ကြံရာန်းပါဟိ။

လမ်းတယ်မမြင့်၊ ရေငင်ရ ယ်ဆီးတည်သို့၊ နီးပေါ်လို့မထင်...
ဟုသာ ညည်းရတော့သည်မျိုး။

+ x +

ချစ်သူတွေ့ခြင်း အထိမ်းအမှတ် အပြင်ဖြင့် ညဦးကစိတ်ကူးနှင့်
ရူး၍ အပျော်ကြူးခဲ့သောကြောင့်၊ ယနေ့ နံနက်သို့ ထောက်မှ
သိရသည်။ ညကအသံလွင့်ချက်ကိုမကြားမိခဲ့ချေ။ သတင်းစာ
ထည်းတွင် တက္ကသိုလ်ဝင်အောင်စာရင်းများ ပါလာသည်ကို
တွေ့ရမှအံ့ဩမိ၏။ ခုံအမှတ် ၆၆၊ မောင်ခမောင်ဟန်ဟူ၍လည်း
အံ့ဩစွာတွေ့ပြန်သည်။

ဝမ်းမြောက်၍မဆုံး၊ နှလုံးပိတ်ဝှမ်းဆီထိဖြင့် နံနက်လဘက်
ရည်သောက်နေရာမှထပြေးကာ မေမေ့ကိုပြုရ၏။ မေမေသည်
အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ရွှင်လန်းအားရခြင်း အပြည့်နှင့် သ
တင်းစာကိုယူကြည့်လျက် မင်သက်မိနေ၏။ အတန်ကြာမှ...
“ဥပစာအောင်သည်အထိတော့ သည်မန္တလေးကျောင်းမှာတဲ
ဆက်နေဦးပေါ့သားရယ်။ သားပူဆာတဲ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်
ကိုလဲ မေမေမှာဝယ်ပေးပါမယ်၊ အော်... ကနေတနင်နဲ့ဘဲ....
ကိုထွန်းမြိုင်လဲ ရုံးကိစ္စရှိမယ်မယင်ပါဘူး။ ကားကို မေမေတိုက်
ကပြန်လွှတ်လိုက်မယ်နော်....သားလည်ချင်လည်အိုပေါ့။ ညနေ
ကျတော့သာ မေမေ့ကိုလာကြိုပေစေ... ကားကို မောင်အေး
ကို မောင်းပေးစေနော်၊ သားမမောင်းရဘူး” ဟူ၍ မေမေသည်

ဝမ်းသာအားရ ခရားရေလှော်ပြောကာ၊ ကိုဟန်လက်ထည်းသို့
မဝ(၃၀)ထည့်သည်။

ငွေကိုဆုပ်၍ ရုတ်ခြည်းပင် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့
ကာ၊ ကြီးကြီးပြေနှင့် ကြီးကြီးခက်တို့ကို ပြောပြရပြန်၏။
ကိုဏားကို... ကိုအေးကို... ဟုလည်း ခတ်ဆီ ထည့်ထားရန်
မိကုန်ဟစ်ကာ အော်ခေါ်မိသည်။

'ဘာလဲဟေ့' ဟူသောအသံကြားရာ နောက်သို့ပြန်လှည့်
ကြည့်သော် ကိုထွန်းမြိုင်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုအခါ ကိုထွန်းမြိုင်
ကိုလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြောပြမိသည်။ သို့သော်ကိုထွန်း
မြိုင်က အများသူငါနယ် ကုဏ္ဍဝမ်းသာဟန်မပြုချေ။ အေး
အေးလူလူပင် ဣန္ဒြေမပျက် သတင်းစာကို ယူဘတ်၏။
ထို့နောက် အခြားသတင်းများကိုပါ ဆက်ကြည့်ကာ၊ သူ့
အာသာသူ့ ပြောနေသကဲ့သို့... "မင်းငယ်သေးတယ်၊ မင်းမှာ
အာထတွေ့အကြံ့မလဲ မရှိသေးဘူး။ အခြေအမြင် ဆိုတာ
ဟော့ ဝေးရော့။ မင်းကြီးရင် ဘာလုပ်မယ်၊ ဘာဖြစ်ချင်
မယ် ဆိုတာကောင် မင်းကိုက်တိုင် ရေရေရာရာပြောတတ်
ဆိုမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ မင်းနဲ့ မထိုက်သေး
ဘူးကဲ့။... အဲ... အဲငါမှားလို့၊ ငါမှားလို့။ မင်းနဲ့ မဘန်
အေးတူး ဆိုရမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ ထိုက်လို့တော့ မင်းရ
ပြီး ခက်တာက အက္ခသိုလ်ကစင်ပွဲဆိုတာကို ထိထိုးသလို
မိမိပြောနေကြတာ ကဘဲ" ...ဟူ၍၊ ရှည်လျားစွာ ရွတ်ဘတ်
သည်။

စင်စစ် ခက်သည်မှ အကြံထိုလ်ဝင် စာစစ်ပဲ့လည်း
မဟုတ်၊ စာစစ်အဖို့လည်း မဟုတ်ချေ။ ကိုထွန်းမြိုင်နှင့်
ပေါင်းရသင်းရ ဆက်ဆံရသည်က ထိုအရာတို့ထက် သာ၍
သာ၍ခက်၏။ အရူးမ၏လက်ကို ဆွဲ၍ လမ်းပြရသကဲ့သို့
တည်း။

အရူးမသည် ပြသည့်လမ်းကို သွားလိုသော်မှလည်း သွား
၏။ စေတနာနှင့် ပြပါလျက် ရယ်သော်လည်း ရယ်၏။
ကရုဏာထားပါလျက် ငိုသော်လည်း ငို၏။ အဆိုးရွားဆုံး
ကား သည်မျှနှင့် ရပ်လျှင် တော်၏။ မရပ်မူ၍ သူ့လက်
ကို ဆွဲပါသည်ဟု အော်ချေသော် ဤလူရွာ၌ အဘယ်
မှာလျှင် မျက်နှာပြင်စရာ ရှိပါတော့အံ့နည်း။

ယခုလည်း ဝမ်းသာအားရ အားပေးရမည့် နေရာ၌
ဣန္ဒြေသည်၏။ တက်ကြွ စေရမည့်အခါ၌ တွေ့ဝေစေ၏။
ကိုထွန်းမြိုင်လည်း ပညာတတ် တယောက်ပင်။ ပညာတတ်
တယောက်အနေနှင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်သင့်သည်။ ကိုဟန်နေ
သို့ကြွားရတို့သာ ဆုမ္မပဲ ပြင်သင့်၏။ ကိုဟန်မြေသို့လျားရ
တို့ကိုမူကား ရည်ရွယ် ပြောဆိုသင့်သည် မထင်ချေ။

သို့သော် ကိုဟန်မြေသည်။ ကိုထွန်းမြိုင်ကိုလည်း အနူးအ
ညွတ် ခွင့်လွှတ်ပါ၏။ လင်းတ ကျိန်ဆဲတိုင်းသာလျှင် နွား
ဝေရမည်ဆိုပါက ခက်ချေည့်တကား။ #

ခင်သူ မင်သူ ကြင်မူပန်၊ သည်နှင့်သာ

စုန်လွတ်သူကို တရားက ကြည်ဖြူ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သည်အခိုက်မှာပင် မျိုးတို့ထံမှ တမန်
တယောက်ရောက်၍လာကာဘိတ်စာပို့သည်။ တပါးလည်းပင်
ကျွန်ုပ် ပြာလဲလဲဝယ် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် မရိုက်တတ် ရိုက်
တတ် ရိုက်ထားတည့် သတ်ပုံအမှားပေါင်း မြောက်မြားစွာ
ပါသော စာတစောင်ကိုလည်း လက်ခံရရှိ၏။

ဖင်းစာ၌...အထူးသဖြင့် မေမေနှင့် မိတ်ကျမ်း တဝင်
စစ်မင်ပေါင်းသင်းလိုပါသည်။ မင်လာအခမ်းအနား ၌လည်း
မေမေ ကြံရောက်လာသည်ကို အများငွေ့စေ မြင်စေ သိစေ
မြင်ဖြင့် ရက်ယူလိုပါသည်။ အစစအရာရာမှာလည်း ညီအမ

အရင်းသဖွယ် ကုညီယိုင်းပင်း နှလုံးသွင်း စေလိုပါသည်... စလည်... စသည်ဖြင့် လူကုတံပညာတတ်အလွှားပိသစွာ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရကား၊ အဆိုး၌လည်း...မေမေ လာဖြစ်မည် မလာဖြစ်မည်ကို တင်ကြို၍ သိပါရစေဟု ပန်ကြားထား၏။

သို့သော်...မေမေက မောက်မာသည်။ မာနတံခွန် လွှင့်သည်။ သူတပါးက ကိုယ့်အား ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပန်ကြားလှာသည်ကိုပင် ဥပေက္ခာပြုသည်။

ကိုဟန် ရင်ထည်း၌ကား မေမေ အပြုအမူကိုမနှစ်မြို့နိုင်
ချေ။ မေမေသည် အပေါင်းအသင်းတတ်၏။ အပေါင်းအသင်းကောင်း၏။ ထိုကြောင့်လည်း ကျော်ကြား၏။ ချမ်းသာ၏။ ပွဲလယ်တင်၏။ သိက္ခာမြင့်၏။ မေမေ ကိုယ်ထိုင်လည်း အသိပင်။ သိလျက်နှင့်ပင် ဝိပါက်ကြောမ္မာငင်တော့၊ ရွှေဥာဏ်ရင် မဝေခွဲနိုင်ဘူး၊ ပွဲတွေအများ ဟူသကဲ့သို့ သည် အလှည့်ကျခါမှ မေမေသည် သံကို သံဖျက် သံခူးတက် စေတော့မည်လော။

သို့သော် ညနေပိုင်း၌ မေမေစိတ်ပြောင်း လာသည်။ ကိုဟန်ကို သစ်ချိုသံ မှည့်မှည့်များချည့် တပြည်ခန့် အရှေးခိုင်းကား မျိုးတို့သံသို့ အပို လှုတ်၏။

နတ်ကလည်းလို၊ ဂြိုဟ်ကလည်းမပြီမို့ ကိုဟန် မည်သို့မည်မျှ ပျော်ရမည်ကို မျိုးပင် တွေးပါလေတော့။

အကြင်သူသည် မရောက်ဘူးသော အရပ်သို့ရောက်အံ့။ ထိုသူ
၏ စိတ်နှလုံး၌ ညှိုးချိုနှမ်းနယ်အားငယ်၍ လာတတ်ကုန်၏။

အပြင်ဘက်မှအမြင် ပကာသနအရာတွင် အနည်းငယ်
စေတနာကကျပြီ ပုံပျက်ပြီဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း၊ အတွင်း
ဓာတ် အနှစ်သာရအားဖြင့်ကား ကြမ်းပြင်တို့လည်း မကျိုး
မကျတ် နိုင်မာမြဲ၊ လျှာထိုးပျဉ်နံရံများမှ သဘောဆေးတို့
အည်လည်း မပျက်မပြယ် စိုပြေမြဲ၊ မျက်နှာ ကျက်တို့၌
လည်း မညစ်မညမ်းသန့်စင်မြဲ...စသည် စသည်...ဖြင့် သစ်မြဲ
ပကတိသစ်နေသော 'နိသာသိုက်' ထည်းသို့ ဝင်လည်းဝင်လို၊
စုံကည်၊ မဝံ့သောစိတ်ဖြင့်ပင် ကိုဟန်ဝင်ခဲ့သည်။

ကိုယ် ကိုယ်တိုင် သဘာဝအားမိသော်လည်း ဆံစမှသည်
မျှမထိ ကိုဟန်၏ကိုယ်သည် တုန်နေတိ၏။ အထည်းသို့
အဝင်၌လည်း တိုနပ်ကို အဝမှာ ချွတ်သားခဲ့သင့် မသင့်၊
မဝံ့မရ၍ အတန်ကြာရပ်နေမိပြန်သည်။

ဤစဉ်လျက် အဝင်ဝ တံခါးမ၏ လကျောဘက် နံရံ၌
အဝင်အထွက်သော ဧည့်သည်ရောက်ကြောင်း အကြောင်း
ပြုစာသည့် ခေါင်းစောင်း ဆွဲကြိုးကလေးကိုကား မမြင်မိ
စေ့ဖြင့်ပင် ကားသော်လည်း ဝင်ခွင့်ရမှ ဝင်ရသောလေ့
ထုံးကိုလည်း လုံးဝမေ့နေ၏။

အမှတ်မဲ့ပင် ဝင်ခဲ့မိသည်။

တိုက်ချွတ်ထားခါစမို့ ဖရောင်းရည် မသွေ့ အကြမ်းပြင်ထက်စယ်ကိုဟန်၏ ဖဲ့ အလိမ်းလိမ်းပေနေသည့်အရာများထင်တော့ ရှက်သည်။ မလာမီတနာရီခန့်မျှ မနာနှင့် ကိုယ်ကို ဆင်သခဲ့မိ သော်လည်း ခြေတို့ကိုမူ ကြည့်ပြစ်ခဲ့မိသည့်အတွက်ကိုယ်ကိုယ်ကိုနာကျည်းမိ၏။ ပရစေ၊ ခြေလှမ်းတို့ကို ဆိုင်းရပြန်ကာ ဆုတ်ရေး တက်ပြသနာနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။

သည်အခိုက် အထည်းခန်းမှ ဆွဲတံခါးရှက် တခုထုတ်တရက် ပွင့်လာကာ အသက်(၄၁) ခန့်ရှိမည်ထင်ရသော (နောင်အခါ ဦးအောင်ခိုင် ဟုသိရသော) ယောက်ျားကြီး တယောက်ထွက်လာ၏။ သူ၏လက်ထည့်၍ ယွန်းလင်ပတ်တချပ်နှင့်အပြည့် ပန်းကန်အလွတ်များ ပါလာ၏။ သူ့အခြေဖောက်နှင့်ပင် တံခါးကို နောက်ပြန်ကန်၍ ပြန်စေကာ အခြား တဖက်သော အခန်းသို့ကူးမည်အပြု ကိုဟန်ကို သည်။

“အော်... ဘာအကြောင်းကိစ္စများပါလိမ့်ကွယ်”

အသားတို့သည်လည်း မညှိတောင်းညိုလျက်၊ မျက်စိတို့သည်လည်း မကျယ်တောင်း ကျယ်လျက်၊ နှုတ်ခမ်းသည်လည်း မထူးတောင်း ထူးလျက်၊ နဖူးပြင်မှ အတုန်အတိုသည်လည်း မနက်တောင်း နက်လျက်၊ ကြည့်ရုံမျှပင် ကြောက်မက် ထိပ် လန့် တွယ်ရာ ကောင်းစွာ ဝေဖို့သု၏ အသံ မှာ မူကား ယဉ်းကျွေး သိမ်မွေ့ လှူ

၁။ အရွယ်နှင့်မမျှ ပြုလူသောဆံပင်တို့သည် နွဲ့ပျောင်းသကဲ့သို့
လှ၏စိတ်သည်လည်း နွဲ့ပျောင်းဟန်တည်း။

“ကျွန်တော်က အနောက်ဘက်ခြံကပါ”

ကိုဟန်သည် ပြောပြချောချောပင်ဖြေနိုင်ခဲ့၏။

သူသည်ကိုဟန်၏ လာရရင်းအကြောင်းကို ခုတ်ခြည်းနား
လည်ဟန်ဖြင့်.... “ထိုင်ပါသူငယ်၊ ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ။ မမအခုထွက်
လာပါလိမ့်မယ်”... ဟူ၍ညှပ်သာစွာပြောဆိုကာ လကျီဘက်
ပျံ့ယနေ့မှပရိဘောဂဆိုင်က စယ်ယူလာဟန်ရှိသော ကုလား
ထိုင်ခုံအသစ်တွင်နေရာချထားသည်။ စာပွဲသည်ထုံးစံ အတိုင်း
မလားနားပင်ရှိသော်လည်းမျက်နှာချင်းဆိုင် အနားချင်းကား
မျှဝေအတိုင်းမညီကြချေ။ အနားမညီစတုဂံ ပုံတည်း။ စာပွဲ၏
တိုင်တို့မှအပ ကျွန်သမျှတို့မှာလည်းမှန်သားချည့်ဖြစ်ကာ၊ အ
တိုလည်းနှစ်ဆင့်ပါ၏။ ကုလားထိုင်တို့မှာမူအဆားဖြင့်ချည့်
ပြုလုပ်ထားချေသည်။ အားကကြည့်လျှင်စာပွဲမှမှန်သားကဲ့သို့
အေးစတုဂံ သစ်သားဖြင့်ကိုးထွဲ့ရမည်။ အနားစွဟန်တည်း။

“မောင်အောင်ခိုင်...”

မူလဦးအောင်ခိုင်ထွက်လာသော အခန်းအည်းမှပင် ဆင့်
တိုက်သံထွက်လာသည်။ ဦးအောင်ခိုင်သည် တမုဟုတ်ချင်း
အောင်အောင်မကိုင်မိမြောက်မကိုင်မိ ပြောရာခတ်လာကာ လက်
အောက်မှလှုပ်ပန်း ကိုလည်း ကြမ်းပြင်ထက်သို့ ယောင်ပေးချ၍
အေးစာကားမျှ ပြန်ဝင်ပြေးဝေ၏။

“မင်း ခရိုင်ဝန်ရုံးကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ မနေ့ညနေက
 မမနဲ့လာတွေ့တဲ့လူကိုတော့ မင်းကောင်းကောင်း မှတ်မိမှ
 ပေါ့နော်။ ခပ်ဖြူဖြူ...ခပ်ဝဝကွယ်...” ဦးအောင်ခိုင်ကမည်သူ
 ပြန်၍ ဖြေသည်ကိုမူ ကွဲကွဲပြားပြား မကြားရချေ။ သို့သော်
 မျိုးတို့မေမေ၏ ထက်မြက်သောအသံကိုမူကား ကောင်းစွာ
 ကြားနေရချေ၏။

“ဘာပြောတယ်...အော်၊ အေး...အေး...သည် အထဲ
 ကို ဝင်ခဲ့ပါစေကွယ်...”

ဦးအောင်ခိုင်ပြန်၍ ထွက်လာကာ ... “သည် အခန်းထဲကို
 ကျေးဇူးပြုပြီးကြပါ သူငယ် ...” ဟု ကိုဟန်ကိုဘိတ်၏။ သို့နှင့်ပင်
 ကြာမြင့်စွာကတည်းက မျှော်လင့် တောင့်တခဲ့ရသော အခွင့်
 အလမ်းတို့သည် ပြည့်လျမ်းလွှာရတော့၏။ သို့နှင့်ပင် ဥကင်တုံ
 မြင့် နန်းရဝေတမျှ၊ ခမ်းနားဆန်းတွေ့လတ်သော ဧည့်ခန်းမ
 ဆောင်ထည်းသို့ တိုဟန်ရောက်ဖြစ်ခဲ့ရချေတော့၏။

ဤဧည့်ခန်းဆောင်သည် အပြင်ဧည့်ခန်းဆောင်ထက် ပို၍
 ကျယ်ဝန်းသည်မှန်သော်လည်းခင်းကျင်းထားသည့်ပရိအောင်
 သေသည်တို့က ပြည့်နေသဖြင့် အနည်းငယ်ကျဉ်းသည်ဟု ထင်ရ
 ၏။ ပရိအောင်များမှာမူကား သက္ကလပ်ဖုံ ထိုင်ခုံများ၊ စိန်
 မြကြောင်ရောင်လင်း၊ သစ်မင်းထည်ရမနေ၊ မှန်ရဝေ ငယ်မှာ
 ကြိုင်သင်းပျံ့ မွှေး...ဟုစာဖွဲ့၍ဆိုရလှပျံ့ ထုန် ကြိုင်လှိုင်သည့်
 ရဝေနေသား နုစားရုပ်ခံစာပွဲရှည်နှင့်စာပွဲငယ်များ၊ ရွှေခရားယွန်း

ထည်များ...စသည်...စသည်သဖြင့် အဘိုးတန် ပစ္စည်းများ
ချဉ် မှန်သော်လည်း၊ ဇောင်းနှမ်း၍နေချေပြီ။

အခန်းထည်းသို့ရောက်သောအခါ ပြတင်းနှစ်ပစ်အကြား
နံရံကိုကျောခိုင်း၍ မေတ်မဆန်သော၊ လက်ရန်းတဖက်ကျိုး
နေသော၊ ထိုင်လျှင် ခေါင်း၏အထက်သို့ တပေသာသာခန့်
ပိုထွက်နေသည့် နောက်မှီရှိသော၊ ယင်းနောက်မှီနှင့် ခြေဘိုင့်တို့
တွင်လည်း ခြူးပန်းကနုတ်...စသည် အမွမ်း အညွန့်များဖြင့်
တန်းဆာဆင်သော မြသဖန်းအား ကြိမ်ကုလားထိုင်တခုဝယ်
မျက်စေ့ထို့ကိုပေးနှယ်မှေး၍ ကြည့်နေသော၊ အသက်အား
ပြန်(၄၀) ကျော်ခန့်ဟု ထင်ရသည့် မျိုးတို့ မေးမတူရားကို
စတုရ၏။

မျိုးတို့မေမေသည် ဆံထုံးကို ဦးထိပ်ပြင်တွင်လှပကျနစွာ
ရစ်ပတ်ထုံးဖွဲ့၍ထားကာ၊ မျက်နှာ၌လည်းနံ့သာတို့ဖြင့်တင်၍
မန၏။ အနားသို့ရောက်သောအခါ ခြေဆုံးခေါင်းထုံးလိမ်း
ကစားသည့်အကျော်၊ စမ္မာယ်၊ နံ့သာဖြူ၊ ကရမက် ရနံ့ထို့က
ပျံ့ပျံ့ညှင်းညှင်း ဆင်းလာ၏။ ကျယ်သော နားပေါက်တွင်
အင်ယင်အားသည့် ဝိန်မြယ်နားရွောင်းကလည်း တဖောင်း
မောင်းပြက်၏။ ဆံပင်တို့သည်လည်း ခဆေးဆိုး၍ ထားစဉ်
ဝိန်ပိန်နက်၏။ အသားအရည်ကလည်း ညက်၏။ အကျိလက်
ပျားပျားပျားလျောင်း၍ လက်နှင့်ခါး အနားတို့တွင် ဝေများ
ထပ်ထပ်ထား၏။ ရင်ဖုံးကားလက်ဝဲဘက်ဖုံးပေတည်း။

“ထိုင်ပါ”

မျိုးတို့မေမေ မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ဖြင့်ညွှန်ပြသည်ဖူး ကုလား
ထိုင်၍ ကိုဟန်ဝင်၍ ထိုင်ရ၏။ ကုလားထိုင်ကမျိုးတို့မေမေနှစ်
တည့် နေသော ကြောင့် အနည်းငယ်ရွေ၍ ပြင်ထိုင်မိသည်က
ထိုင်ပြီးမှ အားနာမိသည်။ သူတပါးအိမ်ယာ၌သူတပါး၏စိတ်
ကြိုက် အသားအသိုအမွမ်းအမံအခြယ်အလှယ် အပြင်အဆင်
စသည်တို့ကို ကိုဟန်က မဆင်မခြင်ပြင်မိသည့်အတွက် ကိုယ်
ကိုယ်ကိုလည်းညိုငြင်မိ၏။

“သတိများကလဲ မကောင်းတော့ ပါဘူးကွယ်....မောင်
အောင်ခိုင်ဇရ...အေး မောင်အောင်ခိုင်၊ လက်သဲညှပ်ကလေး
နဲ့....”

ဦးအောင်ခိုင်လည်း အလျင်အမြန်ပြန်၍ဝင်လာရပြန်၏။

“လက်သဲညှပ်ကလေးနဲ့ တို့ထားတဲ့ မမရဲ့ သေဘွဲ့ကို
မင်းများမတွေ့မိဘူးလားလို့ မေးမလို့ ပါ။ ပြီးတော့ညွှန်သည်
သို့လဲ....”

“ကျွန်တေ့ခိုအတုက်တော့သည် ခံပါခင်ဗျာ၊ ငုက္က မရွာ
ချင်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် သည်ကျွန်ရင် ထမင်းစားရတော့မှာ
မို့ပါ....”

မျိုး တို့မေမေ စကားမဆုံးမီပင် ကိုဟန်က ကြားဖြတ်၍
တောင်းပန်မိ၏။ သည်တွင်လည်းတကြိမ်သပ်၍ ကိုယ် ကိုယ်ကို
ညိုငြင်မိရပြန်သည်။ သူတပါး၏စကားမဆုံးခင် အလျင်လျင်

ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်မျှ ခိုင်းပြ မိုက်မည်းသည်ကို ကိုဟန်မသိ
မှားစေလော။

... သိသည်။ သိ၏။ ဤသို့သောနေရာ၊ ဤသို့သောအခါ၌
အားမထရာရာ ဆင်ခြင်တိုင်းထွာ၍ ပြောရဆိုရ ကျင့်ကြံရမည်
ကို မဟုံကတည်းက နားလည်၏။ သို့စဉ်လျက်အရေးကောင်း
တော့ မောင်းဆိုင်းဖျက်သည်။ သတိထားမှ အမှားများ
မည်။

“ဟိုကွယ်... တို့က သူစိမ်းတစ်ဆုံဆုံတွေမှ မဟုံတံကြံတော့
၏။ အရင်းအချာလို အောက်မေ့ပါကွယ်... အားမနာပါနဲ့၊
အချက်အားအေးကလေး တခွက်လောက်ကတော့ ထမင်းစား
မဟုံကတန်ရာပါဘူး...”

မျိုးတို့မေမေက စကားလှကလေးဖြင့် အနိုင်ယူသည်။
ဤစကားအရဆိုလျှင် အားနာမိသော၊ စုက္ခမပေးလိုသော
ကိုဟန်ကသည်ပင်လျှင် အရင်းအချာပမာ မအောက်မေ့ရာ
အချက်အနုချေ၏။ သည်တော့လည်း ကိုဟန်တက်က စကား
အကျိုးပေးပြာသာတော့ချေ။

... ကိုဟန်ချည့် အရေးနိမ့်နေ၍၊ မသက်မသာ
ပြုပါစေမည်။ မျက်နှာကိုလည်း မမော်ဝံတော့ကာ၊ ဦးခေါင်း
ထည့် ရုံ နေတန်ရာ၏။

“အော် ဒါနဲ့ မနက်တုန်းက မောင်တို့မေမေ စာတ
အင်္ဂါ ခုကဟန်လိုများ မကြားမိဘူးလားကယ်...”

လာရင်းကိစ္စကား ဤကိစ္စပင်။ သို့စဉ်လျက် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုဟန်နှုတ်မှ မည်သို့မျှ မထွက်ပြစ်မိချေ။ လွယ်လွယ်နှင့် အပြောရ ခက်နေ၏။

“ဟုတ်ပါ။ အခု ကျွန်တော်လာတာလဲ မေမေက လွတ်လိုက်လို့ပါ။ လာဖြစ်အောင်လာပါမယ်လို့လဲ မေမေကမှာလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သည်ဥစ္စာကလေးကိုလဲ လက်ခံတဲ့ မေမေက ပြောပါတယ်...”

“ဘာပါလိမ့်မလဲကွယ်...”

“အဘိုးတော့ မဟန်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးတို့ခြံထဲမှာ ထည်အပင်မျိုးကလဲ မရှိတော့...၊ ပြီးနောက်တခါ ပေးချင်လို့လဲ ပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်လို့ပါ...”

“အာမို့လို့လဲကွယ်...”

“သစ်ချိုသီးပါ...”

“ဘာပြုလို့ နောင်မပေးနိုင်ရတော့မှာလဲ...”

“အပင်ကို မနေ့က ကျွန်တော် ခုတ်ပစ်လိုက်လို့ပါ...”

“အော်...မနေ့က သစ်ပင်လို့တာ မောင်လား၊ သစ်ပင်လဲသံကြားတော့ သွေးကတောင် ပြောသေးတယ်။ နှမြောစရာကွယ်...သစ်ပင်ကို ဘာပြုလို့ ခုတ်ပစ်ရတာလဲ၊ ဝိုးကျလို့လား...”

ကိုဟန်မည်သို့မျှ မပြောမိချေ။

“တို့များငယ်ငယ်က ဆိုရင်လေ... မယ်မယ်တုနား ဆုမ္မ
တူတာကို ပြောပြရဦးမယ်၊ သစ်ပင်ကို လင်လိုခင်ရမယ်၊
လင်လိုလဲ သစ်ပင်လို ပြုစေရမယ်တဲ့..”

တတိယ အကြိမ်မြောက် ကိုယ်ကိုယ်ကို ညှိငြင်မိရ
ပြန်၏။

“ဧကလေးကွယ်၊ မောင်ကတော့ ကလေးမို့ပါ။ အ
ဖက်ကလဲ ခုမှ ဘာငိုဦးမှာတုံး....”

“အယ်ခြောက်နှစ်ပြည့်ပါပြီ....”

မျိုးတို့မေမေသည် ခွင့်လွှတ်သော သနားသော ကြင်
နာသော အကြည့်တို့ဖြင့် ကိုဟန်ကို နှစ်သိမ့်၏။ အရေး
ရှိရန် များလှတော့လည်း ကိုဟန်ဘက်က စိတ်ပျက်မိ
လျှင် စိတ်ပျက်၍ အိမ်ပြန်ချင်စိတ်က လွမ်းလာသော
အပါ၊ ထရန် ဟန်ပြင်ရတော့၏။

ဘိုထော် မထပြစ်ချေ။

နွယ်ခန်းပထောင်သို့ဝင်သည့် တဘက်သော အဝမှ
အလေးရောင်လေးစ တွဲလျားချထားသည့် အခန်းစည်းများ
ကို ပထောင်ကော်သို့သော နှာမောင်းလက်တို့ဖြင့် ခွဲတည့်၍၊
မျိုးထည် စိမ်းသလ္လာကြားမှ လက်သို့ ထွက်လာ၏။ ပျော်
ရမှုအတို ဧကေးမြ ချမ်းမြေ့ စိမ့်သောငှာ ကိုဟန်ဘက်သို့
မျိုးထည်ဆော်လည်း နှုတ်ဆက်သည့်နှယ် ပြုံးသည်။ မျိုး၏
အမျိုးကား၊ ရန်သူကိုပင် ရှုံးစေနိုင်သည့် အပြုံး ပေတည်း။

“နေဝင်ပြီမေမေ...မေမေ နေနိုင်ပေမဲ့ ညှော်သည်ကို အားနာတို့ ကောင်းပါတယ်...နည်းနည်း မှောင်လာရင် မြင်ကလက်နဲ့ ဆုပ်ပက်သလို ထောင်းကျန်းတာ...”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မျိုးကပွင့်၍၊ မီးများ ပွင့်လာသည်။ ထိုမီးပွင့်များအောက်ဝယ်မှ မျိုးသည် နေ့ကထက် လှနေချေသည်။

တင့်ကြံအင်ကို၊ ကိုယ်ထင်ပြုလျက်၊ သိကြားသက်၍၊ ချင့်တွက်နှိုင်းရှည့်၊ ယူဆကြည့်လည်း၊ ဟုလှည့်ပေတွယ်၊ မချယ်တင်ပြစ်၊ လှော်သစ်စတေး ဆယ်မီးရွှေကို၊ ရွာဘေ့နက်တံ၊ မကြံမေတောင်း၊ တင့်ကြောင်းပီပြင်၊ ညွှန်ကြားချင်လည်း၊ ဆင်းအင်စံရေး၊ မျမည်ဝေးကွဲ ဟူသကဲ့သို့၊ မျိုး၏အလှသည် ဝင့်လက်ချ၊ ပြိုင်သူခသား၊ ရွှေမျှာထိုကုံးပိ၊ ခန်းလုံးပြောင်ထွန်း၊ လှငြိမ်းရွန်းပါတကား။

ထို့ထက်လှသည်မှာကား ဆိုရန်စာဖွဲ့ မဆုံးနိုင်မောမျိုး၏ ကဇုကာပင်တည်း။

ထို့ပြင် ဆည်းလည်းနှင့် ကြိုးကြာတို့၏ နှစ်ပါးသွားတေး လင်္ကာတမျှ ငြိမ့်ညောင်း သာယာစွာသော မျိုး၏ နူးနူးညံ့ညံ့၊ ပျံ့ပျံ့ဖြားဖြား၊ စကားသံချိုကလည်းကိုဟန်ကို ရပ်ပွဲနိုင်စွမ်း ရှိပေချေ၏။

ဘဝဝယ် ပဋ္ဌမဆုံး မျိုး၏အသံကို ကြားရခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် ကိုဟန်၏ စိတ်သည်လည်း ကြည်ကြည်ရွှင်ရွှင်ချေသည်။ ကိုယ်သည်လည်း မွေ့မွေ့ ပျော်ချေသည်။ မျိုး၏

ကရုဏာစကားကို ကြားရပြန်တော့လည်း 'ကြမ္မာ' ပျိုးခွဲ
ဆန် ပန်းကပ်က 'မေတ္တာပွင့်များ' ပွင့်ချေပြီဘကား...
ဟူ၍သာ အောက်မေ့ရတော့၏။ ဤ 'မေတ္တာပွင့်များ' ကို
မည်သူသည် ကြည်ဖြူစေသော စိတ်နှလုံးဖြင့် ကုံးဖွဲ့၍ ပန်ဆင်
ပါကုန်နည်း။

"ထူးက သို့လေ..."

မျိုးတို့မေပကော လျှင်ပါး၏။ ကိုဟန်နဲ့ မျက်စေ့တို့၏
အတားကို ရိပ်မိကာ၊ မျိုးဘက်မှ ကိုဟန်ဘက်သို့ တဖန်
ပြန်လှည့်၍ ပြောသည်။

"မျိုးလယ်ခေ... လာပါဦးကွယ်၊ မေမေထို့အိမ်နီးနားချင်း
အဖေလေး ဖိတ်ဆက်ပေးပါရစေဦး...၊ အော် ဒါထက် မောင့်
နာမည်က တယ်နယ်..."

"မောင်မောင်ဟန်ပါ..."

မျိုးတို့လည်း ထိုင်ရာမှ ထမိကာ၊ တုန်သောဘဝင်၊ ရန်သော
မျိုးတို့ကပ်ကပ်တ ခြေခြစ်ရ၏။ မျိုးကို မမြင်ရမိကမူ
ကိုယ်တိုင်ကားတို့သည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် သိမ်မွေ့ နိုင်ခဲ့ငြား
အောင်လျှင်၊ မျိုး၏မျက်မှောက်၌မူကား အနုအထားမှအစ
အိုအိုမှတ်မှတ်၊ အမှားမှား ယွင်းခွဲချေသည်။

"အိုအိုပါကွယ်၊ မောင်ရဲ့..."

ထိုအခါမှ ကိုဟန်မှာသက်သာရာရတော့၏။ ချော်လည်
ရောထိုင်... ဆိုသကဲ့သို့ မျိုးအတွက် နေရာဖယ်ပေးသည့်
ဘောပြင် အခြားတခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ထိုင်ရသည်။ မျက်နှာမှ
လည်း နီမြန်းရာမှ ပြယ်လာကာ၊ အတန်ငယ်ကြည်နိုင်လာ၏။

“နာမည်ကတော့ နည်းနည်းမှ အောက်တန်းမကျပေဘူး
မောင်... စာရေးဝန်ကြီး ဦးမောင်မောင်ဟန်ဆိုတာ မောင်က
တော့ ငယ်လို့ကြားဘူးချင်မှ ကြားဘူးမယ်၊ တို့များနဲ့ ဆိုရင်
မောင်နုမ တဝမ်းဘဲကဲ့တယ်။ သူ့ မိန်းမကလဲတို့များနဲ့ ညီအ
တမ်းကဲ့ဘဲ...”

“နာမည်ကိုတော့ ခုမှဘဲသိရတယ်...”

ရှုတ်တရက်မျိုးကောင်ရွှေစွက်လိုက်၏။ ကြည်သော ဧရာသည့်
စာပန်နောက်ပြန်ချေပြီ။

“နာမည်ကိုတော့ ခုမှဘဲသိရတယ်ဆိုတော့... လူကိုတော့
အရင်က သိစားနှင့်လို့လားသွီး...”

မျိုးမေမေက မျိုး၏စကားကို ပြတ်၍မေး၏။ သို့သော်
မျိုးကမမပြောချေ။ ပြောလက်စကိုသာ ဆက်လေ၏။

“မနှိုင်းကောင်းနှိုင်းကောင်း၊ ဘထွေးဟန်နဲ့ အနေအထိုင်
ချင်းကလဲ ဝ.ပုံထဲဘဲမေမေ...။ မိုးမလင်းစင် အိပ်ရာကထနိုင်
တယ်၊ မျက်နှာမသစ်စင် လဘက်ရည်သောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ
နည်းတဲ့အရည်အချင်းမဟုတ်ဘူးနော်...”

ကိုဟန်ပသို့ဆက်၍ပြောရမည်ကိုပင်မသိတော့ချေ “မမြင်မိ
ပါစေနှင့်၊ မမြင်မိပါစေနှင့်...” ဟု တောင်းခံခဲ့ရသော ဆုတို့
လည်း ယခုကဲ့သို့ဆိုမသော် အချည်းစည်းသာဖြစ်ကုန်၏။

မျိုးမည်သို့ မြင်ဆနည်း။ ကွယ်ရာမှ တစေ့ တစောင်း
ချောင်း၍ကြည့်ခဲ့တန်ရာသလော၊ သူတပါး၏အပြောပင်လော
စသည်... စသည်ဖြင့်လည်း မေးခွန်းပေါင်း မြောက် မြားစွာ
ထုတ် တပြိုင်နက်ထည်း ခေါင်းထည်းသို့ဝင်လာ၏။

ပသို့ဆိုစေ၊ ကိုဟန်၏ မျက်စေ့ တချင်းကမူမျိုး၏အလှအပ
ကို နှိပ်စက်ထည်း၌သာ အရသာပျော့ခနချေ၏။

မျိုးမဆောက်မိကမူ ဤညွှန်ခန်းမှဆောင်သည်ပြောင်ပြောင်
ပန်းပွန်း ထွန်းထွန်းပ၍ လှချေသည်။ မျိုးဆောက်လာသော
အခါ၌ပူကား အရာခပ်သိမ်းတို့သည် မျိုး၏သမ္မာဓိနှင့်မြင့်မိုန်
ပန်းပွန်း တို့ ကြောင့်လည်း ကိုဟန်မျက်စေ့အစဉ်မျိုးကိုသာ
မျိုးကိုမျှညွှန် မြင်ရသည်ထင့်။

ကိုဟန်သည် အိပ်မက်ထည်းမှ လူတယောက်ကဲ့သို့သာပြုမှု
မျိုးကိုနှိပ်၏။ ဖမ်းသည်လည်း အတိုင်းမသိသတိ၏။ စိတ်
ထွက်လည်း အနှိပ်မရှိရွှင်တိ၏။ ဤရွှင်လန်း သာယာမှုကပင်
မျိုး ကလွန်စက်သည်လော မပြောတတ်ချေ။ ကိုဟန်နှလုံး
အစဉ်ညွှန်ကား မောရပါတီတော့သည်မျိုး။

မျိုးသည် ကိုဟန်၏လက်ျာတက်မှ ဖုံးကွယ် ဝင်၍ ထိုင်၏။
 လက်ထည်းမှလည်း သိုးမွေးချည်လုံးကလေးကို ထိုင်၍ ထက်မှ
 အသာချကာ ခြုံတည်ထိုးလက်စကို ဆက်၍ ထိုးသည်။ တတန်
 ဆုံးသော် လက်အကိုင်ပြောင်း၏။ သည်အခိုက် ချည်ကြိုးက
 တင်းလာ၍ ချည်စကိုအမှတ်မဲ့ ဆွဲဖြေသည်။ အားကလေးနှင့်
 ဆွဲသည်မို့ လိမ္မော်နုရောင် ချည်လုံးကလေးသည် အစိမ်းရင့်
 ရောင် သက္ကလပ်ပုံ တက်မှ နီညိုရောင် လှပန်ပိုးအထူထမီထက်
 သို့ခန့်တက်၍ လာ၏။

အပြေးသမားတို့မည်သည် ပန်းတိုင်သို့ ရောက်သော်ငြား
 လည်း မည်သို့အခါမျှတုံ့၍ မရပ်ချေ။ သိုးမွေးချည်ထိုးလုံး
 ကလေးသည်လည်း ထမီထက်မှ မရပ်မူ၍ ကြမ်းခင်း ပြင်ထက်
 သို့ ဆက်လက်ခန့်ဆင်းပြေးချေသည်။

ဆရာမိဘ ပြုသင်ကြား မထားသော်လည်း လည်ပညာ
 ကို ကိုဟန်တတ်၏။ မထုတ်မဆိုင်းမဆိုင်းမကွပ် ချည်လုံး
 ကလေးကို လိုက်၍ ကောက်ကာ မျိုးလက်သို့ ကြိုးရင်၍ ခေး
 ဖြစ်သည်။ စိမ်းစိမ်းမြဲလေးသွေးကြောခက်နွယ်ကလေးများ
 ပြေးလွှားနေသည်ကိုပင် မြင်ရသည့် မျိုး၏ လက်သုယ်ဝယ်ပြု
 နုနုကလေးများနှင့် ထိမိသောအခါ ကိုဟန်ရင်ဝယ်လိုက်လိုက်
 ဖိုကာမောရပြန်သည်။ ခြေဖျားလက်ဖျားများ သည်ပင်လျှင်
 အရည်ထွက်၍ အေးစက်လာသည်ထင်ရ၏။ သို့သော်မျိုးက
 မှ ကောင်းကင်ဘုံဖျား၊ သိကြားသည်သာ၊ မယ်သည်လျှာ

ဟု၊ ဝမ်းမှာယူမှတ်၊ ထားတတ်သသူကဲ့သို့ မည်သို့မျှထူးခြား
ပြောင်းလဲဟန်မပြုချေ။

“ဇော်... ငါ့နှယ်၊ ပြောမပြောချင်တော့ပါဘူး။ မောင်
အောင်ပိုင်ရေ... ဒေ့ မောင်သောက်ခိုင်၊ မမသေ့တို့ မမအိတ်
လဲက ပြန်တွေ့ပြီဟေ့...”

ကိုယ် တဝနှင့်ကိုယ် ပျော်ပိုက်သာယာ၍ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်
အကွဲသော စကြဝဠာတစ်ခုကို မေ့လျော့နေခိုက်ဝယ်
မျိုးမမမေ၏ မေ့တတ်ပုံကလေးကို ကြားရသောအခါ၊
အေးလည်းမသိ၊ ကိုဟန်ပြုံးမိ၏။ သည်တော့မှလည်း အဆင်
ခြင်တရားက အထင်အလျား ပြုလာချေသည်။

အဆင်ခြင်တရား ရုလာတော့မှ မျက်စေ့အစုံကို မောဟ
အံ့က ရုပ်သိမ်းရန် ဟန်ပြင်ရတော့၏။ ရုပ်သိမ်းရန် ဟန်ပြင်
မိသောပုဂံ... မောက်သုကို ဝါးပိုး၊ ကြောက်သုကို ဝါး ပိုး...
မိသောပုဂံ မျိုးက ကိုဟန်ကို ကြည့်ဘည်။ မျိုး၏ ကြည့်ရှင်
အေး မျက်လုံးထိပ်များထည်းမှ နေရောင်ကဲ့သို့ တောက်ပ
အေး နှစ်ပိဋကကလေးများသည် တပြိုင်နက်ထည်း ပျံသွက်
အေးပြုလာ၊ ကိုဟန်မျက်စုံများအား အောက်သို့ ဆွဲချ၍
ပျံသွက်ကြွေးလေ၏။ ဇော်... အကြည့်ချင်း ဆုံပြန်တော့လည်း
အမှန်အရ နိမ့်ရသသူမှာ ကိုဟန်ပဲ ၊ တကား။

မထင်တက်မဲ၊ ပြာချောနွဲ့ကို၊ နှိုင်းရှဲ့ မချိုနောက်မျက်စိဝယ်၊
မသိကျိုးပြစ်၊ ကြင်သည့်ပြစ်ကို၊ သစ်သစ်နားတွင်၊ လျှောက်
လိုက်ချင်စွ၊ ၊

မေတ္တာဟူသည် ဆန်းတေ့၏။

မျိုးကို လှ၍ ကြိုက်မိသည်လော၊ နှ၍ ချစ်မိသည်လော၊
ယဉ်၍ ခင်တယ်မိသည်လော၊ ပြုံး၍ မက်မောမိသည်လော၊
ကိုဟန် ပိုင်ပိုင် မပြောတတ်ချေ။ လှယဉ်ပြုံးနု အစုစုတို့
ကြောင့် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ကြင်မိသည်လော။ ဤသို့လည်း
မဆိုသာပြန်ချေ။

မျိုးကို ကိုဟန်ကြည့်ခဲ့သည်။ သို့သော် မမြင်ခဲ့ချေ။ မြင်
ခဲ့၏။ မကြည့်ခဲ့ချေ။ မေတ္တာဟူသည် ကြည့်သော်လည်း
မမြင်ရသော၊ မြင်သော်လည်း ကြည့်၍မရသော အရာတည်း၊...
ဟုကား အောက်မေ့နိုင်၏။

ပသိုဆိုစေ၊ မျိုးကိုကိုဟန်ချစ်သည်။ ကြိုက်သည်။ နှစ်ခြိုက်
သည်။ ဤသည်ကို မျိုးသိစိမ့်သောငှာ ညင်းညင်းဖျဖျယုယု
ခွေညောင်း၊ ညွတ်ညွတ်ပျင်းမျှ၊ ယုံကြောင်းယုံတယ်
အသွယ်သွယ်ကို၊ နားဝယ်မြဲမြဲ၊ လျှောက်လှလို၏။ သို့သော်
လက်တွေ့ကခက်သည်။ မျိုးနှင့်ပို့ ရင်ဆိုင်ရလျှင် ကိုဟန်သ
တို့သည် မရတွေ့သော ဆားကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်းအရည်ပျော်
ပျက်ပြားပျောက်ဆုံးကြကုန်၏။

နေဝန်းသွင်ရုပ်၊ လှခေ ဝင်ချုပ်သို့၊ ကျွန်ုပ်စေသည်၊ လျှောက်
ချေ ထံ အောက်၊ ခွံ မကြောက် နှင့်...စသည် ..စသည်

တမန်တံဆေး၊ စိမ်းမြကျေးကို၊ စာရေးစေမည်၊ ကြံစည်ချေ
လည်း၊မပြေမပြစ်၊ ဖြစ်လေတိနိုး၊ သင်္ကာစိုးခဲ့။

မျိုးသည် ကိုဟန်ကား ကောင်းမွန်စွာ ညှို့ဝတ်ပြုခဲ့၏။
ဦးအောင်ခိုင်လံ၍ တည်သော နာနတ်ပျော်ရည်တပလံခွက်ကို
မျိုးကိုယ်တိုင် ကိုင်၍ သောက်စေခဲ့သည်။

“သောက်ပါကွယ် မောင်မောင်ဟန်ကလဲ” ဟူသော
စကားကိုမူ ကိုဟန်တသက် မေ့နိုင်ရက်တော့မည် မထင်မိ
ချေ။ နားထည်းဝယ် ထပ်တလဲလဲ ရစ်ဝဲ၍နေချေ၏။

သို့သော်.... “မောင်မောင်ဟန်....သည်လက်ဝါး အချင်း
ချင်းက ဘာပြုလို့ ပွတ် ပွတ်နေရတာတဲ့လဲ....” ဟူသော
စကားသည်၎င်း၊.... “ကလေးဆန်တယ်၊ သဘောထားနုတယ်
ဆိုတာ မကောင်းပေမဲ့ မောင်မောင်ဟန်စကားက သိပ်
လှကြီးဆန်လှတယ်ကွယ်၊ တကယ်ကို မုန်းတို့ကောင်းတယ်....
ဟူသော စကားသည်၎င်း၊.... “ဆယ်ခြောက်နှစ်ဆိုပြန်တော့
တို့များထက် ငါ့နှစ်ငယ်မယ်၊ မောင်မောင်ဟန်လဲ မောင်
လေးကခေါ်သလို တို့များကို မမမျိုးလို့ ခေါ်ရမယ်နော်....”
ဟူသောစကားသည်၎င်း၊ ကိုဟန်စိတ်ကို ယူကျိုးမရ အခံရ
ခက်စေတိသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့်ဆိုသော် မျိုးသည်ကိုဟန်
ကို ကလေးငယ်တယောက်ကဲ့သို့သာ ဆက်ဆံခဲ့၏။

ကိုဟန်ကလည်း ကလေးငယ်တယောက် မမည်နိုင်တော့
မည် သဘောကို သက်သေပြလို၍... “သည်နှစ်ကျောင်းစပွင့်

ရင် တက္ကသိုလ်ရောက်ပါပြီ....”ဟု အကြောင်းအားလျော်စွာ
 ခုခံပြောဆိုခဲ့မိသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် မခံချင်စိတ်၊ အမောက်
 ပြုချင်စိတ်၊ ကလေးစိတ်...ဟူ၍ မျိုးသည် ပြောပြောဆိုဆို
 ရယ်မောကာ လရော်ပြန်၏။ တပါးသူသာ ဆိုပါမူကား
 ပါးကို သွားချေးယန္တရားလည်သည်အထိ ချမိကောင်း ချမိ
 ပေမည်။ ဇာပွင့်ငွေခြည် အကျီနုနုကလေးကလည်း အရှက်
 တကဲ့ အကျိုးနဲ့ဖြစ်ရသည်အထိ ချုပ်ရိုးမှဆွဲ၍ ဆုတ်ခြံပစ်မိ
 ကောင်း ပစ်မိပေမည်။ သို့သော် မျိုးဆိုတော့ စိတ်ကလျော့
 သည်။ အရာရာကျေချမ်းသည်။ ဝှင်လွတ်သည်။ ကြည်ဖြူ
 သည်။

မျိုးက သည်နှယ် ကိုဟန်ကို ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ပြုမူပြော
 ဆိုနေတော့လည်း၊ ဤသည်ကိုပင် အခွင့်ကောင်းယူကာ ကြည့်
 ရတော့၏။ မျိုးက ခြုံဆည်ကို ငွ့၍ ထိုးနေသော်လည်း
 မျိုး၏ မျက်လုံးစောင့် နတ်မိစ္ဆာကလေးများ အန္တရာယ်ကို
 ခန္ဓာရတော့မူ၍၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကြည့်ရသည်။

ပဌမသော် မဝံ့ကန္တုဖြင့် ခိုး၍ကြည့်ရ၏။ နောင်မှ တစ
 စာစနင့် အတင့်ရဲလာကာ၊ သိသိသာသာ လေ့လာရသည်။
 ဝေးနီးဗေဗျူ၊ ရှာရှေးယူမှ၊ အတုပိုင်လျား၊ သို့သောခါသော်၊
 ထောင်စုဆယ်စာ၊ လွန်၍လှလိမ့် ဟူသကဲ့သို့၊ နွဲ့လျဖြူပြာ၊
 မျိုးသူစာသည်၊ မြောက်မှာကျန်းနေ၊ နတ်ဖြစ်လေလည်း၊
 တုပေမည်ပင်၊ မဆင်ပြီလှည့်၊ မလှော်၍ထက်သို့၊ ဗေဒနည်းလိလို့

ဝင်းရှန်းညိုလျှင်၊ နှိုင်းဆိုစရာ၊ လှတကာတို့၊ ပေါင်းလှာ
ညွတ်ထွေး၊ ခရီးဝေးသည် သေဌေးလှစဟန်တကား။ ။

+

+

+

အော်...နတ်တို့ဖန် ရေကန်အသင့်ကြာအသင့်ဟူသကဲ့သို့
စားရက်ကြုံတော့လည်း နှုတ်ခမ်း၌ ပျားလာ၍ စွဲခဲ့ချေ၏။
ကိုဟန်အဝသည် ပျားရည်သောက်ကြူး ယစ်မှူး မေ့မော
ရချေပြီ။ ကြည့်ပါများလေစွဲမိချေပြီ။ မေ့ပန်းချင်း၊ မွေး
ဇာတင်းကို၊ မယွင်းသတိ၊ ရှုမိမိ၍၊ မျက်စိမှူးလည် သိချေပြီ။

“သတိထားတော်မူပါဦး ကိုယ်တော်ကလေး...”

အန္တရာယ်ကိုကြိုတင်၍ မြင်မထား တော့လည်း မျိုးက
အမှတ်မိ ဆိုလိုက်သောအခါ မိုးကြိုးစက် အမိခံရသူ ကဲ့သို့
မိတ်လန်ပြာဝေ ခဲ့ရချေ၏။ ကိုဟန် အကြည့်များကို မျိုးက
မိတ်ပင်ချေပြီ။ ကိုဟန်သစ္စာတရားကို အပျော်ကြံချေပြီ။ မျိုး
ကလျှင် ယခုထက်တိုင်ပင် ကိုဟန် ကို ကလေးငယ်ပမာ ဆက်ဆံ
ဆဲပါတကား။

ယော်သူပီပီ၊ ယှဉ်မိနွဲ့လျက်၊ ရင်ခွင်ထက်ငယ်၊ လျောင်းဖက်
အညို၊ တစေ စေ့လျှင်၊ ပျော်မွေ့ချင်စွာ ...ဟူသကဲ့သို့၊ ငယ်
သူလည်း ယော်မူဖြင့် ငယ်ဥာဠအလျောက် ကြင်ချစ် သက်ဝေ
စရာကဲ့သို့။ ဤသည်ကိုပင်မျက်စောင်းညှိုးသို့၊ ထိုးမည်ဆိုကာ
ကိုဟန်မည်မျှ မတတ်သာချေ။ ဤသို့ ကြင်မိကြည့်မိသည့်

အတုက မုန်းမည် မျက်မည်ဆိုပါလျှင်လည်း ဖျော်ဖြေစာညှပ်ပါ
စိတ်စွဲချဲ့၍၊ ဇောကတံထွားသည့်နှယ်သာဟု သိမ်စာရစ်ခွေ၊
ကိုယ် စိတ်ကိုသာ အနိုင်နိုင်ဖြေရချေတော့မည်မျိုး။

ပသို့ဆိုစေ... နားသောစိတ်၊ ရှက်သောစိတ်၊ ကြောက်သော
စိတ်ဖြင့် ကိုဟန်ရင်ဝယ်ခန့်နေတိ၏။ မျိုးသည် အရာရာကိုမြင်
တတ်သူ၊ နားလည်တတ်သူ၊ သိတတ်သူ ပါတကား... ဟူ၍
လည်း ထိုခန့်သောရင်တွင် အသိဝင် လာသည်။ မျိုးသည်
ကိုဟန်ကိုလည်း မကြည့်မှုလျက် ပသို့သော မျက်စေ ဖြင့်
မြင်ချေသနည်း။ ကိုဟန်မေတ္တာကိုလည်း ပသို့သော အတတ်
ဖြင့် သိလေသနည်း။

သည်အခိုက် အပြင်ညှော်ခန်းဘက်မှ ဘိနပ်သံတသံ ကြားရ
သည်။

“မျိုးဝယ်ရေ... ဗိုလ်မှူးစိုးမြင့်လာတယ်ဟေ့... သမီးဘို့ဘဲ
ကွယ်၊ ကြောင်ရွှေဝါကလေးတကောင် ပါလာတယ်...”

သော့တွဲများ ပြန်၍ တွေ့ကတည်းက အခန်းကည်းမှ ထွက်
သွားသော မျိုးထို့မေမေ၏အသံကိုလည်းဘိနပ်သံနှင့်ရောထွေး
လျက်ကြားရပြန်၏။

“ကြောင်ရွှေဝါကလေးတဲ့တော်...”

မျိုးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အသံများပင် ထက်၍ရင့်
ရှုကာ သက္ကလပ်ပုံထက်မ ခုန်ထလျက် ခြားထွက်၏။ မြို့
တည်ထိုးလက်စနှင့် ချည်လုံးကလေးတွင် စိုက်လျက် ရှိသော

အပ်နှစ်ချောင်းသည်သာ အခန်းထည်း၌ ကိုဟန်နှင့် အတော်
အဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မျက်နှာဝယ်ညှိုးငယ်လာချေ၏။ ညွတ်ခွေဝမ်းနည်း၊ ကိုယ်
ထည်းဘော်ကွာ၊ ကျန်ရစ်ရာ၌၊ ဗျာပါညှိုးသမ်း၊ နှမ်းသည်
တမျက်၊ ရှက်သည်တကြောင်း၊ လျောင်းလည်းမနိုင်၊ ထိုင်
လည်းမရ၊ ထလည်းမဟန်၊ လွမ်းသာဝှန်ရှင့်။ အော်... မှန်
မြတ်သော မေတ္တာ၏ ကင်းထောက်မျက်ရည်များသည်လည်း
နလုံးသည်ညွှာမှစိမ့်ထွက်ကာစခန်းသစ်ဖွေလာရချေပြီတည်း။

မျက်ရည်တို့သည်သာ နေရာသစ်ရှာရကုန်သည် မဟုတ်တို့
ချေ။ ကိုယ်သည်လည်း ထာဝစဉ်ထိုင်၍နေချင်သောနေရာက
သေးမှ ဝမ်းနည်းစွာထခဲ့ရ၏။ နှုတ်ဆက်စရာသတ္တဝါကလည်း
မရှိပြီမို့ ထိုင်ခဲ့ရသည့်နေရာကိုပင် တတမ်းငင်ငင် ပြန်ကြည့်
ကာ နောက်တခါလာခဲ့ဦးမည်မှာရသည်။

အပြင်ညှိုးခန်းဘက်သို့ ရောက်သောအခါ မှန်စားပွဲခုံ၏
အောက်၌ ယုန်ကဲ့သို့နားစွင့်၍ဝပ်နေသောရွှေဝါရောင်ကြောင်
ကလေးကို ကိုဟန်တွေ့ရ၏။ ရွှေဝါရောင်ကြောင်ကလေးသည်
လည်း မရောက်ဘူးသောအရပ်သို့ ရောက်နေရကားမတွေ့ဘူး
ဟော မျက်နှာစိမ်းများနှင့် တွေ့ရသည့်အတွက် သွေးပျက်နေ
ပြီရသည်။

မျိုးကမူ အိမ်သားသစ်ကလေးအား နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံး၍
ကြည့်နေ၏။ ကစားစရာအရုပ်သစ်ကလေးရလာသောကလေး
ငယ်သို့သာတည်း။

အရုပ်သစ်ကလေးကို ဆောင်ကြဉ်းလာသူကမူကား မော်
ကြားသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြတင်းအပ ပြည့်လှပါးမျှနေ
ရာယူကာရပ်နေ၏။ မျိုး၏ဆန္ဒကိုဖြည့်စမ်းနိုင်ခဲ့ခြင်း၊ မျိုး၏
အကြိုက်သဘောကို လိုက်လျောနိုင်ခဲ့ခြင်းသည် သူ့အတွက်
ဂုဏ်တခု၊ ပုဒ်တခု၊ ဝိသေသနတခုဟူ၍ ယူဆထားပုံ ရ၏။
ကြောင်ကလေးတကောင်ရှာကြံ၍ပေးရသည်ကိုပင်နိုင်ငံတနိုင်
ငံကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်၍ ပူဇော်ဆက်သရသကဲ့သို့ အောက်
မေ့နေပုံလည်းရ၏။

“သူ့မျှော်နှာကိုကြည့်စမ်းမေ့မေ၊ သိပ်ရယ်ဘို့ကောင်းတဲ့
သတ္တဝါကလေးတဲ့နော်...”

မျိုးကပြောပြောဆိုဆိုရယ်သည်။ ထို့နောက် အားမရဟန်
ဖြင့် ကြမ်းခင်းပြင်ထက်ဝယ်ပင် လေးတက်ထောက်ကာ ငုံ့
ကြည့်နေဖြန်၏။

သတ္တဝါကလေးကမူ ခြေအစုံကို ကိုယ်၏အောက်၌ခွက်
လျက်၊ လက်အစုံကို ရှေ့တူရူသို့ဆန့်သားရာမှ၊ မျိုးကလှုပ်ရှား
လာသောအခါ ပြေးရန်အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

“အမယ်အမယ် .. ကိုယ်တော်က ငယ်သာငယ်တယ်၊ ခြေက
တော့ တော်တော်အသွက်သား...”

မျိုးက ကြက်သီး ကလေး များပင် ထလုမတတ် ရယ် ပြန်၏။

စင်စစ် မျိုးမည်မျှပျော်နေသည်၊ ရွှင်နေသည်ကို ကိုဟန်
လိသည်။ မျိုးပျော်ရမှု၊ ရွှင်ရမှုဆိုသည်မှာ ကိုဟန်ဘဝ၏
ပန်းတိုင်များလည်းမည်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဟန်ခွင့်လွှက်၏။
ကြည်ဖြူ၏။ ကျေချမ်း၏။ သို့သော်မျိုး၏စကားတို့ကတော့
ကြောင့်များ အနှောင့်အသွားမလွတ်ချင်ကြသနည်း။

“ကြည့်ပါဦးမေမေရယ်၊ သူ မျက်လုံး ကလေးတွေ ကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန် စိမ်းနေကြရတယ်ရယ်လို့။ ကိုစိုးမြင့်ကျေးဇူးကို စော့ သည်တသက်မှာ မမေ့နိုင်တော့ပါဘူးရှင်...”

“မလိုပါဘူးမျိုးမေ... ဖြည့်စွမ်းရမဲ့တာဝန်ကကိုယ့်မှာပါ။ ကိုယ်တို့ကစစ်သား၊ စစ်ရည်ကလဲဝနေတော့ လူများနဲ့တော့စ ကုစားပေါ့...။ ကြမ်းတယ်၊ ထက်တယ်၊ ပြတ်တယ်။ အမိန့်တို့ နှုတ်တို့က သည်အလုပ်ကို လုပ်လို့ဆိုလိုက်ရင် တခါထဲအစ ခုတ်အောင် အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ လုပ်ပစ်လိုက်ရမှ အမေပြေ စားနိုး ပြောရဦးမယ်...။ မနွေက ကြောင်ငယ်ကလေး တစ်ကောင်လိုချင်တယ်လို့မျိုးမမကကိုယ့်ကိုပူဆာတယ်မဟုတ်လား ကိုယ်ကအမိန့်လို့ အောက်မေ့ မိတယ်လေ...။ ဒါကြောင့် မို့ ကိုယ်ကနေ မရရအောင်ရှာလာခဲ့တာ...။ ကျေးဇူးအတင်ခံဘို့

ဟူလာတာမဟုတ်ပါဘူးမျိုးမမရယ်။ မျိုးမမလိုချင်တယ်ဆိုရင်
ဘာမဆိုပြောသောပြောပါ။ ပြောရုံကလေး ပြောဘို့ကမျိုး
မမတာဝန်၊ ရအောင်ဆောင်ကြဉ်းပေးဘို့က ကိုယ်တာဝန်လို့
ပြောခဲ့ပေါင်းလဲများလှပါပြီ...

စစ်မျက်နှာခွံမည်၍မည်မျှ ကျမ်းကျင်လိမ္မာမည်ကိုမူကား
ဗိုလ်မှူးကလေးစိုးမြင့်သည် စကားပရိယာယ်အားဖြင့်လည်း
ကြွယ်ဝလှချေ၏။ ရေးခြားလိမ္မာရှိလှစွာ၏။

စကားဆိုးသော်ဗိုလ်မှူးကလေးကအောင်မြင်စွာပြုံးသည်။
ပြုံးသောအခါငယ်သော အရွယ်နှင့်မှမမျှ၊ သူ၏ဝိဖြိုးလှသော
ခန္ဓာကိုယ်သည် တင်းကြပ်လှသော စစ်ဝတ်စုံသစ်ထည်းတွင်
ဆီပူနှင့်တွေ့သော ငါးမုန့်သို့ တွန့်လိမ် ပွလျောင်း၍လာ
လေ၏။

သည်အခါမူမျိုးကမေတ္တာကြွေးပြန်ဆပ်သည်။ ငေါ့ခဲ့၊ စေ့
ခဲ့၊ စောင်းခဲ့၊ ပင်ခဲ့သမျှတို့ကိုချေသောအားဖြင့် ဗိုလ်မှူးကလေး
က မသိမသာလှပါစကား ပြောစဉ်ကြိုက်၊ ကိုဟန်တက်သို့
လှည့်လာ၏။ အရည်လည်သောမျက်စေ့အစုံဖြင့်ကို ဟန်အာ
ရုံကိုညွတ်စေသည်။ အော်... မဆုတ်ခင်ကညွတ်ချင်နေသည့်ဆို
တော့လည်း ပုဆိုးလျှင် ပြောဘယ်ရာလိုပါတော့ဆုံးနည်း။

ထိုအခိုက် ကိုအေးကို လိုက်လာ၏။ ကိုအေးကိုက မေမေတို့ ထမင်းပွဲနှင့်အဆင်သင့် ကိုဟန်ကို စောင့်နေကြောင်း ပြောသည်။

အော်...ကသစ်ဖြူ ဆောင်ပုလဲမှာဖြင့်၊ ချစ်သူကို မှောင်မခွဲနိုင်ဘူး၊ နှောင်ကဲသည့် သံယောဇဉ်...စသည်...စသည်ဖြင့် သည်းမျှညှာငယ်ကိုစေးသဖြန်ဆိုဖွဲ့ကာ အလွမ်းလည်လို့ လျက်ကယ်နှင့်၊ “ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်” ဖြင့်သာ ချွတ်ထမ်းသော ဘိနပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာယင်း၊ မျိုးတက်သို့ ခေတ္တလှည့်ရပ်၍ ကိုဟန်နှုတ်ဆက်ခဲ့ရ၏။

“အေး အေး...မောင်မေမေကို ပြောပါကွယ်...ကြီးကြီးက သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...လို့”

“မောင်မောင်ဟန်...နက်ဖြန် မနက်ကျတော့လဲ စောစောလာနော်...မျှော်နေမယ် သိလား...”

မို့ဘိုးရသော ကစေးက မို့ဘိုးမရသော ကလေးအား မှု့သည်၏အနား၌ မို့သည်ထံမှ ဝယ်သောမို့ကို ပြောင်လှောင်စားသောက် ပြုနေသကဲ့သို့သော အမူအရာဖြင့် မျိုးကမှာ၏။

ဤသို့ပင် ‘နဲ့သာသိုက်’ မှ ကိုဟန်ပြန်၍ ထွက်ခဲ့ရသည်။ မျိုးသည်သာ အားရပါးရ ရယ်မောလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

နီဗွာန်တုံမှ ကမ္ဘာဟောင်းသို့ ပြန်၍ရောက်လာသော အခါ အရာရာသည် ပုင်နာဘွယ်ရာ ချည်ပင်တည်း။

မေမေက ကြာရှ်ဆု၏။ သို့သော် ကိုဟန် ကောင်း
စွာ နားမဆင်ခဲ့ချေ။ ထမင်းပွဲမှာ ဝင်၍ထိုင်၏။ သို့သော်
ကိုဟန် ကောင်းစွာ စားမဝင်ခဲ့ချေ။ စိတ်၌ မျိုးသည်သာ
အုပ်ချုပ်စိုးမိုး၍ နေချေသည်တမံ။

ရှိသွက်ရည်ဆက်၊ ပူးသည့်ရက်ဝယ်၊ စိတ်စက်နှလုံး၊ စုရုံး
 ကြွင်းမဲ့၊ ကြွေမဲတတ်၊ ဆတ်လွတ်လှည့်ကာ၊ ပျာပါ
 ကျိုးပြစ်၊ စင်စင်မသိ၊ မျက်စိလိုလိုက်၊ ပါကြိုက်သရွေ၊
 မြော်သည့်နေ့က၊ မမေ့စတူး၊ အကျူးအလွန်၊ ဆယ်ပြန်
 ဆယ်တပ်၊ တည်ရပ်မဲ့ဆုံး၊ ယူသို့ကြုံးသည်၊ သက်လုံးဆက်
 ပါ ရျင်တောသည်။

သို့သော် မျိုးသည် ပသို့သောအကြောင်းကြောင့် မတန်
 တဆ ရယ်မောခဲ့ရ ချေသနည်း။

အကြောင်းရင်းအမြစ်၊ သဘောစနစ် တခုခုမှ ရရှိ
 ပေမည်။ အပူရှိမှ အဝေ့ရှိသည်၊ အရုပ်ရှိမှအရိပ်ရှိသည်...
 ဟူသော စကားပုံတို့ကလည်း အဖောက်အသား ပြစ်ရာ
 များ ပေတည်း။

တို့ကြောင့်လည်း ပန်းထိမ်တော်ခင် ရွှေခိုးသင်သည်ဟု
 ဆိုလိုလျှင်လည်း ဆိုစေတော့၊ မျိုးနှင့် မကျမ်းမီ မျိုး၏
 ဘဝတာကို ကိုဟန် မမောယုန်း မျှော်မှန်းကြံဆကြည့်
 ခဲ့မိသည်။ ထိုအခါမှ အနက်အရိပ်ကို ကိုဟန်မြင်လာ၏။
 မြင်သောအခါ နှလုံးများတူယ်မို့ ပုခုံးပါးဝယ် ထိခဲ့
 ရသည်။

ကမ္ဘာမြေထည့်ပင်လျှင် ပြောင်းပြန် ပြန်၍လည်ချေပြီ
လော မပြောတတ်ချေ။ မျက်ရည်ဘို့ သည်လည်း နိမ့်
သောအရပ် အသည်းညှာမှ မြင့်သောအရပ် မျက်စေ့
အမှာသို့ စိမ့်စိမ့်ဖြာကာ သွယ်ဆင်း၍လာလေ၏။

ပန်းနယ်ပင်တည့်၊ လည်တွင်ခွေပတ်၊ ဆင်မတတ်ဘူး၊
အတွက်ဘိုင်ထိ၊ ဆိုဦးရှိလျက်၊ ချစ်မိ မချစ်၊ အသစ်
သစ်လျှင်၊ မရစ်စိုမက်၊ တောပျက်၍၊ မျှသက်ဝေမြဲ၊ မခဝ
တဲနှင့်၊ မင်းရဲဘုန်းမြင့်၊ ကြင်မိတ်ဖင့်၍၊ သူနှင့်ကျွမ်းဟန်၊
အလွမ်းချန်ခဲ့။

အော်... 'ကြမ္မာ' ပျိုးခဲ့သည့် ပန်းတပင်မှာ သည်တခါမှ
'မစွေရပွင့်များ' နှင့်သာတင့်ခဲ့ ရချေပြီတကား။ ။

x

+

x

တထောင်တမျက်နှာ

နံနက်သို့ရောက်၍၊ မိမိမိသော မျက်ခွံများကို လှုပ်လှုပ်ပင်
တရှိုမ်းရှိုမ်း စပ်နေ၏။

ညက တရားမျှ အိပ်၍ မပျော်နိုင်ခဲ့ချေ။ စိတ်တို့
ဆိုဝည်မှာ ပျော်မည်ဝေး။ အသည်းတို့သည်သာ အရည်
ပျော်ကျ၍၊ မျက်ရည်တတွေတွေ ဝေခဲရသည်။

မျိုးမူကား အသို့ နေချေမည်နည်း။

သဘောငှက်တူ၊ ပျံတတ်မူကား၊ တွေးယူမခွ၊ ရောက်
ချင်လှ၏။ အမှန်ပင်၊ မျိုးမမြင်သာသောနည်းဖြင့် မျိုး၏
အထံသို့ ကိုဟန် ပျံလာ၍ အစိပ်အခြည် ကြည့်နေလိုမိ
သည်။ မျိုးသည်... ရွရွင့်ဖြူ၊ ပန်းတွေထွေကို၊ ဆွတ်ချေ
ရွှေရုံး၊ သီမျိုးမြင်မြင်၊ ရွက်ခေါက်တင်၍၊ ပန်းဆင်လှယ်လှယ်။

ပြုံးရယ် နိတုံ၊ ကြေးမုံ အသွင်၊ ကြည်လင် ရွန်းဝေ၊ နေလေ
စုံလော၊ သို့တည်းမဟုတ်...ထိန်းယရွှေဘော်၊ ပျော်ကြောင်း
ပျော်လည်း၊ မပျော်ညှိုးငယ်၊ ရွှေမျှားလယ်တွင်၊ ပြုံးမယ်မဲ
ထူ၊ နေလေအံ့လော။

သို့သော် မျိုးအပါး၌ မနားသာချေ။

စိတ်ကမူ ခေါက်တုံ ခေါက်ပြန် အဖန်မျှားစွာ ပြေး
ကာပြေးကာ ကြည့်ပါ၏။ သို့သော်လည်း အချည်းစည်း
တည်း။

ကြာသောအခါ မောလာသည်။

မောလာ၍ မပြေးနိုင်တော့ စိတ်လျော့၍ တွေးရ
၏။ ညနေက ဘဝကိုပင် တုံ့အဖန်ဖန် စမြုံ့ပြန်ရသည်။

မျိုးသည် အဇာကြောင့်များ ကွန်ဘလက် ထည်းနှင့်
အမွေချင်းဆန့်ကျင်သော ခင်ပုပ်နှင့် ဆက်ရက်ကို တပြိုင်
နက်တည်း တမ်းလိုထိဆနည်း။

ပိုလ်မှုကလေးစိုးမြင့်ကို မျိုးပေါင်းသင်းပုံက အနည်း
ပင် စည်းကျော်နေသည်ကို ကိုဟန်ထင်မိ၏။ မျိုးက သူ့ကို
နှုတ်တယ်သာ၊ ပျားသကာသို့၊ မေတ္တာပျံ့ကြည် ဆိုတတ်
၏။ ကိုဟန်ကိုလည်း သည်သို့သောကိုဟန်ဖြင့်ပင် နား
ဆက်ပုကွပ် ကြည်ကြည်ရွှင်စေခဲ့၏။ မျိုး၏ အမူအရာ တို့က
တည်း။ မပြု၏သို့၊ ဖြစ်သို့နှင့်....ကလူသည့်နှယ်၊ မြူသည့်
နှယ်တည်း။

အပြုံးတော့ ကိုဟန်မှာ အထွေးရကြပ်လာ၏။

မျိုးမှာသာ လက်ဦးသသူ ကြင်ရည်းကြင်ရာ ရှိနေပါမူ
 ကိုဟန်တက်က မုချကမ္မ လျှော့ရချေမည်။ မလွယ်သော်
 လည်း မခက်မိကပြေသော် ပြေနိုင်ကောင်းအံ့ ထင်မိ၏။
 ယခုသော် မျိုးက... နာသူပျော်မျှ၊ မတော်ဘဲပင်၊ တော်ရုပ်
 ဆင်၍၊ မကြင်လတုံ၊ မကြင်လသို့နှင့်၊ မယုံကြည်သာ... ဆိုသ
 ကဲ့သို့ မလုံတပိုင်း၊ ရုံတပိုင်း အမူအရာကို ဆောင်သည်။

မျိုး၏စကားတို့ကမူ ကိုဟန်ကို ကောင်းစွာ ညွှန်းပမ်း
 နှိပ်စက် ခဲ့ကြပေ၏။ သစ်စေခံသည်၌ အချုပ်အနှောင်
ခံရသကဲ့သို့လည်း အနေရအထိုင်ရ ကျဉ်းမြောင်းကြပ်တည်း
စေခဲ့သည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ ကလူခေါက်ရက် မသက်မညာ ပြောတတ်
 ဆိုတတ်သည်မှာလည်း လှသောသူတို့၏ဓမ္မတာပို့ ကိုဟန်
 ခွင့်လွှတ်၏။ ကြည်ဖြူ၏။ ....ဆဘက်ဗျာပါ။ ဝှစ်မိတ်ဝှစ်ဟု
 ပမာနတ်ဟန်၊ အမျက်သန်လည်း၊ တောက်ပြန်သွေပြာ၊
 မှီမည်ထားဘိ၊ ပိုက်ဖြားရင်ခွင်၊ တင်ထက်ထင်၍၊ လည်ထုတ်
 နေကျ၊ ဆွဲချင်လှ၏။ သည်အထိ ချစ်၏။ ကြင်နာ၏။
 မြတ်နိုး၏။

မြတ်နိုးတတ်သသူတို့မည်သည် မျက်ရည်ဩဇာဝဲဝယ် တက်
 လဲ ကျင်လည်နေရကတ်ချေသည်ဟု အဆိုရှိ၏။ ကိုဟန်
 သည်း ညက ဝိုခဲရသည်။ ပုဂါသည်ပင်လျှင် မျက်ရည်ပူပူ
 နှစ်ခဲရချေ၏။

အော်....မျက်ရည်လွယ်၍၊ လိပ်ပြာငယ်သည်ဟုဆိုရက်လျှင်
လည်း ဆိုစေ။ ကိုယ်ချစ်သသူနှင့် တပါးသူတို့ကြည်ဖြူဆိုပြော
ရယ်မောနေသည်ကိုမြင်ခဲ့ရ စော့ခဲ့ရတော့လည်း၊ ဝဋ်ဝရဲဝယ်
ကစိမ်းလတ်လတ်ကျနေရသကဲ့သို့ပီတိကား။

+ + +

ညဉ့်သာစက်လည်း၊ အိပ်မက်ယောင်ရမ်း၊ ဆိုမြည်တမ်း၍၊ ရှာ
စမ်းမိမိ၊ ပွားဘိမေတ္တာ၊ မယ်သို့သာတည့်။

အရုဏ်သို့လည်းတိုင်၍၊ လင်းကြက်သံလည်း မြိုင်မြိုင်ကြား
ရခါမှ ကိုဟန်အိပ်၍ပျော်နိုင်ခဲ့၏။ အိပ်၍ပျော်ပြန်သောအခါ
၌လည်း အိပ်မက်တဖန် မြင်မက်ပြန်သည်။ အိပ်မက်ထည်း၌
ပူကား... ဘုံထွတ်နန်းတောင် နေတို့လော၊ ကြာနုတ်တန်း
တောင်နေတို့လော... ဟူ၍မှတ်သားသံသယ ပွားရလည်အထိ၊
မျိုးသည်နေလည်းနတ်သွင်၊ ဆင်လည်းနတ်မျှ၊ လှလည်းလှတတ်
ပလေ၏။ သို့သော် ထိုအိပ်မက်ထည်းမှာပင်လွမ်းရေးခဲခက်၊ နှစ်
ထက်ကြောင်းဝန်၊ ကျေပွန်စေ၍၊ ပြာချောမြေ့သို့၊ စေ့စေ့
မြတ်ရာ၊ မလျှောက်သာခဲ့ချေ။

ကိပ်ရာမှ လန့်၍နိုးလာ၏။ မျိုးတို့ခြံဘက်သို့ မျော်လျှင်မြင်
နိုင်သော ခေါင်းရင်းပြတင်းကိုလာ၍ ဖွင့်နေသည့်ကြီးကြီးပြေ
တာ၊ စော့ရသည်။ ရုတ်တရက်မူ ကြီးကြီးပြေ ကိုမြို့ညင်မိသော်
လည်း၊ မြင့်သောနေကို မြင်ရသောအခါ ကိုယ်ပိတ်ကိုယ်ဖြေ
ရ၏။

မျက်စေ တို့ကလည်း ကျိန်ပါဘိသည်နှင့်။ ကြာကြာမပွင့်
နိုင်ချေ။ မကြည့်နိုင်ချေ။ ထိလျှင်လည်း နာလေသတတ်။

သည်အတည်းမှာ အမျက်ထွက်စရာက သွေးဝနေသော
ခြင်ကောင်များကို ခြင်သောင်နှင့်အပြည့်တွေရခြင်းပင်တည်း။

သူတို့မို့ ကိုဟန်သွေးကို သောက်ရက်ကြသည်ဟုစိတ်နာနာ
နှင့် လိုက်ရွိုက်ဆက်စဉ် တဘက်ခန်းမှ သာယာသော မေမေ
အသံကိုကြားရ၏။

“ကိုဟန်ရေ...ထတော့လေကွယ်၊ မင်းမေမျိုးကလဲ အတန်
တန်မှာလိုက်တယ်ဟေ့...”

မေမေ စကားက သေရအံ့ဆဲဆဲသော ခြင်တို့ကိုအကြမ်းမဲ
လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်လေ၏။ အော်...မေမေသည်
ပင်လျှင်မျိုးတို့၏အိမ်တက် (မိတ်ဆက်) ခပ်လာအခမ်းအနားမှ
ပြန်လည်ရောက်ရှိ၍ လာချေပြီတကား။

နေသည်လည်း အတန်မြင့်ပြီ။ ဧည့်သည်တို့လည်းပါးတန်
ရာပြီ။ ဤအခါသည် အခါကောင်းပေတည်း။

မျိုးကလည်း အတန်တန်မှာသည်ဟု ဆို၏။ သည်တော့
လည်း မျိုး၏ထံပါးသို့ မုချအစားဝင်ရဦးမည်။

မျက်နှာကို မသစ်တော့မူ၍၊ တခါထည်းချေမျိုးပစ်ရန်
ဟန်ပြင်ရ၏။ အိပ်ရာမဝင်မှာပေးနေကျဖြစ်သော်လည်းညက

မပေးခဲ့မိသဖြင့် သံပတ်ကုန်ကာရပ်နေသော လက်ပတ်နာရီ ကို
အမှတ်မဲ့ ကြည့်၍ အချိန်ရဦးမည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။

ထို့ကြောင့်အလျင်ပြေးတည့်၍ ရေခဲမိုးကျိုးကာအပြင်တက်
လှေကားမှပြန်တက်လာခိုက်၊ လှေကားထစ်များကြားမှ ချိုင့်
တချိုင့်နှင့် လူတစ်ယောက်ခြံထည်းသို့ ဝင်လာသည်ကိုမြင်ရ၏။
ပိတ်အထင်နှင့် မသက် ရှိ အနားသို့ ရောက်လာသည် အထိ
စောင်ကင်ကာမေးကြည့်မိတော့၊ ထိုသည့်အတိုင်း မျိုးက
ပုံအပို ခိုင်းလိုက်သည့်ဖြစ်နေသည်။ အော်...လွဲရက် ကြံလှာ
တော့လည်း ကြံဖန်၍ လွဲခဲ့ရချေ၏။

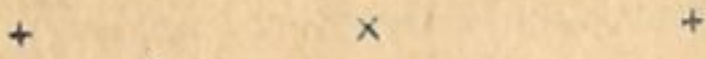
မျိုးကမူ အသိအောက်မေ့၍ နေချေမည်နည်း။

လာခဲ့စွဲလေးကြား စွဲထွေဟု လိမ်းရွှေ ကိုယ်မှာ၊ နံ့သာပန်းနံ့
ပျံ့စိန်တလည်၊ အလည်ချုပ်စ၊ ကျနောင်ပြင်၊ မထည့်ရင်ဖြင့်၊
မရှင်လှည့်လို၊ ဝမ်းထည်းညိုလျက်၊ နောင်ကိုမျှော်ငံ နေဘုံ
မလော။

ယခုသော်မိုးလွန်ပြီ။ မိုးလွန်မှထွန်ချ၍ ပြင်ရနိုင်စရာအလား
အလာလည်းမရှိပြီ။ ဆုံးပြီ။ ကိုဟန်လာတော့မည်မထင်၍ မှ
ကိုပင်လျှင် အပို့လွှတ်ခဲ့ပြီဆိုတော့လည်း၊ ကိုဟန်အဘို့ မျိုး၏
အပေါ်သို့ မရွှေ့လျားလာသာတော့ပါချေတကား။

... နှစ်ရပ် စတုရထည်းသော မျိုးနှင့်တွေ့နိုင်ရေး အခွင့်အလမ်း
အလားသည်ပင်လျှင်လည်း ဤလိုဟန်နည်းခဲ့မိမှသာ ယခုအပြင်

ဆုံးရှုံးပျောက်ကွယ်ခဲ့ရပြီ။ လှထိပ်ခေါင်ကို၊ လက်ဆောင်ပန်း
 ခက်ကြို့ကြို့ ဆက်၍၊ လျှို့ဝှက်မထား။ ရှိရင်းများကို၊ စကားနှစ်
 သိမ့်၊ လျှောက်ရချိမ့်မည်... စသည်... စသည်ဖြင့် ညက ကြံစည်
 ပိုင်းပြတ်ခဲ့သည့် အစုအစဉ်တို့သည်လည်း တပါးတည်း တိမ်း
 ယိမ်းပျက်ပြားခဲ့ရပြီ။ သည်တော့ကိုဟန်ထက် အောက်စန်းညံ့
 သသူလူဟူ၍ ဤဓမ္မူ တွင်ရှိနိုင်ပါဦးတော့မည်လောမျိုး။

သို့သော်.. ပူးစာဆုံက၊ ကုမ္ဘာ့ယက္ခ၊ ဂန္ဓဗ္ဗတို့၊ နိစ္စမလပ်၊ အထပ်
 ထပ်ပျက်ဆယ်လည် မပျက်နိုင်တန်ရာချေ။ ဆက်ကြောင်း
 ကားမုချရှိရပေဦးမည်။

ရှိလည်း ရှိခဲ့၏။

မျိုးတို့မေမေ၏ ဘဝအကြောင်းက စိတ်ပျက်ဘွယ်ရာလည်း
 ကောင်းသည်။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဘွယ်ရာလည်းကောင်းသည်။
 ကရုဏာ ဆက်ဘွယ်ရာလည်းကောင်းသည်။ ဤဘဝကြောင်း
 ကို မြို့တော်ဝန်းခရိုင်ဝန်စသော နိုင်ငံရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး အာ
 ဏာပိုင်များ၏ နားသို့ သနားကြင်နာလာစိမ့်သောငှာမေမေမှ
 တဆင့် သိမ်းသွင်းပြောကြားပေးပါရန် မျိုးတို့ မေမေက ပန်
 ကြားသည်။ ယခုအခါမှာပင်လျှင်မျိုးတို့မေမေဦးမြေမှုကြေးမှု
 စသောတရားမမှု၊ တရားနည်းလမ်းနှင့်ဆန့်ကျင်သောအရောင်း၊
 အဝယ်ပြုမှုများကြောင့်ရုံးသို့ ရောက်နေရသည့်ရာဇဝတ်မှု၊ ရာ

ပေါင်း လေးမူတိတိရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းမြိုင်နှင့်
မေမေ့ကို အခါအားလျော်စွာ အားကိုးပါရစေ... ဟုလည်း
မေတ္တာရပ်သည်.. စသည်စသည်ဖြင့် နံနက်စာထမ်းစားပွဲတွင်
ဆုံခိုက် မေမေက မျိုးတို့မေမေ၏အကြောင်းကို ကိုထွန်းမြိုင်
အား ပြန်ပြောပြသည်။ ပသိုထိုးစ၊ ခြံချင်းကပ်၊ ရပ်ဆွေရပ်
မျိုးဘဝသို့လည်း ရောက်လာခဲ့ပြီမို့ မျိုးနှင့်တကွမျိုးတို့မေမေ
ကိုပါ နံနက်ဖန် ဥပုသ်နေ့တွင် သည်မှာ လာရောက်၍ နံနက်
စာ ဆုံးဆောင်ပါရန် ဘိမန္တကပြုခဲ့သည်ဟုလည်းဆို၏။

မေမေ့စကား အဆုံးပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ၌မူ ကိုဟန်
ခေါင်းကို ကိုဟန်မသိမသင့် ထားရသည်။ ပြုံးမိလှလှမျက်နှာ
ကိုလည်း တဘက်သို့လှည့်ကာ ကွယ်ထားရ၏။

“သူပေါင်းပိုသင်းပိုက အောက်ကြို့လွန်းတော့ မိမိဖြင့်
ကြောက်စောင်မှကြောက်လာမိတယ်၊ တကယ်ဘဲ...။ တော်
တော်ကြာ ချေးပါငှားပါ တွေများ လုပ်လာဦးမလားမသိ
ဘူး...”

“ချေးပါငှားပါဆိုလာရင်လဲ ကိုယ်တော့နဲ့နဲ့မှ အံ့ဩမိမှာ
မဟုတ်ဘူး။ လူ့ဆိုတာမရှိရင် တောင်းလို့ မရနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို
ချေးပါငှားပါလို့ပြောစမြဲဘဲ။ အဲသတော့ သတိ ထားတို့က
ကိုယ်တာဝန်၊ ပြန်ပေးနိုင်ပုံမပေါ်ရင် အစကတဲက မချေးနဲ့။
ပြန်ပြတ်ဘဲဆက်ဆံတာကောင်းတယ်။ ပေးနိုင်ရင်ပေး။ မပေး

နိုင်ရင်မပေးနဲ့၊ အချေးအငှားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အစမလုပ်
တာအကောင်းဆုံးတဲ့။ မချေးလို့ ညှိငြင်တာထက် အကြေ
ကောင်းလို့ပုန်းတာက ပိုဆိုးတယ်မိမိ။ တော်တော်ကြာအိမ်
နီးနားချင်း တစောင်းစေးနဲ့ မျက်ချေးဖြစ်နေရရင်မကောင်း
ဘူး...”

ကိုထွန်းမြိုင်၏စကားသည် ဤတွင်ဆုံး၏။ မေမေကလည်း
ဤသဘောထားကိုပင် နှစ်ခြိုက်ပြီထင်၏။ ဘဇာ ကြောင့်ဆို
သော်...ပသို့မျှ ဆက်လက်မပြောတော့မူ၍၊ မေမေသည်တရပ်
တပါးသို့ တွေ့ဝေဒဏ်မောလျက် ပင့်သက်ရှည် တချက်ကိုသာ
ချေးသာကြောင့်တည်း။

စင်စစ်သော်...မရှိ နိမိတ် ငိုသူနှင့်၊ မလာမိက ကြိုနှုတ်လူ
မစားမိ နမူနှင့်သူ၊ မှားမိကဆိုနှင့်သူတို့ပမာ မျိုးတို့ဘက်မှ
မချေးလာမိက ကိုယ် ဘက်မှချေးလာလိမ့်မည်ဟု ကြိုတွက်
၍၊ တကက်သားအပေါ်ကြိုမျှ မှီချိုးမျှစ်ချိုး သဘောထား
ဆိုးသင့်သည် ကိုဟန်မထင်မိချေ။ အမှန်မှာ... ပညာအမြော်
အမြင် အဆင်ခြင်ရှိ သသူတို့မည်သည်ကျစ်လစ်သိမ်မွေ့ စွာသာ
လျှင် ကြစည်ပြာဆိုသင့်ပေ၏။ ယခုမူကားတရားလွန်သည်။
ဆရာကိုချစ်စေလိုသော်ချဉ်းကပ်၊ အရပ်ကို ချစ်စေ လိုသော်
ပေးကမ်း။ ကိုယ်ချမ်းသာစေလိုသော်ချိုသာ၊ အရာ အထူးကို
လိုသော် ပျပ်ဝပ် ... ဟူသော အတိုးအနုဋ္ဌထိုက်သည့် အဆုံး

အမတို့ကို ကိုထွန်းမြိုင်နှင့်မေမေတို့သည် ပသ္မိသောအခါတွင်
မှ အသုံးချဖြစ်ကြချေမည်နည်း။

ကိုဟန်ကမူ မျိုးတို့သည် မျိုးတို့၏ အမျိုးဂုဏ်သိက္ခာကို
ထိန်းသိမ်းသော အားဖြင့် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ပြောဆို
ပေါင်းသင်းသည်ဟုပင်ထင်မိ၏။ ဤသည်ကို မေမေကအထင်
လွဲခဲ့တန်ရာသည်။

မေမေသည်ဈေးမှာသာအနေရာများ၍၊ ဈေးစကားများ
နှင့်သာ ကျင်လည်နေသောကြောင့် ဈေးနားနှင့်သာနာတတ်
၏။ ဈေးစကားတို့မည်သည် ရုန်ရင်းကြမ်းထန်းသည်။ မရုန်
ရင်း မကြမ်းတန်းမူ၍ ချိုသာနာပျော်သော အခါ၌ကား
သာ၍ကြောက်တယ်ရာကောင်း၏။ နားဝင်မှာ သာယာနာ
ပျော်တယ်ရှိသည်နှင့်အမျှ စိတ်ရင်း၌ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲ
တတ်တိသည်။ ယခုလည်း မျိုးတို့၏ နားဝင်ချိုသောအပြော
အဆိုတို့ကို မေမေသည် ဈေးပြတ် ပြတ်ခဲ့ပြီထင်၏။

စင်စစ်သော် အလိမ္မာတို့ နေရာအရပ်၌ အရိုင်းတို့ချဉ်းကပ်
ချင်းငှာ မတတ်နိုင်ချေ။ ဤကား သဘာဝပေတည်း။

ထိုအခါမျိုး၏ဘက်မှ ရှေ့နေရှေ့ရပ်အဖြစ်ဖြင့် ကိုဟန်က
ကိုထွန်းမြိုင်နှင့်မေမေကို မုချနားချရပေမည်။ သူတို့အမှား
ကိုမုချပြင်ဆိုရပေမည်။

သို့သော်..... 'မိကျောင်းမင်းကို ရေကင်း လာ၍ မပြုနှင့်၊ ရဟန္တာကိုစာလာ၍ မချနှင့်' ....ဟု မမမေက မာန်မည်းမည်း။ ကိုထွန်းမြိုင်ကလည်း.... 'သူသာတတ်သည်၊ သူသာ နားလည်သည်၊ သူသာသိသည်....' ဟူသော မာန်ဖြင့် တဘက်သားကို နှိမ်ချ၍ သရော်ပြုံးပြုံးမည်။ ပြက်ရယ်ပြုမည်။

မာန်စေ၊ မည်းစေ၊ ပြုံးစေ၊ ပြက်စေ....သည့်အတွက် နှင့် တော့ ကိုဟန်မမှု။ မျိုးကို ကိုဟန်ကြိုက်နေပြီ' ဆိုသည်ကို သူတို့ ရိပ်မိကာ နားမလည်ပါးမလည်နှင့် ကြားကောင်၍ ချယ်လှယ် နှောင့်ယှက် ဟာမည်ကိုသာ ကိုဟန်မမှု၏။

သည်တော့လည်း နှုတ်ပိတ်ရေငုံ လုံရချေမည်။ သူတို့ပြော နေသည့် အတည်း သူနည်းနည်း မျှဝင်၍ အစွက်ဘက်ဝံ့ချေခုံ၍သာ ခံနေရ၏။ ယုန်လျှင်ကြုံ သို့၊ ယုံ၍သာခံနေရ၏။

ကြာတော့လည်း ခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ချေ။

မျိုးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ကိုဟန်စိတ်က ပြင်းထန်သည်။ ကိုယ့်အဘားကို လက်သန် ဖျားနှင့်ပင်မထိခသော်လည်း အချိုးကွဲ မတတ်နာသည်။

သည်တော့လည်း ကိုဟန်အနေနှင့် ပြေးတို့ရန်သာ ကြုံရ တော့၏။ မလျော်မတရား စွပ်စွဲခတ်ပုတ် ရှုတ်ချကဲ့ရယ်သော စကားတို့ကို ကိုဟန်မကြားလိုတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် မဝမိမှာပင် ဝဟန်ဆောင်ကာ ထမင်းစားပွဲမှ ကိုဟန် ထခဲ့၏။ ထမင်းစားအပြီး ရေနစ်ဖသား သောက်နေ ကျကိုပင် တဖလားသာ သောက်ဖြစ်ခဲ့ကာ၊ အပြင်ဘက် ခြံထည်းသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ထွက်ခဲ့၍ တန်စက်မြိတ်အောက်သို့ ရောက်လောအခါ မှ သတိရ၏။ မျိုးသည် တနေရာရာမှ ကိုဟန်ကိုများ ချောင်း၍ ကြည့်နေလေဦးမည်လော။

ထို့ကြောင့် ခြံစည်းရိုးအနားသို့မူ မချဉ်းကပ်တော့၊ မျိုးတို့ဘက်သို့လည်း မကြည့်တော့...ဟု အလိုအလျောက် အခံဋ္ဌာန်ပြုမိပြန်၏။ သို့သော် သံကို သံလိုက် ဆွဲသကဲ့သို့ အလိုအလျောက်ပင် ရောက်ခဲ့မိရပြန်သည်။ ခုခံငြင်းဆန်ခြင်း ငှာ မတတ်သာချေ။

အကြောင်းကား ဝှိပချေ၏။

နွမ်းနယ်တစေ့၊ ရှေးကပါ ကြမ္မာငွေ့ကြောင့်၊ မခံတူရ ကာ၊ ကြာတောင်းကြာမှာ မျက်နှာတူရ၊ သူသည်းအလာ မို့တည်း။

သည်ဘခါမှ မျိုးက ကိုဟန်ကို မမြင်ချေ။ မျိုးသည် ပန်းခင်းကို မြေနှီကျောက်စရစ် လမ်းကလေး၌ တယောက် ထည်း တွေးလျက် အပန်းဖြေ လမ်းလျှောက်နေ၏။ စောင်း လျားပင် အခက်အခက်များကြားမှ နေခြည်စွယ်တို့ကမူ ကား ရွှေ့လျားနေသော မျိုး၏မျက်နှာကိုမှ အပင်အပန်း

ခံ၍ လိုက်လံကာ အလှူခြယ်ပေးနေကြကုန်၏။ အော်...
 အံ့တွတ်သရဲ၊ ကဲကြဆင့်ဆင့်၊ ပင်လုံးဝင့်လျက်၊ ပင်မြင့်
 ပင်လတ်၊ ပင်ပျပ်ရုံးစု၊ စည်းဝေးပြု၍၊ ရွက်နုငုံဖြေ၊ လှမြူ
 ကေကို၊ ကျေပွန်တတ်စွာ၊ လူ့ပမာသို့၊ ကမ္ဘာလိုလိုက်၊ ချိုက်
 အားကိုး၊ ညွန့်ညွန့်ပြီးသည်၊ ပွင့်မျိုးခိုင်ညွှာ ဝေတကား။

ကိုဟန်မှာမှ နတ်ပင်ယိုးမှား၊ ဝိုးဝါးတွေးချွတ်၊ စိတ်
 လုံးညွတ်လျက်၊ သဘောပင်အောက်၌ရပ်ကာ စည်းရုံးအနား
 သို့ မျိုးရောက်လာသည်အထိ စောင့်၍ ကြည့်နေခဲ့မိ၏။
 သို့သော် မျိုးကကိုဟန်ကို အမှန်ပင် မမြင်သည်လော၊ မမြင်
 ဟန်ပင် ဆောင်သည်လော မပြောတတ်ချေ။ မသိတာသာ
 ပင် ဆက်လက်၍ လျှောက်နေချေသည်။

ထို့အခါစိတ်ဝမ်းပူသာ မနေသာတော့သဖြင့် ကိုယ်ခိုင်
 သည့် သဘောပင်တိုင်ကိုပင် ဝါးကကိုင်ကာ လုပ်ခါခဲရ
 လေ၏။ တည်တော့မှ မျိုးက ရုတ်တရက် လည်ပြန်လှည့်
 ကာ ကြည့်သည်။ ကြည့်၍ ကိုဟန်ကိုမြင်တော့ ပြုံးလျက်
 နှုတ်ဆက်၏။

မကြည့်သည်ကို ကြည့်စိမ့်သောငှာ၊ မမြင်သည်ကို မြင်စိမ့်
 သောငှာ၊ သက်သက်မဲကြံဖန်၍ ပြုလုပ်သည်ကို မျိုးက
 ကိုဟန်ဘာသာ သဘောပင်လှပဲနေခိုက်နှင့် ကြံကြိုက်သည်
 ဟုပင် ထင်ပြန်သည်။ အတွေးပျက်စေသသူကိုပင် ညှိဖြင်
 ဟန် မပြုမူ၍၊ ဆက်သက် လမ်းလျှောက်နေနိုင်ရန်သည် ကို
 ထောက်ချင့်သောအခါ၌လည်း ကိုဟန်ကို မျိုးမည်သို့မျှအ

လေးမမူကြောင်းမှာ ပိုမို၍သိသာထင်ရှားလာ၏။ သည်
တော့လည်း လူမာန်များနယ်ပင် 'သံသရာကံဟောင်း၏။
ကြောင်း' ဟူ၍သာ ဆိုရချေတော့မည်မျိုး။

ကိုဟန်ကလည်း နံနတ်က မလာဖြစ်၍ စိမ်းကားရာကျခဲ့
သည်။ ဤသည်နှင့် မျိုးက ဝိပဿိတံ၍ လှည့်စားချေ
သည်လော။

စောင်းလျားခြံနှင့်၊ လက်ပံပင်ရှေ့၊ တွေ့သော့ခါ၊ ပုဂါ
ရက်သစ်၊ မယ်ကပေးတဲ့၊ ပိုးသေးမဲပဲ၊ ခေါင်းပေါင်းပြာ
လယ်မှာရစ်လို့၊ ဖွင့်လှစ်ကယ်မဆို၊ ပုခုံးတယ်တင်၊ မယ်ကျော
မြင်၊ လက်တင်ရပ်လို့၊ မတ်တတ်ကယ်ငို၊ မောင့်ကိုစိမ်းကား။
မယ်နမက ဆိုသလား။

ပထိုဆိုစေ...အနုကြွေကလေးများကို ကောက်ကာအညှာ
မှ ထုတ်အပ်သော အစေးဖြူဖြူတို့ဖြင့် သင်္ဘောပင်တိုင်မှာပင်
'မျိုး'ဟူ၍ ရေးနေမိ၏။ စိန်နားကပ်ထောင်နှင့် ပါးပြောင်
ကာ သင်္ဘောပင်ကလည်း မျိုး၏အယောင် ဆောင်လာသည်။

ထိုအခါ ပဲ့မဝင်ခင် အပြင်ကကျင်းပ ဆိုသကဲ့သို့ အစမ်း
ကျပ်ကြည့်သည့်သင်္ဘောဖြင့် မျိုးကိုယ်စား သင်္ဘောပင်ကို
ကိုဟန်ချစ်ရေးဆိုမိ၏။ သို့သော်...ရစ်ခွေပတ်ဝိုက် လည်၌ရင်
ပုံ၊ စုံကြချင်၍၊ သာရွှင်လေးမြက်၊ လျှောက်လှည့် ပတ်
လည်။ နှုတ်လွတ်မပြက်၊ ဆယ်မြတ်သက်သည်၊ လေးနက်
မာန်၊ နေဘိသည်။

သည်အခိုက် ကိုဟန်နောက်သို့ လူတစ်ယောက် ထောက်လာ
သည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသောအခါ ပြုံးစ နည့်နည့်
မျက်နှာနှင့် ကိုထွန်းမြိုင်ကို တွေ့ရသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ၊ မျိုးဆိုတဲ့ သူငယ်မ ထင်နဲ့...”

ကိုထွန်းမြိုင်က ကိုဟန် ခိုဘုရားသို့ မျိုးကိုတလှည့် မျှော်
ကြည့်၍ အာဏာပါပါ မေး၏။ သူ့အာဏာကို မမှားဘန်
ဖြင့် နှုတ်နှင့်မဖြေမူ၍ ခေါင်းကိုသာ အနည်းငယ်မျှ ကိုဟန်
ညိတ်ပြ၏။

“နေပူကြီးကျဲတဲ့ မင်းသည်မှာ တာလာလုပ်နေတာလဲ”

အော်...အကြံမပြောက်ခင် ကံက အလျင်မြောက်ရပြီ
ဆိုတော့လည်း၊ အကုသိုလ်တို့မည်သည် အထပ်လိုက် ကပ်
ဆိုက်လာတတ်ကြကုန်၏။ နကိုယ်ကမှ အဆင်မသင့်၍ ဒေါသ
ဖြစ်နေရသည့်အထည်း သူက ဤသို့ ကတ်ကတ်သတ်သတ်
မေးလာသောအခါ ခိုက်၌ ပို၍သာ ခက်ထန်လာမိရတော့
၏။ ကိုင်း...ထုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆိုကိုက်ခမ်း...။

သို့သောအခါကျတော့လည်း ကိုထွန်းမြိုင်က လျင်ပါး
သည်။ မတူယံရာသောစကားတို့ဖြင့် အကျယ်ကျယ် မပြော
တတ်မူ၍၊ ခြေမြန်လက်မြန် လက်ဖြင့်သာ အနိုင်ယူတတ်
သော ကိုဟန်အကြောင်းကို သိ၏။ သည်တော့လည်း သူက
လျော့သူသည်။

ကိုဟန်မျက်နှာ ရဲလာပြီ ဆိုသည့်နှင့်တပြိုင်နက်ကိုထွန်းမြိုင်က နောက်ဆုတ်သည်။ ကိုဟန် ထံပါးမှ ခွာသည်။ ပြေးသည်။

ထိုအခိုက် မျိုးသည် စည်းရုံး အနားသို့ တပတ်ပြန်၍ လျှောက်လာ၏။ မျိုးနှင့် ကိုထွန်းမြိုင်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြ၏။ ကိုထွန်းမြိုင်က သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းသဘွယ် ခပ်လွယ်လွယ်ပင် မျိုးကို နှုတ်ဆက်ဟန် ကမ္မအရာပြ၏။ မျိုးကလည်း မအံ့မကြပြန်လည်၍ နှုတ်ဆက်ဟန်ပြ၏။

ထို့နောက် မျိုးသည် ကိုထွန်းမြိုင်ကို မျက်စေ့ ဆုံလိုက်၍ ကြည့်သည်။ မျိုးကအတွေးကိုလည်းမေ့၊ သည်အနား၌ ကိုဟန်ရပ်နေသည်ဆိုသည်ကိုပင်လျှင်လည်း မေ့ကာ...တမက်မောမေ့လိုက်၍ ကြည့်သည်ဆိုတာ ကိုဟန်မျက်စေ့မျှားကလည်း မျိုးထံမှ ကိုထွန်းမြိုင်ထံသို့ ပြောင်း၍ ကြည့်မိရကော့၏။

ကိုထွန်းမြိုင်၏ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုက ခေတ်မဆန်ချေ။ သို့သော် ဤခေတ်မဆန်ခြင်းကပင်လျှင် သူ့ကိုယ်နှင့် တင့်တယ်၍နေချေ၏။

ကိုထွန်းမြိုင် အိမ်ထည်းသို့ဆုတ်၍ မျက်စေ့ အောက်မှ ပြောက်သောအခါ မျိုးထံသို့ ကိုဟန်အာရုံသည် ပြန်လာ၏။ မျိုးကိုတွေ့၏။ မျိုးသည် ကိုဟန်နှင့် လက်တကမ်းသာသာမျှ ပွား ရှိနေ၏။

ထိုကခါပြေ ဖြစ်တော့မည်အထင်နှင့်၊ ပြောတော့မည်ဟု
 ပိုင်းဖြတ်ကာ ရှေ့သို့ ကိုဟန်တုံးမိ၏။ နှုတ်ကိုလည်းပြင်မိ၏။
 စကားကိုလည်း စဉ်မိ၏။ သို့သော်အနားသို့ရောက်၍ စကား
 ကို စတော့မည်ပြုခါး၊ မျိုးသည် ရှုတ်တရက် နောက်သို့ပြန်
 လှည့်ကာ အိမ်ထည်းသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ဝင်ပြေးချေသ
 တတ်။ အော်... ခတ္တာပြုဖွေး၊ မစဲသေးလျက်၊ ထောတေးယှက်
 ကာ၊ တပဲခြင်းရာကြောင့်၊ ယမင်းရွှေပန်း၊ ပွင့်ရုလန်းသည်၊
 နေနန်းသိန်နှင့် ကန်မှာသောဘ်။ ။

+ + +

ဝိနိကံ ဂ္ဂေကံ ဂေထံ၁၂း

ဝိနိးမဟူ နည်း လကဲ့သို့လည်း ဝန်းတတ်၏။ နွမ်းကဲ့သို့လည်း
ကေ ကဲတတ်၏။ ပန်းကဲ့သို့ ပည်း လန်းလန်းရွှင်စွာ လှတတ်
၏။ ရော်ရွှင်ကဲ့သို့လည်း အကြည့်တန်စွာ လွင့်တတ်၏။
ကျောက်တောင်ကဲ့သို့လည်း ခိုင်ခံ့တတ်၏။ ရေလျှင်ကဲ့သို့
လည်း ချော့လျော့တတ်၏။ သမင်ကဲ့သို့ ပည်း စွန့်ပစ်လွယ်
တတ်၏။ ပျားကဲ့သို့လည်း ခင်တယ်တတ်၏။ နံနက်နေခြည်
ကဲ့သို့လည်း သာယာတတ်၏။ ညနေမိုးသားကဲ့သို့လည်း သုန်
မှုန်တတ်၏။ မုန်တိုင်းကဲ့သို့လည်း ခက်တန်တတ်၏။ မှော်ပင်
ကဲ့သို့လည်း အားနည်းတတ်၏။ ခြင်္သေ့ကဲ့သို့လည်း ရဲရင့်
တတ်၏။ ယုန်ငယ်ကဲ့သို့လည်း ကြောက်လန့်တတ်၏။ ဝိနိကဲ့သို့
လည်း မာကျောတတ်၏။ ကျေး၏ ရပ်သားမွေးကဲ့သို့လည်း

နူးညံ့တတ်၏။ ခရုနှေးကဲ့သို့လည်း ပူတတ်၏။ နှင်းမြူကဲ့သို့
 လည်းအေးတတ်၏။ ဆက်ရက်ကဲ့သို့လည်း စေ့ညံ့တတ်၏။
 ချိုးကဲ့သို့လည်း တေးဖွဲ့တတ်၏။ ကြိုးကြာကဲ့သို့လည်း စဉ်းလဲ
 တတ်၏။ လွမ်းကြင်ကဲ့သို့လည်း သစ္စာရှိတတ်၏။ သိမ်းကဲ့သို့
 လည်း ရန်မှတတ်၏။ ဥဒေါင်းကဲ့သို့လည်း သည်းခံတတ်၏။

မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်းနှင့်၊ မပေါင်းလည်းခက်၊
 ပေါင်းလည်းခက်၏။

မျိုးကမူ ဤအဆို၏ဘာသာကို လိုက်လျောဆန္ဒ ကြိုက်
 လိုမှ ကြိုက်ပေမည်။ 'မိန်းမဂိုဏ်း' စိတ်ဖြင့် 'မိန်းမနာ'
 မိသားစု၏ စကားကို ဂုဏ်ခံလိုမှ လက်ခံပေမည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ ဤဝိညိုဟ်သည် တရားလည်း တရား၍၊ မှန်
 လည်း မှန်ကာ၊ သင့်လည်း သင့်မြတ်ချေ၏။ ။
 ကြည့်...။

မျိုးအတွက်... မနေ့ကလည်း ကနေ့ကုန်၊ ညကလည်း
 ဆယ်လေးရက်လုပ် ဝင်လှမှုမှူး၊ စိတ်ကူးဖန်ရည်၊ ကြံစည်
 စေ့စေ့၊ တစ်မိမိမိအောက်မေ့၍၊ တစွေ့စွေ့ ဆင်ခြင်၊ ပူစ
 ကို ဝင်မိလျက်၊ ပူပင်လယ်ရေ၊ လှိုင်းဖေါင်ဗင်ဝေဘော
 ကြောင့်၊ မးဖြူနိုင် မဆည်နိုင်၊ သည်းဆိုင်ပင် ကြွေမာတ်၊
 ဝေ့ညွတ်ဝမ်းနည်း၊ အလွမ်းဝှန်ဝှန် သည်းခဲရသည်။ တပျောင်း

ပျောင်းဟပပျ၊ တလျလျတနွမ်းနွမ်း၊ တသမ်းသမ်း ညှိုးကာ
လည်း၊ စိတ်မှာ ဆိုးစွာ နာကျည်းခဲ့ရ၏။ ဒုက္ခဟူသည်
အရိပ်ပင်တည်း။

ထို့အပြင် အနှိပ်စက်အညှဉ်းပမ်း ခံခဲ့ရသည်မှာလည်း
ဘဝ၌ ဤတဲါသည် အနာဆိုးပင်ဟု ကိုဟန်ထင်မိ၏။
လောက၌ ယခုဆင်းရဲရသော အဆင်းရဲထက် ပို၍နက်သော
ဆင်းရဲ ဟူ၍လည်း ရှိနိုင်တော့အံ့ ကိုဟန် မဆင်မိချေ။

အိပ်၍ မပျော်နိုင်သသူတို့၏ အဘို့ရာ၌ ညဉ့်တို့သည်၎င်း၊
ပင်ပန်းရသသူတို့၏ အဘို့ရာ၌ နေ့တို့သည်၎င်း၊ ကုန်ခဲ့တိ
ငြား ရွယ်လျားတတ်လှပချေသည်။ မျိုးတို့လာ၍ လည်
မည်မို့၊ နံနက်ဖန် ဥပုသ်နေ့ကို လည်တစန်စန့်နှင့် ငံ့လင့်၍
နေခဲ့ရသော ကိုဟန် အဘို့ရာမှာလည်း အချိန်တို့သည်
ကုန်နို ခဲ့ပဲ တိခြင်း။

မကုန်နိုင်သော်၊ အကုန်လွယ်ဆေး သဘောဖြင့် ကျောင်း
သုံး ဝိဇယဗြဇာတ် စာအုပ်ကို ကောက်တည့်၍ ကိုဟန်
တတ်ခဲ့မိပြန်၏။ အစဉ်အလာ၌မူ ကျောင်းသုံး စာအုပ်တို့
မည်သည် အိပ်ဆေးတဖို့နယ်ပင်တည့်။

ယခုသော်ကား အချည်းစည်းပင်၊ မအောင်မြင်ချေ။

“ကျွေ့လယ် ကြောင်ပတ်၊ လူတကာကို၊ တဏှာရစ်ထွေး၊
ကြက်လိုသွေး ခွေးလိုဟပ်တဲ့၊ ယုတ်ပတ်ညစ်ညူး၊ ဟတ္တန်မ၊
ကျမ်းညီလှတဲ့လင်တရူး....” ဟူသော စာနှစ်ကြောင်းခန့် ကိုပင်
အကြိမ်တရာထက်မနည်း ကိုဟန် တတ်ခဲ့မိ၏။ သို့သော်

စာကိုလည်း တဝါကျမျှ မမှတ်မိ၊ အနက်ကိုလည်း တပါဒမျှ မသိခဲ့ချေ။ တော့သောမျက်စေ့တွင် အရာထင်သော်လည်း အသိဉာဉ်က လက်မခံသဖြင့်၊ စိတ်သာပျက်၍ စာအုပ်ကိုပါ အသာ ချထားခဲ့ရ၏။ အော်...မောင်တထောင်ပင် ရှိလင့်ကစား လင်မရှိသော မိန်းမသည် အချည်းနှီးတည့် ဆိုသည့် ပမာ...အခေါက်တထောင်ပင် ကြည့်လင့်ကစား စိတ်မပါသော မျက်စေ့တို့သည်လည်း အချည်းစည်းပါတကား။

× + ×

သို့နှင့်ပင် ကိုယ်ခန္ဓာ မဏ္ဍပ်ကို ကိုယ်ဘာသာထ၍ ပြင်ဆင်ရတော့၏။

အစကမူ ပူပူပန်း ပလန်းသည့်အသွင်ကို မျိုးမြင်ရသော် သနားလာလတ္တံ့ အထင်နှင့် မပြုမပြင် မဆင်မယ မရွှင်ပျသောမျက်နှာဖြင့်သာ နေတော့အံ့ဟု ကြံစည်အောက်မေ့ခဲ့မိ၏။ သို့သော် 'ပိုကိုပိုတယ်'ဟု အဆိုခံရမည်ကို စိုးသည်ကတကြောင်း၊ ကြိုက်မှန်းသိ၍ မျိုးက ဂျေးကိုင်လာမည်ကို စိုးသည်ကတကြောင်း၊ မျိုးကပါ မေတ္တာမျှနှင့်နေလျှင်လည်း ကိုယ်ပုကူးမည်ကို စိုးသည်ကတကြောင်း... စသည်... စသည်ဖြင့် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လက်လျော့ခဲ့ရသည်။

ထိုအခါ အရေးနိမ့် လက်လျော့ခဲ့ရသသူ၏ မျက်နှာကို ထပ်ပြန်ကလဲထဲ မှန်မှာကြည့်လျက် ဦးစွာပဋ္ဌမ သခဲ့ရ၏။ ကိုယ်အတွက်မူ အသစ်စက်စက်ထည်းမှ ကောင်းပေ့ညက်ပေ့

ဆိုသော ရင်ကဲ့ ပိုးအင်္ကျီနှင့် ခါးတွင် တကြိမ်မျှ မထင်ဖြစ်
သေးသော မြောက်ပြင် နှစ်နိဗ် ပုဆိုးကို ရွေးခဲ့သည်။

“အမယ်...ဝတ်ကောင်းစားလှတော့နဲ့၊ ကိုယ်တော် ဘယ်
များကြမလို့ ဟန်ပြင်နေပါလိမ့်...”

အခန်းဝသို့ တိတ်တဆိတ်ရောက်နေနှင့်သော မေမေက
မေး၏။ မေမေ့အမေးကို ရုတ်တရက်မူ ကိုဟန် မင်သက်မိ
နေ၍ မဖြေနိုင်ချေ။ စိတ်ကမလုံသဖြင့်လည်း ရင်သည်ခုန်ကာ
အပြေသည် ရင်အုံတွင် ဆို့၍ခံနေ၏။

ပသိုဆိုစေ၊ လာမည့်ခဏကို ပြေးတော့သည့်သဘောဖြင့်
ကူးနွဲ့ ကိုသည်ကာ မျက်နှာထားကိုလည်း ပြင်တည့်၍၊ ကိုဟန်
ရင်ဆိုင်သည်။ တဝ၏ ပဌမဆုံးသော စွန့်စားမှုမို့လည်း ရဲရဲ
ခိုက်ခိုက်၊ မိုက်မိုက်မည်းမည်း၊ သည်းသည်းထန်ထန်၊ သန်ပ
ချေ၏။ ။သို့တစလည်း နှုတ်ကမူကား မကြားတကြား
နှင့် မပွင့်တပွင့်သာ ဖြေဖြစ်သည်။

“တော်နေကြာတော့ ညှော်သည်တွေ လာမှာမဟုတ်လား
မေမေရ...”

ထိုအခါ မေမေ၏ ဘောက်နှုတ်ခမ်း လျော့လျော့သည်
ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ ငေါ့၍ထွက်လာကာ ရှုတ်ချသည့်ဟန်
မလျက်၊ ခေါင်းကိုလည်း တဆတ်ဆတ်ညှိ၏။ မေမေက
ကိုဟန် အမူးပြောင်းပြီ၊ အခွံလဲပြီ ဆိုသည်ကို ရိပ်မိသည်
ထင်၊ အခန်းထည်းသို့ တရားခံတမ်းဟန်နှင့် ဝင်၍လာကာ

လက်ညှိုးကလေးဖြင့်လည်း ကုတင်ထက်ဝယ်မှ ရွေးချယ်
ထားသော အဝတ် အထည် သစ်တို့ကို သရော်သည့် နှယ်
ကလော်ကြည့်သည်။

“အင်း၊ ပါးစပ်နမ်းကြည့်ရင် နို့အပ်နို့ ပျောက်ဦးမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ငြိုဟ်ကတော့ ကြွလှပြီ။ ဘယ်နှယ်တော်... တန်ရဲ့
သင့်ရဲ့ဝတ်ရင် တော်ရောပေါ့၊ အခုတော့ အသစ်ကျပ်ချွတ်
တွေနဲ့ အိမ်နေရင်းများ ပွဲထိုင်သွားမှာ ကျနေတားဘဲ၊ ပြန်
သိမ်းထားလိုက်စမ်းကွယ်၊ မေမေမကြည့်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့
ဧည့်သည် ကပြားတွေများ အရေးလုပ်လို့...”

မေမေသည် ယခုထက်ထိ ကိုဟန်ကို ကလေး ငယ်ဟုပင်
မှတ်ထင်နေ၏။ သည်မျှ အဝတ် ဝတ်ရာအထိ ချုတ်ချယ်ပြီ
ဆိုတော့လည်း ကလေး ငယ်ပင်ဖြစ်စေ မည်သို့မျှ နှစ်မြို့နိုင်
မည် မထင်မိချေ။ သို့သော် မေမေ ဩဇာက ကိုဟန်ရင်မှာ
သိမ့်သိမ့်ခါသည်။ မြင်းသာချေ။

သည့်ထက် အခံရခက်သည်ကား မျိုးတို့ကို ‘အရေးလုပ်
လို့’ဟူသောပုဒ်ဖြင့် ဝိသေသနပြုခြင်းတည်း။

ပသိုဆိုစေ၊ ခဝါပြန်အဝတ်တို့နှင့်သာ လဲ၍ ဝတ်ဆင်ခဲ့
ရ၏။ ထို့နောက်အလိုမကျ၍ ညိုလျသောမျက်နှာကို ထပ်ခါ
တဖန် ပြန်၍သရသည်။ မျက်နှာ၌ ပြန်လည်၍ ကြည်မလာ
သော်လည်း၊ ကိုယ်၌မူကား စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ထမ်းပိုး
တိုး၍ ဆွတ်ခဲလတ်သော ရေမွှေးအကြိုင် လှိုင်ရနံ့ သည်၊ တဝက်
တိုင်းလို့၊ ပျံ့ပါးတိတောင်း။

+ + +

ရောက်လာနိုးနိုး၊ မျှော်ကြည့်ခိုးလျက်၊ ရွှင်ဖြိုးမျက်နှာ၊ မြော်
ကာကာတည်း။

ထိုအခိုက် ညှော်သည်များ အောက်မှာ ရောက်လာကြပြီဆို
တော့၊ မည်သို့မျှ မပတ်သက် မဆက်စပ်သည့် အထက်ထပ်
အခန်းတည်းက ကိုဟန်တိုင် မောင်းကျောက် ဖျာရက်၊
ယောက်ယက်စပ်သည်။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာမိစဉ်မှာ
လည်း... မျိုးနှင့်တွေ့သော် ပသို့စ၍ နှုတ်ဆက်ရပုံ၊ ပသို့စ၍
ပြုံးရအံ့...နှင့် ပသို့များစွာ ဝင်လာတည်၍၊ စင်ဘိသည်ကား
သတိစည်း။

သို့ သတိစပ်လျက်နှင့်ပင် မျိုးနှင့်ရင်ဆိုင် ညှော်ခန်းမှာထိုင်
မိ၏။

မျိုးတို့မေမေကမူကား ကိုဟန်ကို မြင်သည်နှင့်တပြိုင်နက်
ဘော်ဘော်ရွေးရွေးခြေခြေပြန်ပြန် နှုတ်ဆက်သည်။ မေမေ
ဘက်သို့လည်း အနည်းငယ်လှည့်၍၊ မေမေ သားက သူ့ သား
ထက် ရှုပ်ချောကာ၊ အပြော သဘောမှာလည်း ပို၍ကောင်း
ကြောင်းဝန်ခံ၏။ မေမေကမူ ဤသို့ ရောရောမြှမ်းပြှမ်းကျမ်း
ကျမ်းဝင်ဝင်နေသည်ကိုပင် ဈေးစကားနယ် အန္တရာယ်ဟု
ထင်မြင်သည်ထင့်။ မချင့်မညှာပင် မနှစ်မြို့သော လက္ခဏာကို
သိသိသာသာဖွင့်ပြလျက်၊ မချီမရီပြုံးလည်။

သို့သော် မျိုးတို့မေမေက သည်းခံ၏။ ဝိဒေသဝါသံဝါ
သတော... စသော တရားကလည်း... တရပ်တပါးသို့ ရောက်
လတ်သည့်သည် နေရင်းလူခံတို့၏၊ စေပီးလက်သုတ်၊ ကျွန်

သုန္ဒတိကပင် ဖြစ်စေ၊ စတင်မောင်းမဲ၊ ပုတ်ခတ်၍ ဆံသော်
လည်း၊ ဝမ်းထဲယုံ ယုံ၊ ယုန်လျှင်ကြုံ သို့၊ ဆိုဝံ့ မဝံ့၊ စောင်း
မာန်ညံ့ လျက်၊ ကြောက်ရွံ့ရိသ၊ သည်းခံရချေမည် ဟူ၍
ဆုံးမသွန်သင်၊ ပဲ ပြင်ထားသည် မဟုတ်လော။

ထို့နောက် မျိုးတို့မေမကပင်...သူ မည်မျှ ဆင်းရဲဒုက္ခ
ထောက်နေရသည်၊ ယခုကဲ့သို့ မိတ်သစ်ဆွသစ်များနှင့် တွေ့
တွေ့ကြုံကြုံ မေ့ မေ့ လုံလုံ နေနိုင်သည်မှာလည်း မိတ်ကောင်း
ဆွေကောင်းတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် 'ဗာမခံ' ရနေသည့် အ
တွက်ကြောင့်တည်း...စသည်—စသည်ဖြင့်နာသူတပါးကြား
လိသော စကားပိုတို့ပင် မွန်ဖော်လည်း သည်းခံ၍ ညည်း
ပြန်၏။

ဆင်ခြင်ကြည့်သော် မျိုးတို့မေမ၏ ညည်းခြင်းသည် ...
ကကြောင်းပညာ၊ ရှိတို့မှာနှင့်၊ ကြီးစွာကျေးဇူး၊ တင်ဘူးသူ
အာ။ ပြစ်မြင်ခြားလည်း၊ လျှင်လျားအပြစ်၊ မလှစ်ဘည့်ရာ၊
ကြာ၏အမျိုး၊ ပွင့်ဂုဏ်တိုးသော်၊ အရိုးကိုမူ၊ ကြမ်းသောဟူ၍၊
လူပြစ်မရှာ၊ ဥပမာသို့၊ စာနာထောက်ထား၊ ပိုင်းခြားနား၍၊
နှုတ်ကား စောင့်တုံ့ရာ၏တည်း... ဟူသော အဆုံးအမနှင့်
လျော်ညီစွာ သူ မည်မျှ ကျေးဇူးတရား သိတတ်ကြောင်းကို
တဘက်လှည့်နှင့် မေမေ အား နားလည်ထားစေရန် ပန်ကြား
နေခြင်းလည်း မည်ပချေ၏။

သည်နေရာမှာမူ မေမေတို့ခံတံနှင့် အပုံကွာသည်။ နှုတ်
ချိုလျှင် သူချစ်သည်၊ လက်တိုလျှင် သူပစ်သည်။ လက်ချိုလျှင်

သူ့ချစ်သည်၊ နှုတ်ထိုလျှင် သူပစ်သည်...ဟူသော စကားတုံး
ကိုလည်း မေမေတို့က လုံးဝမယုံချေ။ ချမ်းသာလျှင် လူရာ
ဝင်သောခေတ်မို့၊ နှုတ်ချိုရေး၊ လက်ချိုရေးမှာ ထေဋ္ဌေ နှင့်
မပတ်သက်ဟု ယူဆ၏။

မျိုးတို့ခမးမကမူကား လောကဓံ ကို တံ တံ မရှု အာမခံ
ပေပြီ။ အမြင့်မှာ၎င်း၊ အနိမ့်မှာ၎င်း၊ ကျင်လည်ခဲ့ရပြီမို့ မိုးနှင့်
ထရက် အို နှင့်ကြွက်သို့၊ တိမ်နက်ရေတူး၊ လေးမျိုးလူကို၊ မှတ်ယူ
နိုင်မြွက်၊ သိနိုင်ခက်လည်း၊ ရင့်တုတ်သင်ခြင်း၊ သူ့ရွပ်သွင်ကို၊
မြင်လျှင်ဆတ်ဆတ်၊ သိနိုင်တတ်ပြီး၊ ပြည့်ပြီ။

မေမေ အနေနှင့် စဉ်းစား ဆင်ခြင်သင့်၏။ မေမေသည်
ဇာတက်သားက စိတ်ဝင်တစား ပြောကြား နေသည်ကိုပင်
ရံဖန်ရံခါ ဥပေက္ခာပြု၍ နားညောင်းသည့်ဟန် စကားကို
လှပြောင်းသော်လည်း ပြောင်း၏။ နေရာကို လှပြောင်းသော်
လည်းပြောင်း၏။ ထမပြေးရုံတည်းထိုင်နေသည်။

ရံဖန်ရံခါ စကားတုံ့ပြန်ပြီး ဆိုလျှင်လည်း သည်းသည်း
နပ်နှင့်၊ ရင့်ရင့် ထည်ထည်၊ အမြင့်ကမ္ဘာနေ၍ ပြောပချေ၏။
ဇာတ် ဓမ္မဏ္ဍာသမာနာအစပြောလျက် စကားကြမ်းသူဖြစ်ဘို့မူ၊
အပီညာတိတို့မှမကြည်ဖြူ၊ လူခပ်သိမ်းတို့အား၊ သနားချစ်ခင်၊
ကြင်နာစေတတ်သေး၊ သဘောအနေအဆစ်မှာ ပြေပြစ်သော
စကား၊ ချောမောသောစကား နူးညံ့ သိမ်မွေ့ သောစကား၊
နှစ်ထက်ဘယ်သောစကား၊ ချိုသာသောစကား၊ သာယာသော
စကား၊ ရှိသောသူတို့ကို သနားချစ်ခင် ကြင်နာကြကုန်သည်၊
လူမှာမဆိုထား သစ်ပင်ဖျားတွင် နာသးည့် ခပ်ပုပ်ငှက်၊

ရွပ်ရွက်ခတ် မြည်သံကြားလျှင်၊ နားနှင့်မပန်၍၊ လိုက်လံနှင့် ထုတ်သည်၊ ဥဩသံသာ၊ ကျူးရင့်လာကာ၊ မလှုပ်ကြနှင့်၊ တည်ပ ငြိမ်နေ၊ မြည်ပါစေဟု၊ ဣန္ဒြေကိုမျှမဖျက်အား၊ နားခံ၍ နေတတ် ကြချေ၏... ဟူသော တရားပုံပြင်ကိုပင်မေမေသည် မဆင်ခြင် မိရာသလော။

စင်စစ်သော် အရည်အချင်းအရာတွင် မျိုးတို့မေမေထက် အဆ များစွာသာ၍၊ မြင့်မြတ်နေသည်မို့ ကိုဟန် စိတ်တွင် နှိုင်းရှည့်သင့်သည်ပင်မထင်မိချေ၊ ‘ရန်ကိုရန်ချင်းတော်နှင့်ထု’ ဟူသော တရားကိုလက်ကိုင်ထားသည့်ပို လည်း မျိုးတို့မေမေ သည် မေမေ၏ရန်စဟန်အမှုအရာ အပြောအဆိုတို့ကို ဆံကျိုး စိတ်ခန့်မျှပင်မထိတ်မလန့်မူ၍ နေ့ခန့်ထည်ထည်တည်ပချေ၏။ ဟိရိနှင့် ဩတ္တပ္ပမှာကားမျိုးတို့မေမေ၏ နှစ်ဘက်သောအပါး၌ စေးစောင့်ကြပ်နေရသောတပ်ရေးများပေတည်း။

သို့သော် မျိုးတို့မေမေ၏ နေပုံထိုင်ပုံကကိုယ် အိမ် ကိုယ် ယာမှာသဘွယ် ဟန်ဆောင်မှုအလျှင်းမရှိ၊ ပကတိသန့်စင်၏။ ပေါင်းပုံသင်းပုံကလည်း အံ့ဩဘွယ်တည်း။ အနည်းငယ်ခန့်မျှ ပျူငှာသော်ရွှေဟန်မပြသောမေမေ ကိုပင် သားချင်းရင်းချဲ့ အသွင် ခင်မင်တတ်တိသည်။ စိတ်အစဉ်၌လည်း ဘုရင့်အနွယ် ဟူသော အသိဉာဉ်သည်ပင်လျှင် ကြာထက်ရေနှယ် မငြိတယ် ချင်တော့ယောင်တကား။

မျိုးကမူ မာနမာန်နှင့် ဘဝင် မြင့်သည်ဟု ထင်ချစ် စဘွယ်ပင် သိက္ခာ့ အရာတွင်လည်း လူနှင့်မျှ ကြွယ်ဝ၍

အသွယ်သွယ်သော အမူအရာတို့မှာလည်း မင်းမူနန်းဟန်
 ကြွနန်းဆန်လှပချေ၏။ မျိုး၏မျက်နှာကလည်း နှင်းခဲနှင်း
 ပွင့်တို့ဖြင့် ပိုးလွမ်းနေတိသော ဟိမဝန္တာ၏ အထွတ်အဖျား
 များကဲ့သို့ မက်မောချင့်စဘွယ် အလှကား ကြွယ်ပါဘိ။ သို့
 သော် လူတို့မရောက်နိုင် မထိနိုင် ခြေမချနိုင်စွမ်းသည်ကို
 အကြောင်းပြု၍၊ ဟိမဝန္တာ၏ အထွတ်အဖျားများ နှယ်ပင်
 အေးစက်သော မောက်မာသော အထက်စီးယူသောသဘော
 ကို ဆောင်သည်။ ဝတ်ရာဆင်ရာ၌မူကား တိုင်းတပါးရိုးရာ
 တို့စွာအေးကေသာမြိတ်ကို လိပ်မြင်း၊ ကောက်ခြင်း၊ ထောက်
 ခြင်း၊ ဖြတ်ခြင်းပြု၍ ထုံးဖွဲ့ လာသည်မူအပ ဖြူလှချောသည်။
 ဝင့်မောလွန်ကျစ်လစ်၊ ပုလဲနှစ်သို့၊ ပြေပြစ်သင့်စုံစွာ၊ ဆင်
 ဖတ်ဝတ်တတ်လှစွာ၏။ ဆို၍သာ ဆိုရသည်။ ညိုမြဲကေသာ
 ကို၊ ပမာကွမ်းလင်၊ သွယ်ရှင်နားနောက်၊ ခွေလျောက်ရစ်စ၊
 ရွှေကလေး ထွေး၍ချသားပုံကသည်ပင်လျှင် အလှတင် အယဉ်
 ဆင့်စေလျက် တင့်သည်ထက် တင့်စေခဲ့သည် ကိုဟန်ထင်၏။
 မထင်...ဝတီသံသာ၊ စံရာစံသား၊ ရွေးခဲ့ခြား၍၊ သိကြားတမျှ၊
 ပြိုင်ရာသလည်း၊ သော်တဘုရောင်တွင်၊ ကြယ်နှယ်ထင်ဟု
 ဆင်ကကို၊ များမိန့်ဆိုလိမ့်။

သည်အထည်း ပိုးပုဝါကို မျိုးကဲ ခြံလှာပြန်တော့ နှိုင်း
 ကက်မရ၊ လှနေကျကို၊ ထပ်မျှဖန်လဲ၊ သစ္စာမြဲ၍၊ ဆက်
 မျစ်သန်၊ လေးသောဟန်ကြောင့်၊ ပြန်ပြန်သက်ထက်၊ ကြင်စုံ

မက်သည်၊ ရှေးထက်သည်းထန် လာမိ၏။ သည်တော့လည်း
ညှတ်ညှတ်ခခ၊ ချစ်သမျှကို၊ မြေပျံ့ပြည်း၊ နာဘွယ်ချည်း
ပြင့်၊ ပန်လည်းပန်ကြား၊ ပွင့်ဆို၍လည်း အသနားခံလိုလာ
မိသည်။

သို့သော် ရွာမြောက်တဆိုး၊ ချစ်သည်ကိုမူ၊ ကွဲပြားစိတ်ပျံ့၊
မစဉ်တည်း။ အခြေအနေက မပေးချေ။ မွေးသည်ယုယ၊
မိကအမျိုး၊ သိခန့်စိုး၍လည်း မြှောက်ဆိုချင်ဘွယ်၊ အသွယ်သွယ်
ကို၊ ဝမ်းဝယ်ဝှက်သို့ ထားခဲ့ရသည်။ ခိုခြည် ခိုပ်ခြည်ခန့်ဗျ
ပင် အပြင်ပသို့ မပြနိုင်ခဲ့ရချေ။

+ + +

ထမင်းစားပွဲသို့ ရောက်ကြံသောအခါ၌မူကား စေတနာ
စွမ်းပြုခွင့်ကို အတန်အသင့် ကိုဟန်ရရှိခဲ့သည် ဆိုရမည်ပင်။

(၆)ယောက်တွက် နေရာရှိသော်လည်း (၄)ယောက်သာ
ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ထိုင်နိုင်လှည့်စားပွဲမို့၊ 'စားနှင့်ပြီပြီ'
ဟုဆိုကာ မျိုးထို့နှင့် လက်ဆုံစားရန် ကိုဟန်ငြုံးပယ်ခဲ့၏။
ဝန်ခံချီးမည်ဆိုပါက မစားခွင့်သည်ကလည်း အကြောင်းတ
တန် ဖန်ပလိမ့်မည်။ စားပြန်လျှင်လည်း စား၍ရမည်
ကိုဟန်မထင်ချေ။ ဥမ္မာဒန္တီကိုမြင်လျက် စားသောက်ကုန်
သောပုဂ္ဂိုလ်အမတ်များကဲ့သို့ ယောင်ယောင်မှားမှား ရှိလိမ့်
မည်ဟုပင် ယုံကြည်နေမိ၏။

ပသို့ဆိုစေ၊ အတူလက်ဆုံ မစားဖြစ်သည်က သာ၍ပင်
ဟန်ကျခဲ့ချေသည်။ ကြီးကြီးစက်၏လက်သည်းမှ ထမင်းချိုင့်
ကိုယူကာ ကိုဟန်ကိုယ် ခိုင် မျိုး၏ဝန်းကန်ထည်းသို့ ထမင်း

ထည့်ပေးခွင့်၊ မျိုးသောက်မည့် ဖလံ့ခွက်ထည်းသို့ ရေထည့်
ပေးခွင့်...စသည်... စသည်ဖြင့် အခွင့်အလမ်းများစွာကို ရယူ
နိုင်ခဲ့သည်မှာလည်း အတူထိုင်၍ မစားမိခြင်း၏ လာဘ်များ
ပေတည်း။

ကိုဟန်က မရမက အဓမ္မ စားနိုင်ရမည်ဆိုကာ နွဲ့ဆိုးဟန်
ဖြင့် ထည့်ပေးမည်ပြုခိုက်... ကိုဟန်နှစ်စတနာကို အသိအမှတ်ပြု
၍ တုံ့ဆပ်သော မျက်စေ့ကလေး ထောင်ကပ်ကြည့်ပုံက
ဖြင့် ကိုဟန်အသို့ အနှစ်တရာတိုင်တိုင် မေ့နိုင်မည် မထင်
မိချေ။

ရေသောက်မည်ပြုစဉ်ခိုက်မှာလည်း မျိုးက ဖလံ့ခွက်နှင့်
ရေကို မြှောက်ကြည့်တော့ “အဆိပ်ခတ်မထားပါဘူးခင်ဗျာ”
ဟု ကိုဟန်နှုတ်က ရုတ်တရက် ထွက်ခဲ့မိပြန်၏။ ထိုအခါ
မျိုးက ပြုံး၍ “ယုံပါတယ်ကွယ်၊ မောင်မောင်ဟန် အဆိပ်
ခတ် မသတ်ရက်ဘူးဆိုတာလဲ တို့များသိထားပါတယ်။ ဖလံ့
ခွက်က ပန်းခက်ကလေးတွေ ဆေးခရီးထားပုံကို လှလို့ကြည့်
နေတာပါ...” ဟု ကိုဟန်ပေတ္တာပုန်းကို အမုန်းမဘက်၊ အယုံ
အကြည် အသိအမှတ်ပြုလျက်ပင် ဖြေသည်။ သည်တော့
လည်း နားဆဲခဲ့၍၊ ကြားရသည့် ကိုဟန်ဝမ်းမှာ ရှမ်းရှမ်း
ဖြာကျသောခဲ့၏။ အော်...စကားသိမ်း စကားလှည့်စကား
ရည့်ပရိယာယ်ဖြင့်လည်း မျိုးသည် ကြယ်လှစွာ၏တကား။

သို့သော်...သည်အခိုက်မှာ သလ္လာညိုမည်း၊ ဖျက်မိုးသည်း
သည်၊ ပြိုလည်း၍ လာချေဆတတ်။

ကိုထွန်းမြိုင်က ကိုဟန်ကို ကြည့်သည်။ ဤအကြည့်ကား စိမ်း၏။

မျိုးက ကိုထွန်းမြိုင်ကို ကြည့်သည်။ ဤအကြည့်ကား နီ၏။

ကိုထွန်းမြိုင်က မျိုးကို ကြည့်သည်။ ဤအကြည့်ကား ပြာ၏။

မေမေက ကိုထွန်းမြိုင်ကို ကြည့်သည်။ ဤအကြည့်ကား ညို၏။

မျိုးက ကိုဟန်ကို ကြည့်သည်။ ဤအကြည့်ကားဖြူ၏။ မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်မူ၍၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပြဿနာရပ် များကို ဥပေက္ခာ ပြုနေနိုင်စွမ်းသသူများကား မျိုးတို့မေမေ သာတည်း။

ကိုထွန်းမြိုင်က ကိုဟန်ကို မစွေရသဘောဖြင့် ကြည့်၏။ မျိုးက ကိုထွန်းမြိုင်ကို မျက်မှန်းသော သဘောဖြင့်ကြည့်၏။ ကိုထွန်းမြိုင်က မျိုးကို ပန်ကြားသော သဘောဖြင့် ကြည့်၏။ မေမေက ကိုထွန်းမြိုင်ကို ညိုငြင်သော သဘောဖြင့် ကြည့်၏။ မျိုးက ကိုဟန်ကို နှစ်သိမ့်သောသဘောဖြင့် ကြည့်၏။

အကြင် အကြည့်တို့၏ အရိပ်အမြွက် အနက် အဓိပ္ပာယ် ကို ကိုထွန်းမြိုင်လည်း နားလည်ပေမည်။ သူ့ဘက်မှ အရေး မလှပြီကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိပေမည်ပင်။

သို့သော် ကိုထွန်းမြိုင်က ဥာဏ်များ၏။ စကားကြောင်း
ကို ပြောင်းသည်။ ဝတ်လုံမို့ ဝတ်လည်း လျှာကရည်၏။ အော်...
ဥာဏ်နှင့်အမျှ ဟန်ရေးကလည်း ပြည့်ဝပါတိတောင်း။

မျိုးသည် ယခုဆိုလျှင်ဝတ်လုံ ဝိဇ္ဇာ(ဂုဏ်) တို့ကိုပင် ရခဲ့
ပြီမို့၊ သူ့နှယ်ဝတ်လုံတို့ကို လွယ်လွယ်နှင့် ဆက်ယူရန် ဆွယ်
သည်။ မျိုးသည်သာဝတ်လုံတို့ကို ယူမည်ဆိုပါက နောင်နှစ်
လများ သူ့ထံပါး၌ နည်းနာခံသဘော ဆည်းကပ်ရမည်မှာ
အကျဉ်းပင်။ ကိုထွန်းမြိုင်ကလည်း ဤသို့ပင် ရည်ရွယ်၍
တရားပြကားနားချသည်ထင့်။

သို့သော် သည်ယုန်မြင်၍ သည်ချုံထွင်သော သဘောကို
မျိုးကလည်း ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ ဆွယ်တရား
ကို ခါးခါးသည်းပယ်၏။ လွယ်လွယ်နှင့်ရနိုင်သော ဝတ်လုံတို့
ကို ယူအံ့ဟု မှုသာကတည်းကသာ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါက ယခုကဲ့သို့
(ဂုဏ်)ပါသောတို့ ကိုပင် ယူခဲ့ရန်မလိုကြောင်းဖြင့်လည်း ပြန်
ပြောသည်။ တက္ကသိုလ်မှာပင် နည်းပြဆရာမဘဝဖြင့်ရပ်တည်
၍ ယူမည့်ယူလျှင် မဟာဝိဇ္ဇာတို့ကိုသာ ဆက်ယူမည်ဟုလည်း
ကျေညာ၏။ ဝတ်လုံတို့မည်သည် အပေါင်းအသင်း ခေါင်း
ပါးက ကျော်ကြားတို့ဆိုသည်ကိုထားတိဦး၊ ဆန်လှလှစားရ
တို့ ကိုပင် မနည်းကြီးစားရမည်ဟုလည်း ချေပသည်။

ထိုအခါမှ ကိုဟန်သတိရ၏။ မျိုးက အကောင်ပြစ်မှပင်
ကိုဟန် အရိပ်မြင်သည်။ ကိုထွန်းမြိုင်သည် ဘာစာကြောင့်
မေမေကိုမှ ရွေး၍ ယူခဲ့ရသနည်း ဟူးသာ ပုစ္ဆာ၏... အဖြေ
သည်လည်း ယခုမှ ထွက်လာ၏။

အမှန်တော့လည်း မျိုးက အရာခပ်သိမ်းတွင် ကိုဟန်ထက်
အဆများစွာ သာ၍နားလည်သူ၊ သာ၍ တတ်ကျွမ်းသူ၊ သာ၍
လျှင်ပါးသူသာတည်း။

ထို့ကြောင့် တခါတခါတော့လည်း ကိုဟန်ဘက်ကအား
လျော့မိသည်။ ကိုယ် ကိုယ်ကိုပင် သိမ်သည်ထင်မိ၏။ ပို၍ဆို
သည်ကား ကိုထွန်းမြိုင်နှင့် မျိုးတို့ စကား အနိတ်ပြိုင်ခိုက်မှာ
တည်း။

မျိုးနှင့် ကိုထွန်းမြိုင်က အင်္ဂလိပ်စကားပြောသောပြောသည်
မို့၊ ကိုဟန်အတိုပို၍နား၏။ ကြားကပင်မဝင်သာချေ။ သာသ
နာပြုကျောင်းမှာ နေခဲ့ရပါလျက်၊ ကိုယ်သည်မျှ မပြောနိုင်
ရကောင်းလောဟုလည်း ကိုယ် အဖြစ်ကိုတွေးကာ နာကျည်း
မိသည်။ တိုင်းတပါးစကားပင် မှန်သော်လည်း အထားအသို
အဆိုအပြော ချောမွေ့မှုအရာမှာ မျိုး၏ လျှာကလည်းအ
နည်းအကျဉ်းမျှပင် တိမ်းယိမ်းခြင်းမရှိ၊ ပတိက မိခင်စကား
သဘွယ်ပင် ကျွမ်းကျင်သည်။

သည်တော့လည်း နတ်ကရာ ကြည့်မော၍၊ မပြောနိုင် မဆို
နိုင် မမျှနိုင် မထွေးနိုင်ဘဝဖြင့် ကိုဟန်မှာ ငေးလျက်သာပိုင်
ရတော့၏။ အော်... မျိုးက အရောက်ဦးသူ၊ ကိုဟန်က အ

ရောက်နောက်ကျသူ ဆိုတော့လည်း လူ့ပြည်က မျိုးနှင့်
ကိုဟန်၏ အကြား၌ ကတ္တာခြား၍ ထားသည်မှ အဆိုးဟု
မဆိုသာချေကား။

+ + +

မေ့ရချေမည်။

ပိက္ခိတ္တရလုင်ကဲ့သို့ မစွန့်ရက်သော်လည်း စွန့်ကားစွန့်ရချေ
တော့မည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ထမင်းပွဲမှ ထကြသော အခါ အပြင်
ဝေးဘက်ရာသို့ ကိုဟန် ထွက်ပြေးခဲ့မိသည်။ မျိုး၏အတုမဲ့မျက်
နှာကို ကြည့်နေလိုသော်လည်း ကိုဟန်မမြင် လိုတော့ချေ။

သို့သော်... မေ့မည်ပြေလည်း၊ ပြေမည်စင်ထား၊ ထပ်ထပ်
ပွား၍၊ သည်းဈေးဝှန်ဆူ၊ ခြေယူမတတ်၊ စက်သို့ပတ်မျှ၊ မိန်း
ပြတ်မူးလည်၊ မောရသည်ရှင့်၊ မကြည်နောင့်ဝမ်း၊ ပန်းနှယ်နှမ်း
သည်၊ အလွမ်းဝှန်ဖြိုး နှောင့်သည်မျိုး။

မကြာမီပင် တေးဆိုနေသကဲ့သို့သော မျိုး၏ နှုတ်ဆက်သံ
လွင်လင်ကို အပြင်မှ ကြားရ၏။ မမြင်လိုတော့သော်လည်း
မျိုးကို ကိုဟန်ကြည့်မိပြန်သည်။

ဆင်ဝင်အောက်အထိ မျိုးတို့ကို ကိုထွန်းမြိုင်ကလိုက်ပို့၏။
မျိုးတို့ မေမေကမူ ထုံးစံအလျောက် သူ့ကိုတယောက်ထည်း
ဥပေက္ခာပြုမထားပါရန် နှုတ်ဆက်ယင်း မေတ္တာရပ်သည်။ကို

ထွန်းမြိုင်ကလည်းကတိပြု၏။ ထို့နောက်မျိုးကအရာခပ်သိမ်းကို ကျေချမ်းသောနှလုံးဖြင့် ပြုံးသည်။

ဆုံးပြီ၊ ဆုံးပြီ...ဟုသာ ကိုဟန်စိတ်မှာ ညည်းရတော့၏။

ဝတ္ထုပစ္စည်းတို့မည်သည် အပူနှင့်တွေ့သော် နွမ်း၍ နွမ်း၍ သာလျှင် ကျမ်းရတတ်ချေသည်။ အဖြေကား သူညီသာတည်း။ ။ယခုလည်း ထိုနည်းနှင့်နှင်ပင်။ ။ကိုဟန်မေတ္တာအသင်္ချာကို တည်သည်။ အပူဖြင့်စားသည်။ ရလာဘ်ကား မီးခိုး၊ အကြွင်းကား ပြာတည်း။

ကိုဟန်တဝသည် မီးခိုးအဖြစ်ဖြင့် လေနှင့် လွင့်ကာ၎င်း၊ ပြာအဖြစ်ဖြင့် မြေမှာလူးရစ်ကာ၎င်း နေရချေတော့မည်။ ဆုံးပြီ။

သို့သော် ကြမ္မာဟူသည် လှည့်ဖြားတတ်တိသည်။

မျိုးသည် အရပ်ကဲ့သို့ ရပ်နေသော ကိုဟန် ထံပါးသို့ လျှောက်လာကာ၊ ကြင်နာသောနှလုံးဖြင့် ပြုံး၍စကားဆို၏။

“မစိမ်းချင်စမ်းပါနဲ့ မောင်မောင်ဟန်ရယ်...တဘက်သား စိတ်ချမ်းသာစေ...”

မျိုးသည် ပြောပြောဆိုပင် နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာ၏။ ကိုဟန်သည်သာလျှင် ငေးမောအံ့ဩလျက် ကျန်ရစ် ခဲ့ရသည်။ အော်...မိန်းမကဲကား၊ ဧရထဲငါးသို့၊ ထင်လျား ဘယ်ခါ၊ မသိနိုင်ရာပါတကား။ ။

မိန်းမဟူသည် ပျက်လှည်မျိုး

တယ် နှယ်ပင်ကို၊ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကြူးသည်အလှ၊ သည်မိန်းမ
ကို၊ မရချေသော်၊ ကျွန်တော် သေမည်၊ ရက်မရှည်ခဲ့။

သည်သို့ဆိုသည့်အတွက် မျိုးသည်လဝယ်ယုန်ကိုမူ ဆူဝှန်
သည်းချော၊ ပူဆာလှာသို့၊ မိုက်ပါတို့စွအော်ဒုက္ခ ...ဟူ၍သနား
သယောင်ယောင်နှင့် လှောင်ရက်လျှင်လည်း လှောင်စေ
တော့...။ သစ္စာသဘော ဝန်ခံ၍ ပြောရမည်ဆိုပါက မျိုး
သည် ကိုဟန်၏ တမိုးအောက် တယောက်သည်းသော မြတ်
နိုးသူသာတည်း။

ထိုအခါ ချစ်ရသသုတို့ထုံး၊ နှလုံးသားများ၊ ကေလည်း ညှိ
ချဲ့ခွမ်းလျှ၊ တမ်းထ၍ လာပချေ၏။

နံနက်ကမူ နေသည်ပြုံးရုံသာပြုံးခဲ့တုံ၏။ မွန်းတည့်သောအခါ
မူသာရယ်နိုင်သည်။ တဖန်မွန်းတိမ်းလာသည်နှင့်အမျှ ၀.၀ိုင်ဝိုင်
နှင့်တဖြည်းဖြည်း မှိုင်၍မှိုင်၍လာပြန်၏။ ယခုမူကားနေသည်
မျက်နှာကိုလက်ကောလျက်ထွက်ခွာရန်ပင် ဟန်မြင်၍နေချေပြီ။

နေနှင့်တပါးထည်းပင် မျက်နှာကို လက်ကောလျက် သည်
ကမ္ဘာထက်ဝယ်မှ ကိုဟန်လည်း ထွက်ခွာ၍ ပြေးလိုပြီ။ ဆက်
ဆာ၍ ဈေးချိုလျှင် 'အတိုးနဲ့အိုးကွဲ'ဟု ထင်ကတ်သော ဤလူ့ဘုံ
ဝန်းကျင်မှလည်းကိုဟန်ပြင်ပြင်ဝေးလိုပြီ။

ထိုအခိုက် မိုးသည်ရှိကန်၍ရှိကန်၍လာကာ တဖြိုက်ဖြိုက်
ဝိုလေ၏။ လျှပ်စစ်ရှိကန်နှမ်း၊ ရင်စည်ရှမ်း၍၊ သွေးသမ်းရင့်မှိုင်း၊
မိုးနှင့်ပြိုင်သည်၊ မခိုင်နိုင်သောမျက်ရည်များ။

သည်တော့မှအနည်းငယ်သက်သာလာသည်။
အပူမှပြန်လာသောမိုးသည် အပူကိုပြန်၍ငြိမ်းသတ်နိုင်ဘိ
သကဲ့သို့ မျိုးကိုမြင်ရခြင်း အကြောင်းရင်းမှ အကျိုးထင်
သာသော မေတ္တာစိတ်ဖြင့်ပင် မျိုးအားပြန်လည်၍ အနိုင်ယူ
နိုင်ကြောင်းကိုလည်း သည်တော့မှ မြင်လှ၏။ မှိုင်း၍လာ
သော်လည်း ကြည်၍ ပြန်တတ်သော မိုးကဲ့သို့ ကိုဟန်၏စိတ်
သည်လည်း သည်တော့မှပင်ပြန်လည်၍ လန်းလန်းရွှင်လှ၏။
မျက်မာန်ဖြင့်ရန်ပြုတော့မည့်နှယ် ညိုမည်း၍လာသော်လည်း
ထိုအခါ ပန်းဘို့ကို ပွင့်စေဘိသကဲ့သို့ ကိုဟန်မျက်ရည်ဘို့သည်

လည်း မျိုး၏မေတ္တာပန်းကို ပွင့်လန်း ပျံ့ကြိုင်လှိုင်ရ စေမည်
သာတည်း။

သည်နည်းဖြင့်မျိုးထံသို့ကိုဟန်ရောက်ခဲ့ရပြန်၏။

မိုးရေဆေး၍၊ ကြွေးရေတမျှလှလတ်သော ကျောက်စရစ်
ခဲကလေးများကို နင်းမိသောအခါ၌မူ ကိုဟန် ခြေအစုံက
ရဝေဘုတေးကိုဆိုသည် ပြေးလိုသောစိတ်နှင့် ဈေးချိုသော
နှလုံးသားကို တေးဆိုသော ခြေအစုံကရဝေဘု မျိုးထံပါးမှာ
တရားခိုနားစေပြန်၏။

အော် ဟန်ဆောင်မှုမဖုံးထားသော နှလုံးသားအပိုင်ကို
မျိုး၏ အပြုံးများဖြင့်သာ လဲလှယ်ရန်လာသော ကိုဟန်ဟား
မျိုးသည်ကြည်ဖြူနိုင်ပါစေသတည်း။ ဝမ်းပန်းတသာ ပြုံးသော
မျက်နှာဖြင့်လည်း မျိုးသည် ကြိုဆိုနိုင်ပါစေသတည်း။

+ + +

ကြိုလည်းကြိုခဲ့ပါချေ၏။

‘နံ့သာသိုက်’ နယ်နိမိတ်သို့ ရောက်စိတ်ပင် ကိုဟန်ပိတ်
ပို၍ညှိုးလျလာရချေသည်။ အားငယ်ကလည်း ပိတ်ရပြန်၏။
ကားလေးစင်းပြိုင်၍သိုက်နှင့်နေသောကြောင့်တည်း။

သို့သော်...အားခဲ၍ ကိုဟန်ဝင်ခဲ့သည်။

သစ်ပင်ရိပ် တနေရာတွင် အိပ်ပျော် နေသော ဥယျာ
ဦးသည် ကိုဟန် ရဝေဘုတေးကိုကြားကာ လန့်လှုပ်

တပြိုင်နက်ထည်းမှာပင် အိမ်ထည်းက လက်ခုပ်သံနှင့် ရပ်လံ
များ လျှံထွက်လာသည်။ ကျောင်းသားချည်း ချိရစ်သော
စာသင်ခန်းမှ အသံများနွယ်လည်း ဆူညံ၍နေ၏။

အိမ်ထည်းသို့ ရောက်သောအခါ ဇာအခန်းစည်းများ
နောက်ကွယ်မှ ပရိသတ်ကို ကိုဟန်မြင်ရသည်။ အံ့အားပင်
သင့်မိ၏။ မျိုးသည် ယောကျ်ား ပရိသတ်၏ အလယ်၌
အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ရပ်လျက် ရယ်၍ နေရချေ
သနည်း။

မျိုး၏လက်ထည် ၌လည်း ဝဲ(၁၅)ချပ်ခန့်ထင်လျက် ရှိနေ
ကာ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းအားလည်း တချပ်ကျလိုက်၍ ဆွဲခိုင်းနေ၏။
ဆွဲသကဲ့သို့ ရသောဂဏန်းကို မျိုးအား ပြသောအခါ တဖန်
ထင်၍ ရယ်ကြပြန်၏။ နောက်တယောက်က ဆွဲပြန်၏။
ရယ်ကြပြန်၏။ အော်...ငါ၏ မျိုးသည် နုနစ်ပြည်ထောင်
မင်္ဂလာတို့အား ပန်းကုံးစွပ်ပွဲ ဆင်နွှဲ၍ နေချေပြီလော
မသိ။

သို့နှင့်ပင် အထည်းသို့ ကိုဟန် ဝင်ခဲ့သည်။

ကိုဟန်ကိုကား မျိုးမြင်ချေ။ မျိုးမမြင်တော်လည်း ရှိခဲ့
အမျှ မျက်စေ့များက ကိုဟန်ထံသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထို
အခါမှ မျိုးကနောက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ ကိုဟန်ကိုမြင်သည်။
မြင်ပြန်တော့လည်း မြင်လျှင် မြင်ခြင်းပင် ကိုဟန်ထံသို့
အမျှာက်လာ၏။ ကိုဟန်ပုခုံးကို ကိုင်၍ ပရိသတ် အလယ်
မျက်စုနှယ်ရပ်စေကာ အလှည့်ကျ မိတ်ဆက်ပေးပြန်သည်။

“သည်ဗိုလ်မှူးကိုတော့...တနေ့ကတွေ့တူးပြီ...”

“သည်က ဆရာဝန်ကိုဘိုထွေး”

“သည်က ကဗျာဆရာမောင်လူခင်၊ သို့မဟုတ် ကိုဘကောင်း...”

“သည်ကမန်းကတ္တသိုလ်စာကြည့်တိုက်မှူးကိုထွန်းခအောင်”

“သည်ကတော့ မန္တလေးကို ရောက်လို့မှ တပတ်မပြည့်ခင် ပြန်ချင်လှပြီလို့ ညည်းနေတဲ့ ရန်ကုန်က ရုပ်ရှင်ဆရာကိုစိန်လှအောင်”

“အခု နောက်ဆုံးရောက်လာသူကတော့ ...အနောက်ဘက်ခြံက မောင်မောင်ဟန်ပါ။ အရွယ်ကငယ်ပေမဲ့ ပညာကတော့ကြွယ်ပါတယ်။ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် တက္ကသိုလ်ခမောင်သစ်လွင်ပေါ့ရှင်၊ အခုခဏမှာတွေ့ကြရပေမဲ့ ခဏနဲ့ မမေ့ကြဘို့မျိုး မေတ္တာရပ်ပါတယ်။ ကဲ... ဘယ်သူ့ အလှည့်ပါလိမ့်၊ ပြန်ဆက်ကြအုံးစို့ရဲ့...။ မောင်မောင်ဟန်က သည်မှာထိုင်”

မျိုး... ညွှန်ပြသော နေရာသို့ လာခဲ့ရာ တလျှောက် ဧည့်သည်များ ရွေးမှောက်၌ ခါးကို အရိုအသေ သဘော အနည်းငယ်မျှ ခေါက်ညွတ် ထားရန်ပင် သတိပေးရနိုင်တော့ချေ။ အံ့ဩထွေးထွေး ဆန်းစုံစွာဖြင့် ကိုဟန်သည် မင်သက်မိနေ၏။ စိတ်မှာလည်း သစ်စေ့ခွံထည်း၌ နေရတိသကဲ့သို့ ကျည်မြောင်းကြပ်တည်း လှတိသည်။ သို့သော် ပြန်လိုစိတ်က ပြန်မည်မျှလည်း၊ မထနိုင်ရာ၊ ချေးသလှိုင်ပျံ့၊ ကိုယ်ပြည့်နို့လျက်၊ ထွက်သက် ဝင်သက်၊ မသက်မသာ၊ မျက်နှာမှာလည်း၊ အားသာနည်းခဲ့။

မျိုး၏ညော့ ည့်တို့ကလည်း ကိုဟန်အဘို့ မျက်နှာစိမ်းများ
ချည့်ပင်။ အသိဟူ၍ ဗိုလ်မှူးစိုးမြင့် တယောက်ထည်းသာ
လျှင်ပါရှိ၏။ သည်တခါမူ သူက လူကဲ့သို့ဝတ်၍ လာသည်။
ပသို့ဝတ်စေ၊ သူ့ပုံပန်းမှာ မှတ်မိနိုင်၏။ မှတ်မိသော်လည်း
သူက ကိုဟန်ကို နှုတ်မဆက်ချေ။ ဝတ္တရားပြုံးကစားပင်လျှင်
မပြုံးမူ၍ ဣန္ဒြေသည်နေ၏။

“ခဏကလေး...မျိုးမမ”

ဖဲချပ်များကို ယပ်ကဲ့သို့ ဖြန့်နေသော မျိုးအားစာကြည့်
တိုက်မှူးကလေး...ဟု ဆိုသူက ခေတ္တ ရပ်ဆိုင်းစေ၏။

“အခုနောက်ဆုံးမှ ရောက်လာတဲ့ မောင်မောင်ဟန်အ
ဘို့ဧရာ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို သဘောထားကြ
ရမလဲ....”

မျိုးသည် ထိုမေးခွန်းကို အလေး မမူဟန်ဖြင့် မသိ
မသာ ပြုံး၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်မောင်ဟန်ကို ကျွန်တော်တို့လို အခွင့်
အရေးမျိုး ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ကန့်
ကွက်ရမယ်....”

“ဟုတ်တယ် ကန့်ကွက်ရမယ်....”

ထရာဝန် ဆိုသူကလည်း စာကြည့်တိုက်မှူးကို ဧထောက်
ခံနေ၏။ သည်အထိမူမျိုးက ဖဲချပ်ဆွဲရန် နောက်ဆုံးကျန်နေ
သော ရုပ်ရှင်ဆရာ၏ အနား၌ ဖဲစဉ်လျက် ရပ်နေဆဲပင်
တည်း။

“မိတ်ဆွေတို့ ထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းရှင်းပြပါရစေ။ မောင်မောင်ဟန်မှာလဲကျွန်တော်တို့လို အခွင့်အရေးမျိုး ယူချင်တဲ့စိတ် ခွဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တမျိုးပြောရရင် မျိုးမမရဲ့ မောင်အရင်း တယောက်ပါ။ သည်တော့...သည်ပြဿနာပေါ်မယ် မထင်ပါဘူး”

အနည်းငယ် ပို၍ကျယ်သော အသံဖြင့် ဗိုလ်မှူးစိုးမြင့်က ကြားဖြတ်၍ အစီရင်ခံနေပြန်၏။ ကိုဟန် အတ္တိမူ ဘဇာကို ရည်ရွယ်၍ ပသို့သော ပြဿနာနှင့် ကြုံနေရသည်မသိနားပင် မလည်ချေ။

သို့သော် ဗိုလ်မှူးကလေး၏ကေား ဆုံးလျှင်ဆုံခြင်းမျိုးက ပရိသတ်အများတက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍...

“မောင်မောင်ဟန်လဲ...တမံဘဲ။ သည်ကနေ့အတိုအတု ဘယ်သူလဲလော သည်က ပြိုင်ပွဲအတွက် ပါရမှာဘဲ။ ကန့်ကွက်ချင်တဲ့လူများ မကျေနပ်ရင် ရထားတဲ့ အခွင့်အရေးကို စွန့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်ရထားတဲ့ ဖဲချပ်ကလေးကိုသာ မောက်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားခဲ့ပါ”...ဟု ခပ်ဆန်ထပ်ပင် ပြန်ပြောနေပြန်၏။

“မတရားဘူး၊ မတရားဘူး”

သဲ သဲ မျှသော အသံဖြင့် စာကြည့်တိုက်မှူး ထိုင်ရာဘက်မှ အသံထွက်လာပြန်၏။ ထို့နောက်အများက ဝိုင်း၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။ စာကြည့်တိုက်မှူးကသည်း အများနှင့်ရော၍ အရွက်ပြေ ရယ်နေရ၏။ သို့သော် သူရယ်ပုံမှာ ဆန်းသည်။ ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် ပိတ်၍ရယ်၏။ သူ့ သွားများက

မတန်တဆ မလှကြောင်းကို ထိုစဉ်အခါကမူ ကိုဟန်မသိ
ခဲ့ချေ။

သည်အသိုက်ထည်းတွင်သည်အခိုက်အတန့်အထိစကားတ
ခွန်းမျှဝင်၍မပြောသူမှာ နံရံထောင့်ခုံတွင် ထိုင်နေသော
ကဗျာဆရာပင်တည်း။

ညှိုးသောမျက်လုံးများ၊ သပ်ယပ်သော နှုတ်ခမ်းမွှေးက
လေး၊ ခပ်ရေးရေး၊ ကျောက်ပေါက်မရာ မနက်တနက် အနည်း
ငယ်၊ ညှိုးသောအသား... စသည်တို့သည် သူ့အား အားငယ်ခဲ့
စေဟန်ရှိ၏။

“သည်မကောင်းတဲ့ စိတ်ကလေးတွေကို ပယ်မယ်ဆိုရင်
လူ့ပြည်မှာမနေကြပါနဲ့ဘူး... လို့ဆိုတဲ့ကဗျာတပုဒ်လောက်
စပ်ကြည့်စမ်းပါ။ ဘယ် နှယ်ကဗျာဆရာ”

မျိုး၏ မြားဦးသည် သေနေသောသူ၏ ဘက်သို့လှည့်
လာ၏။

“မျိုးမမပြောရင်လဲ ပြောစရာဘဲ။ ကျွန်တော့်ကဗျာတွေ
က လူ့ပြည်နဲ့မတန်ဘူး။ ကျွန်တော်ကလူ၊ လူ့ပြည်နဲ့တန်တဲ့
ကဗျာကို မရေးနိုင်ဘူးဆိုကတဲက ကျွန်တော် ဘာအသုံးကျ
တော့သလဲ...”

“ရှင်က ကဗျာကဲမှာလို အစဉ်သဘောထားကြီးပြုမယ်ဆို
ရင်သည်ကနေ အခွင့်ကောင်းဘဲ။ အကယ်၍များ ရှင်ရတဲ့
ဂဏန်းက အငယ်ဆုံးဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် မောင်မောင်ဟန်ကို
ပေးလိုက်နိုင်ပါ့မလား...”

ကဗျာဆရာသည် ထောင့်ထည်းတွင် အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်
နေလေ၏။

“ကဲ မောင်မောင်ဟန်အလှည့်။ မောင်မောင်ဟန်က တို့
များလက်ထည်းက ကြိုက်ရာဖဲတချပ်ကိုဆွဲရမယ်။ ပြီးတော့
ကိုယ် ဘာသာကိုသိမ်းထား။ အခုအားလုံးတယောက်တချပ်
ကျ ဆွဲထားတယ်မဟုတ်လား။ သည်အထည်းက အငယ်ဆုံး
ဂဏန်းရတဲ့လူဟာ ကံပြိုင်ပွဲမှာ ပဌမရမှာဘဲ။ ။နက်ဖန်ခါဆို
ရင် သင်္ကြန်ကျတော့မယ်လေ။ နက်ဖန်ခါ တရက်အတွက်
သည်ပဌမရတဲ့လူက တို့များနဲ့လည်နိုင်ခွင့်ရမယ်....”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သည်လိုကဲ့ မောင်မောင်ဟန်ရဲ့၊ အခုရှိတာက မောင်
မောင်ဟန်ပါနဲ့ဆိုရင် ခြောက်ယောက်မဟုတ်လား။ သင်္ကြန်
က လေးရက်ထဲဆိုတော့ တရက်ကိုတယောက်ထားဦး။ နှစ်
ယောက်ကပိုနေမယ်။ ဒါကြောင့် အခုလိုလုပ်နေတာပေါ့။
ပြီးတော့... ဥပမာ နက်ဖန်ခါအတွက် မောင်မောင်ဟန်
အလှည့်ကျရောဆိုပါစို့၊ နောက်နှုတ်အတွက် သည်ကံပြိုင်
ပွဲမှာ မောင်မောင်ဟန်မပါရတော့ဘူး။ အင်း... လေးရက်
တက် ပြီးသွားရင်တော့ ကံဆိုးသူ မောင်ရှင် နှစ်ယောက်
ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာဘဲ....”

ရယ်သံများ လွှမ်း၍လာပြန်၏။

“ကဲ ဆွဲ....”

ကိုဟန်ကံကား ခေပချေသည်။ ဂဏန်းအကြီးဆုံးဂဏန်း
ကိုမှ ဆွဲ၍ရခဲ့မိ၏။ သို့သော် ဤ(၁၀)ပင် ဆရာဝန် ဆိုသူနှင့်

လာ၍ တိုက်ချေသေးသည်။ ဗိုလ်မှူးကမူ (၄) ပွင့်ကပ်၍ ခံလိုက်
ရ၏။ ရုပ်ရှင်ဆရာက (၇)။ စာကြည့်တိုက်မှူးက (၆)။ အောင်
ပန်းဆွတ်သော ကဗျာဆရာက (၃) ရသည်။

ကဗျာဆရာသည် ပြုံး၍ လာ၏။ နေရာမှ ထကာလည်း
အေးတပ်တမိုဒ်ကို သံနေသံထားနှင့် ဆိုပြန်သည်။

သံသရာဝဋ်ထဲ၊

မကျွတ်ဘဲနေနေ၊ ၊

ဇွတ်ဆွဲလို့ တပေပေငယ်၊

သေပစေခင်ရဲ့ ၊ ၊

နိဗ္ဗာန်မြို့ အငြိမ်းခွင်ကို၊

မလိုက်ချင် ရုန်းကန်လို့ပဲ ၊ ၊

နှစ်ယောက်ထဲ စံပါမယ်၊

ကံနှစ်ဖြာနယ်လို့ ၊

သံသရာအကျယ်ချဲ့ပါလို့၊

တလယ်လယ် မောင်မယ် ၊

×

+

×

“လက္ခဏာ ဟန်မကျချင်တော့၊

ကြံသမျှခက်ပွေ၊ ၊

ကံမမှအသက်ရှေ့မယ်၊

ကျမျက်ရှေ့ဆင်း၊ ၊

တွေးမိတိုင်း စိတ်နာသည်၊

မအိပ်တာ လေးညီအလင်း....”

ကဗျာဆရာက ကို၍ဆုံးသော်၊ ရုပ်ရှင်ဆရာက အခြားတပုဒ်ကို ဆက်ပြန်၏။ သို့သော် မျိုးကလက်ကလေးကော၍ ရုပ်စေသည်။

ထို့နောက် လဘက်ရည်ပွဲများ ရောက်လာ၏။

သောက်ရာစားရာ၌လည်း ရုပ်သံမာသံ ညံ့လျက်ပင် ကည်း။ တယောက်ကိုတယောက် မောင်ရှင်(၁)၊ မောင်ရှင်(၂) စသည်ဖြင့် အမည်ပေးကာ နောက်နေကြပွဲမှာလည်း စိတ်ပျက်ညည်းငွေ့ တွယ်ရာ ကောင်းလှပေစွ။ သိက္ခာ၊ တူခန္ဓာ၊ စည်းကမ်း... စသည်တို့မှာလည်း ပသို့ရောက်၍ ပသို့ပျောက် ကုန်သည်မသီးတဘုချေ။

“ကျွန်တော် အကြံတခုပေးပါရစေ...”

ကျောင်းသားကဲ့သို့ လက်ညှိုးကလေးထောင်လျက် ဆရာဝန်ကလေး၏။

“နောက်တခန့်တွေ့အတွက် ရွေးရာမှာ ကံချင်းပြိုင်တာ ဆက်ဉာဏ်ချင်း ပြိုင်တာကပိုကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် တော့ယူဆမိတယ်။ ဝိုပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားရောလဲ ကောင်းမယ်။ သဘာဝလဲကျမယ်။ ဉာဏ်ပိုဆက်တဲ့လူ ယူစတမ်းပေါ့ မျိုးမမ...”

“ဟုတ်တယ်၊ သည်မှုကို ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့ထောက်ခံတယ်။ ကိုတို့ထူး ခင်ဗျာ့မှုကိုဆက်ပြောပါ...”

စာကြည့်တိုက် မျူးကလေးက ထိုင်ဝိုင် နေရာမှ ထ၍ ပွက်၏။

“သည့်လိုပါ။ အခု ကျွန်တော်တို့ ကျန်တဲ့ ငါးယောက်
က တယောက်တပုဒ်ကျ မျိုးမမေကို ပုစ္ဆာမေးကြရမယ်။
မျိုးမမေက မဖြေနိုင်လို့ ပန်းပေးရရင်၊ အဲသည် ပန်းအပေး
ခံရတဲ့လူက ဒုတိယရက်ကို ယူရုံပါဘဲ။ ဘယ်နှယ်...မကောင်း
ဘူးလား...”

“ကောင်းဘယ်...ကောင်းတယ်...ကျုပ်လဲကြိုက်ဘယ်...”

သူ၏ ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် နောက်
သို့သပ်ချ၍၊ ရုပ်ရှင်ဆရာက ဆန္ဒပေးပြန်၏။

ဤမူနှင့်ပတ်သက်၍ ပသိုမျှ ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးသမှု မပြု
သူတို့မှာ ကိုဟန်နှင့် ကဗျာဆရာသာလျှင်တည်း။ ကဗျာဆရာ
ကမူ သူ့အတွက် စိတ်ချနေရပြီမို့ အေးနေနိုင်၏။ သူသည်
တည်ခင်းထားသော မိတ္တီသာ ကိတ်မုံ့ခြောက် များကိုသာ
အဆက်မပြတ် ငုံ့၍ လွေးနေသည်။ ကိုဟန်အတို့မူကားဥာဏ်
မမျှ၍ မပြောသာချေ။ ပုစ္ဆာမေးစတမ်းဆိုလျှင်လည်း မျိုး
မဖြေနိုင်အံ့သော ပုစ္ဆာကို မေးတတ်မည် မဟုတ်ရကား ခက်
တိ၏။ ဘဝကို မေးရပါအံ့နည်း။

ဗိုလ်မှူးစိုးမြင့်ကမူ တခွန်းတပါးမျှ ဝင်မဆွေးနွေးပေ
မည့် ထိုမူသစ်ကို ထောက်ခံသည့်အခန့်နှင့် မူသစ်တင်သူကို
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ ဩဘာပြုနေ၏။ သူ့ခွံမူ... “တိုက်ပွဲ တပွဲ
ကိုသော်မျှ မနှံ့ရဘူးသော်လည်း အကြင်သူသည် ဗိုလ်ဖြစ်နေ
၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း...” ဟူ၍ မေးရာပုစ္ဆာတပုဒ်တော့

အနည်းဆုံးရှိပေမည်။ ဤပုစ္ဆာကလည်း ကမ္ဘာ့အံ့ဩတယ်မို့ မျိုးအတွက် အဖြေရကော်ဘွယ်ပေတည်း။

သို့သော် ကိုဟန်ကို ဘုရားမ၏။

မျိုးက ထိုမူသစ်ကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်သည်။ စာစစ်ကဖွဲ့ နှင့် စာစစ်ပွဲဖြေဆိုသူ ဟူ၍ အထက်နှင့်အောက် ရှိရာ၌ မည် သို့ဖြေရမည်၊ မည်သို့နေရမည် စသော ပုံစံကို မည်သူက ပြုလုပ်သနည်း၊ အထက်ကလော၊ အောက်ကလော...ဟုလည်း မျိုးသည် အကြောင်းပြ၏။

“ထွေလည် ကာလည် မချွေချင်ကြမ်းပါနဲ့ရှင်... သည်ဖဲနဲ့ ရွေးတဲ့နည်းကတဲ ကောင်းပါတယ်။ ဖဲကတရားလဲ တရားပါ တယ်ရှင်။ ရှင်တို့ပုစ္ဆာ မေးနည်းကမူ ညှစ်လို့ဦးမယ်... ဥပမာ မျိုးက သူ့ကို ရစေချင်တယ်ဆိုပါစို့၊ သူမေးတဲ့ပုစ္ဆာကို ဖြေနိုင်မေ့ မဲ ပန်းပေးလိုက်မယ်တဲ့... ကဲ၊ တယ်နယ် လုပ် မလဲ...”

အယူခံသံများလုံးဝ တက်မလာတော့ချေ။ ထိုအခါမှ မျိုး သည် ဖဲချုပ်များကို ပြန်ယူကာ စရန် အသင့်ပြင်၏။

မျိုး ဖဲကိုင်ပုံ၊ ကလားဖန်ထိုးပုံ... စသည်တို့ ဖို ကြည့်မော ၍၊ ဖဲနှင့် မျိုး တို့ မည်မျှရင်းချာ ကျွမ်းဝင်နေသည်ကို ကိုဟန် အံ့ဩစွာ တွေ့သိရတော့၏။ သို့ရာတွင် မျိုးကို ဖဲသမားဟု ကား မဆိုအားပါချေမျိုး။

မျိုးသည် ဆရာဝန် တင်ပြသောနည်းသစ်ကို ပစ်ပယ်ခဲ့ ၏။ အများဆန္ဒ တညီတညွတ်တည်း ရှိပါလျက် မည်သည့်

အတွက်ကြောင့် ငြင်းပယ်ခဲ့ရချေသနည်း။ ကိုဟန်အတွက် သက်သက် ငဲ့ကွက်ခဲ့တန်ရာသည်ဟုသာ ကိုဟန်စိတ်မှာ ယူမှတ်ယုံကြည် ထားလို၏။

သို့သော် မျိုးက သူများတကာကို သုံးစားခွန်းခန့်ပြောမှ ကိုဟန်ကို တခွန်းတလေသာ ချေပြောသည်။ ပြောပြန်လျှင်လည်း ပြောပုံကို ကိုဟန် မကြိုက်ချေ။ မျိုးပြောပုံက ကိုဟန်နှင့် ဆိုလျှင် သိပ်ရဲရင့်နေ၏။ ကိုဟန်နှင့် ဆိုလျှင် မျိုး၏ရင်သည် စိုးစဉ်းမျှပင် မခုန်ချင် သယောင်ယောင်တည်း။

ကိုဟန်ဘက်ကမူ ရင်ခုန်ရသည်မှာ ကြာသော် မောရှ်များပင် လာတော့၏။ မျိုးမျက်နှာကို မြင်ရုံမျှဖြင့်လည်း ရင်ခုန်၏။ မျိုးနှင့် စကားခွန်းချို ဆိုရုံမျှဖြင့်လည်း ရင်ဖို၏။ သို့ခုန်ယင်းဖိုယင်းနှင့်ပင် ကိုဟန်ဘက်က လက်လျှော့ရတော့မည့် ကိန်းနှင့် ကြုံကြိုက်လာရချေတော့သည်။

အခမ်းအနားမှာ သုံးပွဲပင် ပြီးပျော်ပြီ။ နောက်ဆုံးဘပွဲသာလျှင် ကျန်တော့၏။ သည်အထိ ကိုဟန်မှာ ဟန်မရချေ။ နေရာမကျချေ။

ကဗျာဆရာသည် ပဌမခန့်အတွက် ရ၏။ ဆရာဝန်သည် ဒုတိယခန့် အတွက် ရ၏။ စာကြည့်တိုက်မှူးကလေးသည် တတိယခန့်အတွက် ရ၏။ စတုတ္ထခန့် အတွက်ကား မည်သူပေးနည်း။

ကိုဟန်ပင် ရမည်လော။ ဗိုလ်မှူးပင် ရမည်လော။ ရုပ်ရှင်ဆရာပင် ရမည်လော။

အောင်မြင်ပိုင်ပိုင်၊ ကိုယ်ကနိုင်လည်း။ အက်ပြိုင်စကား၊
ငြင်းခုန်များ၍၊ ခိုက်ပွားရန်စစ်၊ ဖြစ်လေသည်တပါး။ သူတ
ခြားက၊ နိုင်ငြား၍ကလုံး၊ ကိုယ်က ရွံ့လျှင်၊ နှလုံးမငြိမ်၊
စိုးရိမ်ဗျာပါ၊ ပွဆာတိုး၍၊ ညှိုးရိသည်တယောက်....။

မနိုင်မကောင်း၊ နိုင်မကောင်း ပင်တည်း။

သို့သော် ကံအားလျော်စွာပင် ကိုဟန် နိုင်ခဲ့၏။ ကိုဟန်
ရသော ဂဏန်းမှာ ကြီးသော်လည်း၊ ဗိုလ်မှူးနှင့်ရုပ်ရှင်
ဆရာတို့က ကုလားများကိုချဉ်ဆွဲမိကြကုန်သည်။

မျိုးက ကိုဟန် လကျာလက်ကို ဆွဲတည့်၍ နိုင်သူအဖြစ်
ကျေညာသောအခါ၌ကား ကိုဟန်မည်သို့ မျက်နှာထားရ
မည်ကပင် မသိတော့ချေ။ ကိုဟန် မည်သို့မျှ ဝမ်းသာရမည်
ကို မျိုးပင် တွေးပါလေလော့။

မျိုးကလည်း ဝမ်းသာချေသည်။

ကိုဟန်ကို မျိုးက ရစေလို၏။ ရစေလိုသူမှ ရသည့်အတွက်
လည်း မျိုးက ဝမ်းသာသည်ဟုဆို၏။ သင်္ကြန်ပွဲ၏ နောက်ဆုံး
နေ့မို့ နှုတ်ဆက်ပွဲအနေနှင့် ညပိုင်းပါ နှံ့မည်ဟုလည်း စေတ
နာဝေသည်။

“ခုမှတ်တို့များဖြင့် စိတ်အေးရတော့တယ် မောင်မောင်
ဟန်ရယ်...” ဟူ၍၊ ပင့်ယက်နှင့် ဆင့်ထွက်လာသော မျိုး၏
စကားကိုမူကား ကိုဟန်တသက် မေ့နိုင်တော့မည်ပင် မထင်
ချေ။ ကြင်သော ကရုဏာအပြုံးများကလည်း ကိုဟန်နှလုံး
သားဝယ် လာ၍ အရာထင်ချေပြီမျိုး။

သည်အခိုက် လူ့ခိုက်က ခုတိုက်၍ ပေးလှာ၏။ “မင်းပိုင်
တဲ့နေ့ ငါ့ကိုရောင်းပါ၊ လက်ငင်းတရာပေးမယ်....”

ဤစကားသည် မည်မျှရိုင်းပြတ်သနည်း။ ကိုဟန်သိက္ခာ
ကို သက်သက်မဲ့ စော်ကားရာလည်း မည်ပဲချေ၏။

ရုတ်တရက်သော် ကိုဟန်အမျက်ကလည်း အလျှံတက်
လာသည်။ ထ၍သတ်တော့မတတ်လည်း သူ့ကိုလှည့်ကြည့်
မိ၏။ မျိုးကသာ လိမ္မာလျှင်ပါးစွာ ကိုဟန်ကို အခါဦး မ
ဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့ပါမူ သူ့ကို ထိုနေရာမှာပင် သတ်ခဲ့မိမည်ထင်
သည်။

ပသို့ဆိုစေ ကိုဟန်အမှုအရာကို အများကရိပ်ခါ၏။ မကြာ
မီတွင် ကိုဟန်နှင့်ဗိုလ်မူ စို မြင့်တို့ ရန်ခိုက်ပွားစရာ ရှိသည်ဟု
လည်း ယူဆပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ကဗျာဆရာနှင့်ရုပ်ရှင်ဆရာ
သည် အလျှင်အမြန်ထ၍ပြန်၏။ ဆရာဝန်ကလည်း မျိုးကို
နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခဲ့၏။

ဗိုလ်မူ စို မြင့်ကမူ ပြန်လိုပုံရချေ။ အေးအေးလူလူပင်
ထိုင်၍အေးလိပ်သောက်နေ၏။ ထိုအခါမျိုးက သူ့အနားသို့
သွား၍ပသို့ပြောသည်ကားမထိ။ နှင်တိသည်အလားသူလည်း
ရုတ်ခြည်းထ၍ပြန်သွား၏။ ၎င်းနောက် စာကြည့်တိုက်မှူးက
နှုတ်ဆက်၍ထွက်သည်။ ကိုဟန်တယောက်ထည်းသာ မျိုးနှင့်
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သည်အခါမှ ပင့်သက်ကျ၏။

တည်ကြည်စောင့်ရှပ်၊ မချုပ်နိုင်ပါ၊ မေတ္တာမို့မျှမြေမက
၍၊ ပြောရတော့မည် ပွင့်အံ့သည်ကို...သို့သော်...ဖွင့်မည်နှုတ်
ချို၊ ဆိုလည်းမထွက်၊ မပြောရက်နိုင်ခဲ့ချေ။

သည်အခိုက်...ဖြူစင်နုရွှေ၊ ခြေကစသည်၊ စိမ်းမြည့်ရောင်၊
ဆံတိုင်အောင်လျှင်၊ ဝင်းပြောင်လျှ်းမြူး၊ နောက်ပြင်ကျူး
ကို၊ ရှုမှူးမိန်းလှည့်၊ တက်သက်ကြည့်သော်၊ မြူရှုည့်ပြစ်ခြည်၊
မထင်သည်ကြောင့်၊ ဆောက်တည်မရ၊ လက်ခြေရွှေသည်၊
ထိန်မျှကိုယ်လုံး ရိုက်၏တည်း။

+ + +

စင်စစ်သော် ကိုဟန်တဝသည် အလေးအမြတ် ပြုထိုက်သော
ပတ်ဝန်းကျင်ထည်း၌သာ ရပ်တည်၍ နေခဲ့ရချေ၏။ ထိုအ
လေးအမြတ်ပြုအပ်သော ပတ်ဝန်းကျင်၌ မျိုးတို့၏ 'နံ့သာ
သိုက်' ဆိုက်ရောက်၍လာခြင်းသည်လည်း ကိုဟန်အဘို့အဆန်း
ပေတည်း။

'နံ့သာသိုက်' နှယ် ရှင်ပြုရယ်မောသံ၊ ခုနှစ်အိမ်ကြား
ရှစ်အိမ်ကြား လက်ခုပ်သံများဖြင့် အချိန်မဲ့အခါမဲ့ စည်း
မဲ့ကမ်းမဲ့ ပျော်မြူးနေတတ်သော အိမ်ဟူ၍ ဤပတ်ဝန်း
ကျင်၌ တအိမ်မျှမရှိခဲ့ချေ။ 'ထိုကြောင့် မျိုးတို့သည် ဤ
ပတ်ကိုးဝန်းကျင်၏ သိက္ခာကို နောက်မှဝင်ရောက်၍ ပျက်
ဆီးသော သူများသာတည်း' ဟုကား ကိုဟန် မဆိုရက်ချေ။
ကိုဟန် ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် မတန်တဆ စည်းကမ်းပျက်ခဲ့
ရချေပြီတည်း။

ကိုဟန်၏ ခေါင်းသည် အရက်သေရည် သောက်ထားသူ ကဲ့သို့ မူးရစ်၍ နေ၏။ စကားပြောမိပြန်လျှင်လည်း ကျယ်စွာ သောအလံဖြင့် ညံ့စေသည်။ လျှာသည် ခဲဆွဲထားသကဲ့သို့ လေး၍ နေကာ၊ တခါတခါ ပြာချွေရေသောက် လမ်းထ၍ လျှောက်ပြန်လျှင်လည်း ခြေတို့သည် ကြမ်းခင်းနှင့်ထိက လျှပ် ပွင့်လှမတတ် ပြင်းချေ၏။

သို့သော် မည်သူ့ ကိုမျှ ကိုဟန်ဂရုမစိုက်ခဲ့ချေ။ မိုက်မည်း စွာပင် ပြုမူပြောဆိုတတ်ခဲ့ပေ၏။ အစဉ်အလာ လောက ဝတ်များကိုလည်း ပစ်ပယ်ခဲ့ကာ၊ ခိုင်းပြသော စိတ်ဖြင့်ပင် သူတကာကိုမြင်သည်။ ရန်သူသည် ရန်သူ၏ အကျိုးမဲ့ မှုကို ပြုလုပ်ခြင်းထက်၎င်း၊ ဆန့်ကျင်တက်သည် ဆန့်ကျင်တက်၏ အကျိုးမဲ့ မှုကို ပြုလုပ်ခြင်းထက်၎င်း၊ မစွေရစိတ်သည် ဟို အရာတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ အကျိုးမဲ့ ကို ပြုတတ် ကုန်၏။

ကိုဟန် မတတ်သာချေ။ မီးစတတက် ရေမှတ်တတက် လောကခံ အကြောင်းကို ကိုဟန် ကောင်းစွာ သိသည်။ လောကခံ၏ သက်တမ်းကလည်း ခုနှစ်ရက်သာ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်မဟုတ်လော။

ထို့ကြောင့် ကိုဟန်ကို ဆိုးဝါးသသူ လူဟုမည်ဟူ၍ ဆို လျှင်လည်း ဆိုရစ်စေတော့။ အပြောထင် ဖည်။

မျိုး၏ ဧည့်သည်ဟူဟူသမျှက ကိုဟန်ကို အချို့နှင့်တ နည်း၊ ခါးခါးလည်းတဖုံ အသိအမှတ်ပြုရေး သွေးစည်း ညီညွတ်စွာ ငြင်းပယ်ခဲ့ကြပုံကိုလည်း မျိုး သတိပြုမိတန်ရာ၏။

မျိုးမှအပ အားထားရာ တွယ်ကာရာ မရှိသောဘဝကို မျိုး
ဆင်ခြင်ကြည့်သိ၍သာ မျိုး၏ ညှာတာစာနာမှု ကရုဏာပန်း
ကို ကိုဟန် ဆင်မြန်းနိုင်ခဲ့ရသည်။ သို့မဟုတ်က နှုတ်ပင်
ကောင်းကောင်းမဆက်နိုင်မူ၍ ကုတ်ချောင်းချောင်းနှင့်သာ
ပြန်လှည့်ခဲ့ရ ချေမည်တည်း။

စင်စစ်သော် မျိုး၏ ကရုဏာဆိုသည်ကလည်း ယေတု
ယျကျလှချေ၏။ လူက တိရစ္ဆာန်ကို သနားသော အသနား
ဟန်မျှသာတည်း။

ပသိုဆိုစေ၊ ဤသနားဟန်ကလေး၏ ဩဇာဖြင့်ပင် 'နံ
သေသိုကံ'၌ ကိုဟန် ဆက်၍ နေနိုင်ခဲ့ရသည်။ ဆုက်၍နေနိုင်
ခဲ့သောကြောင့်လည်း ချကြိန်၏ တရုသောနေ့တွင် မျိုးနှင့်
တွဲ၍ လည်ပတ်နိုင်ခွင့်ကို ရခဲ့ရ၏။

မျိုးသည် တရက်တွင် တယောက်သော သူစိမ်း
ယောက်ျားနှင့် လည်မည်။ နောင်တရက်၌ တပါးတယောက်
နှင့်လည်မည်။ ဤသို့ဖြင့် ယောက်ျားများကို ထည်လဲနှင့် တွဲ
ကာ လည်မည်။ မျိုးသည် ပသိုသော ငန်းမပေနည်း။ မျိုး
ကို ပသိုမြင်ကြချေမည်နည်း။

မျိုးသည် သိဝိရာဇ် မင်းကဲ့သို့ပင် အင်္ဂါကိုယ်သက် ကိုယ်
အသက်ကိုသော်လည်း အပျက်သဘော မနှမြောတော့ပြီ
လော။

မျိုး တွဲ၍လည်မည့် မျိုး၏ အပေါင်းအသင်းများကို
လည်း ကြည့်ဦး။ ။တဦးတယောက်မျှ စိတ်မချရချေ။

စာကြည့်တိုက်မှူးကဆိုလျှင်အသင့်ယူဝင်၍လာသောတယော
ကလေးဖြင့် အသင့်တက်၍လာသော ရျစ်သမ္ပကိုပတ်ပျိုးကို
ကိုယ်တိုင်ဆိုကာ မေတ္တာဘွဲ့ကို ဖွဲ့ဆို၍ပြခဲ့ချေပြီ။ ကဗျာဆရာ
ကလည်း သူ၏ တမုဟုတ်ခြင်းလွှဲဆိုသော 'ဗြစ်သမ္ပကို' အသ
နားခံ ကဗျာတပုဒ်ဖြင့် မျိုးမေတ္တာကို ပန်ကြားခဲ့၏။

ဆရာန်ကမူ မေတ္တာပရိယာယ် တသွယ်သော နည်းဖြင့်
ကတ်ကျေးအဘိဓမ္မာကိုဖွင့်ခဲ့ချေသည်။ ကတ်ကျေး၏အသွား
နှစ်ဘက်တို့သည်စေ့သောအခါကြား၌ရှိကုန်သမျှသာ အရာ
ဝတ္ထုတို့သည်အပိုင်းပိုင်းအစစပြတ်ကြွရကုန်သည်သာ... ဟု၎င်း
ယင်းအသွားနှစ်ဘက်သည် အစိုက်အတန့်အားဖြင့် ကွာ၍ခန
သည်ဟုထပ်ရငြားသော်လည်းအချက်အချာမှသိပ္ပံပွင့်၌မူကား
တထပ်သည် ဆိုစည်း၍နေချေသည်... ဟု၎င်းဆို၏။ မျိုးနှင့်
သူကား အသွားနှစ်ဘက်၊ ကျန်လူတို့ကား ကြားက အရာ
ဝတ္ထုများသာတည့်ဟု ဆိုလိုရင်းမပတည်း။

အများထက် အနည်းငယ် ပို၍စိမ်းသော ရုပ်ရှင်ဆရာသာ
လျှင် ငြိမ်နေဘိ၏။ အများထက်အနည်းငယ် ပို၍ရင်းသော
ဗိုလ်မှူးကမူ... အနား၌ အလွယ်တကူ ရှိနေသော ဖဲထုပ်ကို
ယူတည့်ကာ၊ ကုသားဖန်လည်း ကျင်လည်စွာ ထိုးတည့်၍၊
ဣစ္ဆာသယပိတုန်းရုပ် ဖဲနှစ်ချပ်ကိုသူချည့်အရ ဝေ၍ပြခြင်း

ဖြင့် ပညာစမ်းပြခဲ့ချေသည်။ သည်ပညာဖြင့် သူသာအနိုင်ယူ
မည် ဆိုလိုသည်တင့်။

သည်နှယ်သောသွမ်း ဟော့ရမ်းသော သူများနှင့် မျိုး၏
တဝသည် မတန်ရာချေ။ မျိုးသည် နုနယ်၏။ သိမ်မွေ့၏။
ယဉ်ကျေး၏။ လှ၏။ ပြုံး၏။ မြတ်၏။ ကြည်၏။ ရှင်၏။
ပြေ၏။ ။ ထိုနုနယ်ခြင်း၊ သိမ်မွေ့ခြင်း၊ ယဉ်ကျေးခြင်း....
စသော နဝရတ်ကိုးကွယ်ကို မျိုးမမြင်မြော်ပေမည် ကိုဟန်
မြင်မြော်သည်။ စင်တော်မှ ကောက်မည်ဆိုပြန်လျှင်လည်း
ထိုစင်တော်ထက်ဝယ်မှ ကိုဟန်သာလျှင် ထောက်နှင့်၍ ခန
လိုက်တိ၏။ အော်....ကြင်မိသူ ကိုယ်တိုင်ဖန်မို့၊ မတန်သူ
မထင်ကြစေနှင့်၊ မြင်ရလျှင်တဝင်ဆူမည်၊ အပူတိုင် မျက်ရည်
ဖောက်ပါကလာ၊ (အိုကွယ်) ဘာတလျှောက် ဖျောက်၍လဲ
မရှိ နိုင်ဘူး၊ ကြောက်စရာပိုး။ ။

+ + +

ဇော်ရန်းငယ်တိုင်၊
စူကာခိုင် အညှိဖောက်ပါလို့၊
တလျှောက်ကယ် ဟိုတိမ်ပြာက၊
မိတ္တာရည်ရော၊
မုန်းမာန်ပြစ်ရှာ၊
ကသစ်ညာ ဇွေးစွန်းက၊
ရွှေနှမ်းရန် ကြွစေမည်တင့်၊
မိုးစည်ခြိုင်သော။

ချွေးထို့ပြင် အစေးပြန်နေသော ကိုဟန်မျက်နှာ ပြင်သို့
လေပြေမိုးသက်ကလေးက ရုတ်တရက် ပက်လှာ၏။ တရပ်
တပါး၌ မိုးသက်၍ နေချေပြီ။

စနေထောင့်ဘက်ကမူ မိုးချုန်းသံသည် ဆက်ကာ ဆက်
ကာထွက်လာ၏။ အထက်ကောင်းကင် မှာမူကား မိလ္လာပြာ
ခို မိုးသားညှို့တို့သည် နဂါးဟန်၊ ဂဠုန်ဟန်၊ ဂုမ္ဘက်ဟန်၊
ယက္ခဟန်၊ ဂန္ဓဗ္ဗဟန်၊ အတန်ဟန် သဏ္ဍာန်လုပ်၍၊ မာန်ရုပ်
နှင့် နေချေပြီ။

ထိုသဏ္ဍာန်တို့သည် အနုမြူ လက်နက်ကဲ့ရာ၌ အဆိပ်ခိုး၊
အဆိပ်မင်များ အလိပ်လိပ် စင်တက်လာတိသို့လည်း ရှိ၏။
တစတနှင့် ကျယ်သည်ထက်လည်း ကျယ်လားကာ မြေသည်
မှောက်အတိကျတော့၏။ တရွရွနှင့် မိုးသက်ညည်းညံ
လေပြေသည်လည်း မုန်တိုင်းငယ်တမျှပြင်းပြလှာသည်။ ကြွ
ကုန်သဖြင့် အရွက်နည်းနေသော အပင်များသည်ပင်လျှင်
လေတွင်မခိုင် ယိမ်းယိုင်၍ခနုကြကုန်၏။ အော် စိတ်များ
မှာလည်း ထိန်း၍မရနိုင်ပါတကား။

သို့သော် မနိုင့်တနိုင်ဖြင့်ပင် ထိန်တည့်၍၊ ကိုဟန်အိမ်သို့
ကိုဟန်ပြန်ခဲ့သည်။ ညရေး ညတာဆိုပါက အပေါ့အပါး
အတွက်ပင် တယောက်တည်း မထွက်ဝံ့ခဲ့သော ကိုဟန်သတ္တိ
သည် ထိုညကမူ ပျောက်နေ၏။ ကြောက်ရ ကောင်းသော
စိတ်သည်လည်းစိုးစဉ်းမျှပင်ခင်သာချေ။

'ပန်းမြိုင်မြေ'သည် မှန်တိုင်းငယ်သည်တွင် မလုံ တရုတ်
အိပ်၍နေ၏။ 'ပန်းမြိုင်မြေ'၏ ဝိညာဉ်သည် ယခုမှပင်ပြန်၍
လာသည်။

အကုန်အိပ်နေပြီမို့ အပြင်ဘက်လှေကားမှ ထက်လွှာခွဲရ
၏။ အထက် အပြင်ဘက်ကြိုမှာရပ်၍၊ တံခါးဝ အနားမှ
ကြမ်းပြင်၌ လေညှင်းခံကာ အိပ်နေသော ကြီး ကြီးခက်ကို
ပဥ္စမ နှိုးရသည်။ ရုတ်တရက် မနိုးသဖြင့် မှန်အပြင်ကို လက်
နှင့် နာနာ ခေါက်သောအခါမှ တဘက် ခန်းတွင်
အိပ်နေသော ကြီးကြီးပြေ က ထလာ၍ပွင့်ပေး၏။

'မေမေက ကိုဟန်ကို မိုးချုပ်စကတည်းက အခေါ်လွတ်
မည်ပြုသည်။ သို့သော် ကိုထွန်း မြိုင်က တစုံတယောက်၏
လွတ်လပ်ခွင့်ကို ဤမျှ မချွတ်ချယ်သင့်ကြောင်း ပြောကာ
တားထားသည်။ ထိုအခါ မိဖအခွင့်အရေးမည်၍မည်မျှ
အထိရှိကြောင်း၊ ဆုမွန်၏နယ်နိမိတ်သည် မည်၍မည်မျှအထိ
ရှိသင့်ကြောင်း ဟူသော ပြဿနာများဖြင့် အကျယ် အခင်း
အငြင်းပွားကာ မေမေနှင့် ကိုထွန်း မြိုင်တို့ စကားများခဲ့ကြ
သည်... စသည်... စသည်ဖြင့်လည်းကြီးကြီးပြေ က သတင်း
ပေး၏။

ပထိုစေ၊ ဤသုံးယောက်တို့၏ စိတ်မချမ်းမြေ့ တွယ်ရာ
သော သတင်းတို့ကို ကိုဟန်မကြားလိုချေ။ ပန်းပုဆရာ
သည် သူ၏ လှပ နုနယ်သော ပန်းပုရုပ်ကို မြတ်နိုးသကဲ့
သို့၊ ကိုဟန်လည်း ကိုဟန် သာယာမှုကို မြတ်နိုး သည်။

ဤသတင်း၏ အလျဉ်ဖြင့် စိတ်အစဉ်တွင် မနည်းကြီးစား၍ ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ရသော သာယာမှုကလေးကို ကိုဟန်မပျက် စေလိုချေ။ ရတက်စေလျှင် အကော်ထွေ တတ်စသောကြောင့် သူ့စကားကိုဆက်၍ မရှည်နိုင်မိမ့်သောငှာ မကြားချင်ဟန် ဆောင်ခဲ့ရ၏။ နောက်ပိုင်းပျစ်မကွာ ပါလာသည်ကိုလည်း လက်ကား၍ ပြခဲ့ရသည်။ ပြုနေကျတောဝန်ပင် မှန်သော်လည်း သည်ညအဘို့မူ မပြုပါနှင့်တော့၊ ကိုဟန်ကသာပင်အိပ်ရာကို ခါပါတော့မည်၊ အစတ်များကိုလည်း ကိုဟန်ကသာပင် လဲ၍ ပတ်ပါတော့မည်....'စသည်...စသည်ဖြင့်လည်း ခွင့်ပန် မိရ၏။

ပဌမသော်အခန်းထည်းသို့ဝင်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက်ဖော်မီး ပွင့်ကိုဖွင့်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် အမှောင်သည်သာမျိုးဝိညာဉ်၏ ပျော်မှုထုမို့ ဖွင့်သောလက်ကို မရုတ်မိပင် အလျင်မြန်၍ ပိတ်ခဲ့ရ၏။ အော်...မည်သို့ဟူ၍ မြင်သူမှမော်၊ တေးခေါ် ဟမြှက်၊ ဆိုမျိုးခက်ခဲ့၊ အတက်ကျူးလွန်၊ တင့်မောဟန်ကို၊ မြော်ပြန်မြင်နိုင်၊ တန်မဆိုင်သည်၊ ရှုတိုင်းမျက်နှာထင်တော့ သည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင်ဆေးမိနေသသူကဲ့သို့မျိုးကိုသာတမ်းတလျက်၊ အညှိုးခံနေရသသူကဲ့သို့ပြတမ်းဝမှာမရွှေ့ မလျှားရပ်နေခဲ့မိ၏။ စိတ်မှာမူ ပြောင်းမှလွတ်အပ်သောကျည်၏အဟုန်ဖြင့် ရဝေဘုံ နန်းမြေသို့ ပြု၍သာ နေချေသည်။

ကြာပြီ။ အတွေးအခေါ်အယူ၌မိုးမမြင်မြေမမြင်နှစ်ခြောက်ခြင်း
 နေရသည်မှာ ကာလအားဖြင့် ကြာခဲ့ချေ။ တခါတခါ၌မူ
 အသံမထွက်သော အပြုံးငိုတို့သည် ကိုဟန်နဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံဝယ်
 မလို့တလို့ လင်လှာ၏။ တတုံတတုံ၌မူလဲတမူး၊ ရွဲအရှူးတို့
 သည်၊ ယူးယူးမြေထက်၊ သက်လှရည်ရည် လည်ခဲ့သည်။ အော်
 ပရိယာယ်ဟန်နဲ့ရား အတတ်တွင် တဘက်ကမ်းခတ် ဘတ်ပွန်
 လတ်သောမျိုး၏မြတ်မျက်နှာ မြင်မိပြန်တော့လည်း မချီရင်
 မှာ နာလှာ၏။

ဣန္ဒနီလာနှုတ်ခမ်းပါးနှစ်လှာ၏ ကြားခြည်ညိုမြောယောဂ
 လျောကျမျက်စိတောင် နက်အေးမှောင်၏ 'နှောင် ညှင်းလာစိမ့်
 နှစ်သိမ်ဟန်...' မြကမ္မလာ လျှာနယ်မလှည့် ဖြားတယ်သော
 ပါးနှစ်စုံပြင်ဝယ်မှ ခုံမင်တယ်အဆင်း၊ ပယင်းရွေ့ရည် ပုလဲ
 ကြည်သို့မြရည်ကြောစိမ်း၊ လဲ လဲ ရှိမ်းတို့၏ 'ခပ်သိမ်အူသည်း
 ကလူနည်း... စသည်... စသည်တို့ကို တွေးမိပြန် တော့လည်း
 ဆွတ်လွတ်ကြကွဲ၊ သည်းကြွေနှင့်၊ မရဲမယုံကြံရသည်။

ထိုအခိုက် မင်ခိုက်မိလွှာ ခိုးတိမ်ပြာသည် မာရ်နတ်တမန်
 ယက္ခဟန်မှ သူ့ဘွဲ့သဏ္ဍာန်ပြောင်း၍သန်လှာ၏။

သူ့ဘွဲ့သဏ္ဍာန်သည် ကိုဟန်ထံသို့ ပျံလာသည်။ သူ့ဘေ၏
 ပုခုံးထက်မှ ပွဲဝါသည် သူ့ဘေ ပြေးခဲ့ရာဘက်သို့ ရုန်းထွက်
 လွင့်ကျန် ပျံ၍နေ၏။ သူ့ဘေ၏ ညွတ်ရွက်ကေသာ ထုံးမြတ်

ဖြာကလည်း ပြေလျော့လျော့ရဲရဲနေသည်။ အော်... မျိုးတမူရာ၊
မိသုဇ ကို ကြိုဆိုသည်။ လွှဲစွဲလွှဲစွဲလှည်းသည်။ အသည်း
လည်မှာ ပျိုး တကား။

ထိုအခိုက် လျှပ်နှုတ်တစ်ခုခု ရုတ်ရုတ် ပြက်၏။ ကျွန်
အလား၊ မှုဆိုးသာလျှင်၊ မိုးကြားကသာ၊ ထွက်တည့်လင်း၍၊
တေဇာကြီးလှ၊ မိဗွဲပါသာ၊ မည်ရတောင်ခြင်း၊ နတ်ကြော့ကွင်းနှင့်၊
လျှင်ပြင်းတည့်တည့်၊ ပစ်လွှတ်တည့်သော်၊ ဆွယ်မည်ဆင်း
လျှာ၊ မင်းသူဇာ၏၊ လကျာလက်လှ၊ ပြုစုစုကို၊ မြလှအေးနု၊ ပတ်
မိချေသည်။ ပပြေခတ်သော့ ဟောန်းတည်း။

ကိုဟန်မျက်စေ့ အစုံမှာလည်း ပြာဝေမှိုင်းပြဲရေကုန်၏။
သူဇာကား အကျဉ်းကျချေပြီ။

ရက်စက်သော၊ ခိုင်းသော၊ မညွှာတာတတ်သော၊ လက်မရွံ့
မှုဆိုးသည် သူဇာအား ဆံပင်မှထွဲကာ မြန်လည်ဆောင်းကြဉ်း
နေချေ၏။ သူဇာကရှုန်းသော် မှုဆိုး စိတ်မှာ ဟုန်းဟုန်းသောင်
မြိုက် ဖေ၊ သခိုက်၍၊ ခိုက်ပုတ်ညည်းပမ်း နတ်နယ်ကြမ်း
ပြန်သည်။

~~သူဇာ ငိုပြီ။ ကိုဟန်လည်းငိုမိ၏။ မိုးများသည်ထန်စွာ
ရွာလာလေသတည်း။~~

သူဇာဖြူပြာမူရာမြင်၊ သည်တွင်ရွှေတွင်လွန်လှိုက်လှဲ၊ ပူလောင်
ကြည့်ကဲ့၊ ဝိုင်ယောင်စည်လဲ၊ သည်းထဲပြုတ်အောင်သာ၊

သွယ်ကာဇွေနှင်း၊ မျက်ရည်ခြာဆင်း၊ ရင်ကွင်းဝယ်သာ၊ ကြင်
ရင်းဝယ်မှာ၊ မစက်သာပျော်ဘဲ၊ နိုးပျော်ခေတ်မြင်သော်၊ ညွှန်
လက်ညှိုး၊ ဝင်လျှိုးမေ့ကပ်မွန်၊ ကြောက်ရွံ့ကြွက်သီးမိုး။

ခြေဖျားသောက်၍ အိပ်ရာတက်၍ ကိုဟန်ပြန်လျှောက်
ခဲ့ရ၏။ ပျောက်ပျက်လုပါး အတွေးလျှင်၏ အနှောင့်အ
ရှက်များကို ငြင်းဆန်ကာကွယ်သော သဘောမည်ပမည်။
အဝတ်အထည် ကောင်းတို့ကိုပင် အဟောင်းနှင့်မလဲအော့မူ၍
မေ့ရာထက်မှာ သာသာကလေးလျောင်းရ၏။

လေကကြမ်းသည်။ ရမ်းသည်။ သဲဖုံးပွင့်များစွာကိုပင် အိပ်
ရာထက်၍ ထမ်းဆောင်သယ်ယူလှ၏။ အမှတ်မတင်မွန်တင်
ခိုထက်၍ လက်ထောက်မိခဲ့ရာကွပ်ပင် လက္ခဏာအရာထင်
သည်။ သို့သော်... အိပ်ရာခင်းလွှာကိုလည်း ထ၍ မခါဖြစ်
ပြန်ချေ။

ထပ်မြည်ခိုက်၍၊ တိမ်တိုက်ဝန်းကျင်၊ ပတ်ကူးဆင်လျက်၊
ကောင်းကင်တရွည်းစက်သွားပြည့်စွာ ခြိမ်းတည့်မည်၊ ပျံလည်း
မစဲ၊ ဝဲကာခုန်ပြေ၊ ဖွဲ့သေးမပြေ၊ စေ့ကြီးစေ့၍၊ ဝေဝေယပ်ဆင့်၊
ကြူးထစ်ရင့်သော်၊ အိုးဖြင့်မိမြ၊ နွဲ့လည်းမတတ်၊ ပျောင်းညွှတ်
ခွေးခွ၊ ခြေ၍မရွတ်၊ လက်ဝင်ညှိုးငယ်၊ နွဲ့နွဲ့သွယ်သွယ်ကို၊ စိတ်
ပယ်တရွ၊ လွမ်းကလူသည်၊ ကျမ်းသူအဖြေခက်ချေ၏။

အိပ်၍ပျော်နိုင်တယ်ရာ လမ်းမမြတ်ပြီမို့ အိပ်၍ပျော်ရန်
ကိုဟန်ကြံ့တန်တော့ချေ။ အိပ်ရာ၌လဲလျောင်း၍ နေသော်
လည်း မျက်စေ့အစုံကိုမူ ကိုဟန်ဖွင့်ထား၏။ မဆင်သျှား
သော အရိပ်များက အခန်းထည်းမှာ စိန်လိုက်ပြေးသမ်း
ကစားနေကြသည်။ မိုးကသူဇာထွက်ပြေးလာသည်လောသိ
မိုး၏ကျသံကလည်း ကျောက်စရစ် လမ်းအခင်းမှာ သူဇာ
ဆင်း၍ ပြေးနေသည့်နှယ်တည်း။

အတန်ငယ်ကြာသော် မိုးသည်ရုတ်တရက်တိတ်၏။ တံစက်
ကြောင်းမှ ရေကျသံနှင့် တန်ဆည်ထည်းသို့ ရေလျှာဆင်းသံ
တို့သည်သာလျှင် ညကိုစိုးမိုးသည်။

ရုတ်တရက်ပင် ကိုဟန်လည်း တ၍ထိုင်မိ၏။ ပျိုးထား
သော ပန်းပင်ကလေးများ ဤမိုးရေထည်းမှာ မျော၍ ပါ
ကုန်ပြီလောဟု ပိတ်စောကာလည်း မောရသည်။

မိုးချုန်းသံများလည်း ဝေးကုန်ပြီ။ လျှပ်နှယ်လျှပ်ပန်းတို့
ကလည်း သေဘနန်းငှက်တစ်ကောင်၏ အတောင်အလက်များ
ကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ အကြောဆွဲကုန်ပြီ။ ပြတင်းရွက်
အင်္ဂုကို ဖွင့်ကြည့်သော် အော် ...အရုဏ်ပ | တကား...။

အဟုန်ပြင်းစွာ ခုန်သောရင်မှာလည်း ယခုသော် ငြိမ်၍
လာ၏။ လျှပ်တိမ်ပန်းတို့၏ အလှောင်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း
လျော့လာသည်။

ညကတရေမျှ မအိပ်ခဲ့ရချေ။ စိတ်သည်သာ အနည်းငယ်
 လန်းနေသော်လည်း ကြိမ်သည်နှမ်းနေပေချေ၏။ သည် အ
 ခိုက်မျက်စေ့ များမှာ ပြောလှာသည်။ ခေါင်းထည်း၌ လည်း
 ရုတ်တရက်မူးမိုက်လှာ၏။ သည်တစ်လည်း အိပ်ရာသို့ ဖြည်း
 ဖြည်းလျှောက်ကာ အသာလျောင်းပြန်သည်။

မည်မျှအကြာ အိပ်ရာကပျော်သိသည်ကား မထိချေ။ နိုး
 သောအခါ သင်္ကြန်စည်တိုသံများသည်ပင် မြိုင်မြိုင်ညံ့၍
 နေချေပြီ။

ရုတ်ခြည်းပစ် မျိုးကိုသတိရ၍ ထကာကြည့်မိဒတာ 'နိုး
 သာသိုက်' ၏ တရုသောလေသာပြတင်းကြားမှ မျိုး၏မျက်
 နှာကို မမျှော်လင့်ပဲထွေရသည်။ မျိုး၏ပုံမှာညှိုးလျော်နေ၏။
 ထိုအခါ ပုစ္ဆာပေါင်း မြောက်မြားစွာက ကိုဟန် ခေါင်းကို
 လှိုင်းကဲ့သို့ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ချိတ်လှာသည်။

ပသို့ကြောင့် မျိုးရေအကစား မထွက်သနည်း။ အလှည့်
 ကျ ကဗျာဆရာပင် ကတိပျက်၍လော။ မျိုးတို့ မေမေကပင်
 ရွှင့်မပြု၍လော။ ကဗျာဆရာ၏ သိက္ခာနှင့်ပတ်သက်၍ သံသယ
 မှီတူယ်ရာမို့ မျိုးကပင် ပြင်ဆင်ငြင်းဆန်ခဲ့၍လော။

သို့သော် မျိုးက လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်ပြေသည်။

ကဗျာဆရာ မိုးမလင်းခင်ကတည်းက လာသည်။ ညက
အိက်၍ မျိုး မိုးခေထွက်ချိုးမိသည်။ အအေးမိသည်လော
မသိ။ တန်နက်လုံး တိုးကဲ့သို့ ဖျား၍ ရည်းသည်။ ထို့
ကြောင့် သင်္ကြန်ရက်များအတွက် အစီအစဉ်ကို ဤတွင်
ဝမ်းနည်းစွာ ဖျက်သိမ်းကြောင်း ကျေညာပါသည်ဟူ၏။
 အော်.....အပွင့်ကို မျှင်၍ ကယုကယင် ပြုပြင်ပျို ယူထားခဲ့
 ရသော ပန်းအခွင့်ပင်ကလေးများသည်လည်း ညကမိုးမှာ
 လွှတ်ကြမ္မာ မချွတ်စသောပင် 'မျောမပါခဲ့ရချေပြီကား။

သို့သော် ကိုဟန်ပြုံး မိသည်။ ကိုဟန်အပြုံးကိုမူ ဝေးနေ၍
 မျိုး မြင်မိမည်မထင်ချေ။

ကိုယ် အခွင့်အရေးဆုံးသော်လည်း ကိုဟန် အတိုင်းမသိ
ဝမ်းသာမိ၏။ မုံသာငင်၍ စားနိုင်မည်။ မျှီ ဇာလိက်လျှော
မှုကိုမူ ဝေ၍မလိုချေ။ ကိုယ်မရလျှင်လည်းနေစေ၊ ကိုယ်ကဲ့သို့
ပသူမှ မရလျှင် ပျော်သည်။

သို့ပျော်၍ ဖြုံးသည်လော။

မျိုးက လိမ္မာသည်။ ပါးသည်။ နပ်သည်။ အကြံပိုင်
သည်။

ဤသည်ကို တွေးမိ၍ ပြုံးသည်လော။

ကိုဟန်ကိုယ်တိုင် မသိနိုင်ချေ။

အော်..... မိန်းမစက်ကား ထပ်ပါသိတောင်း။

+ + +

သည်နှယ် ခိုပြန်တော့သည်း ကိုဟန်ရင်ဝယ်မှ သောက
နှင့်တကွသော မောလျှံရသမျှတို့သည် ကြာထက်ရေနှယ်
လျောကျပျောက်ကွယ် ပြယ်ခဲရချေသည်တမံ။

ဇာဖန် မျိုးက ကိုဟန်ကိုပင် ဖျင်းသော် အေးသော်လာ
လိုသော် သည်ယးန့မှာလည်း အလည်လာနိုင်ပါသည်ဟု
စကားနာဆန်ဆန် မှာနေပြန်တော့သည်း ကိုဟန်စိတ်မှာ
'မေတ္တာဟူသည် ပျားရည်ပမာ ချိုစွာ၏တကား' ဟူ၍သာ
အောက်မေ့ရတော့၏။ အော်မိန်းမငယ် မျက်လှည့်ကောင်က
ပြုံးယောင်နှင့် ရယ်ယောင်ကာ ဗျာပါဆံကို ခါတည့်၍လာ
ပါလား လည်ပါလား ချော့စား မေ့စားလျက် အကြော
သားမြူတည့်လျှင် အပူကြီး ဘေးပျောက်လို့ နတ်ရွာသို့
ရောက်သည်နှယ် ပါတကား။

သို့သော် လူရွာအောက်ထပ်သို့ ရောက်လတ်သောအခါ
မေမေကစည်း၍ဆူသည်။ 'ပြောရင်လဲ ပိုနေမှာပါတဲ့ပြောလဲ
မပြောချင်ပါဘူး ဖြင့် မေမေက၏။ သို့သော် ထိုမပြောလို
သော မေမေ စကားမှာ ကွမ်းနှစ်ရာညက်သာသာကြာသည်။

တခွန်းလွဲလျှင် တခွန်းပြန်လည် ချေ့ငြင်းဆန်သည်ဟု ပြင်းထန်သော အင်ဋ္ဌာန်နှင့် ကိုဟန်နာခံ၏။ သို့သော် မေမေ့စကားက အမှန်ချည့်တည်း။

မေမေ့စကားထည်းတွင် ‘မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ကြည့်စမ်း အရင်ကနဲ့များ နည်းနည်းမှ မတူသောဘူး’ဟူ၍ ပါနေ၏။ ဤစကားလည်း မှန်သည်ပင်။

ကိုဟန် အမှန်ပျက်ခဲ့ပြီ။ မျိုးကို စတင်မြင်သည့်နေ့မှစ၍ ကိုဟန်သဝသည် ဗာပြစ်လဲခဲ့၏။ အအိပ်အနေ စသည်တို့လည်း ပြောင်းတိပြောင်းပြန် လန်ခဲ့ပြီ။

မေမေက ကိုဟန်ခေါင်းမှာ ပဲ့ရင်းပြီး ပျက်စီးခဲ့ပြီဟု လည်းမှတ်ချက်ချပြန်၏။ မှန်သည်။ သို့သော် ‘အပျက်’ဟူသည် ‘အထိအခိုက်၏’ အမေ့သာမို့ မေမေ့မှတ်ချက်သည် မည်သည့် ‘အထိအခိုက်’ ရည်ရွယ်သနည်း။ ‘ခက်ရာ’ဟူသည် တိုက်ပွဲ၏ရုဗဒိသာမို့ မေမေ့မှတ်ချက်သည် မည်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရသော မည်သည့်တိုက်ပွဲကို ရည်ညွှန် သနည်း။

ထန်တော့ သိပြီ။ မေမေလည်း ပျိုရာမှ အိုလာခဲ့သူပင် ဝမ်းနှင့်လွယ်၍ မွေးခဲ့ရသော သားအကြောင်းကို အသိလျှင် မသိမူ၍ နေအံ့နည်း။

ကိုဟန်အကြောင်းကို မေမေသိသကဲ့သို့ပင် မေမေ့အကြောင်းကိုလည်း ကိုဟန်သိ၏။ သို့သော် သည်ထည်းက မေမေ့စကားတခွန်းကိုမူ ကိုဟန် နားလည်နိုင်ခဲ့ချေ။ ထိုစကားမှာ “ဟလိုလိုမှ အပူပေါင်းစို့ ဆိုနေရတဲ့အထဲ မင်းက နုရာဝဲစို့ လဲရာသူခိုးသောင်း မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွယ်” ဟူ၏။

မေမေ ပသို့ဆိုလိုလနည်း။ မေမေ့၌ ပသို့သော အပူမောင်းစုံ ဆိုနေရသနည်း။

မေမေ့ စကားများ၏ အဆုံးတွင်မူ ကိုဟန်ခေါင်းသည် ဆန်စစ်၍ ကျန်ရစ်သော ဆန်အေးရေကို၌ ခြေရာပျောက် နောက်ကျူ ကာသာ နေတော့၏။ နံနက်စာ လဘက်ရည် ကိုပင် ဆက်၍ မသောက်ဖြစ်နိုင်ခဲ့ချေ။

သို့နှင့် စိတ်အေးချမ်းမည်ထင်ရာ ခြံအောင်ဆည်ဝသို့ ပျိုတစောင်ကို ယူဆောင်ကာ အသာထွက်လာခဲ့ရ၏။

လအရေးလို၊ မြသွေးခိုသည်၊ နဂိုရိန္နဲနွဲ့၊ နဂသဲ့ တွင်၊ မဲ့စွန်း ပြောက် သွန်း၍ လှောက်သို့၊ အထောက်ရွှေ သွင်၊ စေ့စေ့ မြင်ကာ၊ ဘဝင်ညိုတ်ညှတ်၊ စိတ်ဆွတ်ဆွတ်နှင့်၊ စက္ကဝတ်စော၊ ကြင်သည့်ဇောဖြင့်၊ လျင်ဆောဆရွယ်၊ လှမောကြွယ်သား၊ စောမယ်ညက်ဖြူ၊ စန်းလက်တူက၊ ရွက်ဖြူရံချ၊ ရွှေကမ္ပဝယ်၊ စံရှုစရာ၊ တုမဲ့ သာစိမ့်၊ မဟာသတိုး၊ ငါ-မူဆိုးကို၊ လှမျိုး မြတ်စစ်၊ နွဲ့မူသစ်၍၊ မနှစ်သက်လော... နှစ်သက်လောတည့် ... မက်မောလွန်ပြင်း၊ လူ့ သေဋ္ဌ်နင်းအား၊ စုနှင်းပုံမည်၊ မပုံမည် ကို၊ ယုံကြည်စလောက်၊ ရောရာရောက်ခဲ့၊ နောက် မဆုတ်ပါ၊ စုတ်စုတ်ရဲလျက်၊ နှုတ်စွဲစွဲ ဝဲ၊ မနုန်းနွဲ့တည့်၊ ဘလဲ့ဘဘင်၊ မချဲ့ ထွင်ပါလျင်မခန်းရည်၊ မေးရမည်လည်း၊ ဆွေသည်ဆင့်ရစ်၊ လင်နှင့်ဖြစ်ခဲ့။

လောင်းမင်းသိင်္ဂီ၊ ကိန္နရီတို့၊ ဣန္ဒနိမြ၊ ထီရနှင့်၊ သင်္ခမုတ္တာ ရွှေလည်တွဲ၍ ပျော်ဆဲခါ၊ ဗာရာစို ဖြတ်၊ စောမြဟုဒတ်ဆခင် သူမြင်သည်၊ မြင်သည်ခဏ မိုးနှယ်မေတ္တာ၊ ပြီးပြီးရွာ၍၊ သည်း

ချွာစိတ်စမ်း စွဲလမ်း တမ်းတပိချေ၏။ ထိုအခါ သူ့မယားလို လျှင်သူ့လင်သတ်အံ့ ဟု အကြံရသတည်း။

ဤသို့မူ ကိုဟန် မကြံလိုချေ။ ဆိုရသော် မျိုးမှာလည်း ကာမပိုင်မဲ။ ကာမပိုင် ဆိုသည်ကိုထားတိဦး။ ရည်ရွယ်ထား သသူ ရှိနှင့်နေပြီဆိုလျှင်ပင် ကိုဟန်တက်မှ လက်လျှော့၍ ပြေပြေ ပြေရချေမည်။ သို့ပြေရ၍ နေလျှလျက်ပင်၊ မပျော် ရှင်လည်း၊ ခင်မမမျိုး၊ သိနေစို့ ၍၊ မညှိုးရစေ၊ မွတ်ချေမျက်နှာ၊ ဗျာပါစိမ့်ကျွမ်း၊ ပူသည့်ဝမ်းကို၊ မနှမ်းရအောင်၊ သာရုပ်ဆောင် ၍၊ တံ အောင်ချုပ်ပြေ နေရချေမည်ပင်။

သည်မှာလည်း တဖန်ထပ်၍ စိတ်ညစ်ရပြန်၏။ ဝါသနာ နှင့် ဒဏ်ရာကို ကုနေခိုက်မှာ တနာထပ်၍ ပွားလှာပြန်သည်။ အော်....အနာနှင့်တူသော ဆိုးစွသော ရန်သူမည်သည် မရှိ ပါတကား။

ဒေဝစွရ၊ ချစ်မဝသည်၊ အလှဝင်းဝါ၊ မင်းစန္ဒာ၊ ခြင်းရာ ချုံ လျက်၊ တုံ့ ကားမြွက်က၊ ဆက်ဆက်မကြာ၊ သက်လိပ်ပြာ သည်၊ လွတ်ကွာရစ်လည်း၊ နစ်တော့မည်တည်း၊ ချစ်ရည်မပြယ်၊ ဆွေသည်မယ်နှင့်၊ ကြည်တွယ်မရဲ၊ လည်ဝယ်ဆွဲလျက်၊ မခွဲဘူး ပါ၊ သည်တခါဝယ်၊ သောင်သာစဲစ၊ ထဲလွလွ၍၊ ကွဲရတော့မည်၊ ထဲကရည်၍၊ မတည်တန့်ဆိုး၊ နှောင့်နှလုံးလည်းကျိုး၍သည်မှာ မကြည်ရာခဲ၊ နောင်မှမချီ၊ လောင်စာညှိ၏၊ စန္ဒီမည်ခေါ်၊ မြတ်မနော်သည်၊ ထပ်လျော်စုံမက်၊ ငါ့အတွက်ကို၊ ဆက် ဆယ်ရာ၊ ဘယ်ဆုံးပါလိမ့်၊ ပူဆာဝန်းလျှ၊ ရမ်းကာဆ၍၊ ရွာဘ ရစ်မည်၊ မြမျက်ခြည်ဟု၊ မတည်ညှိုးလျှ၊ စိုးရိမ်လှခဲ၊ သက်မျှသေ

လှဲ၊ သေမင်းမဲလည်း၊ ဆင်းရဲမထင်၊ လှကြေးမျှင်ကြောင့်၊ လောင်
လင်လိုက်လွဲ၊ ပြိုက်ပြိုက်ခွဲသည်၊ ပုလဲပွင့်ပြိုင် ပန်းပြုံးတည်း။

မျိုး ညကဇျားသည်ဟု ဆိုတော့လည်း ကိန္နရီငယ်နယ်
ပင် အပေါ်တွင် တရစ်လည်လည် အမြစ်တယ်၍ သစ္စာဆိုကာ
ငိုလိုလှာ၏။ သစ္စာကျမ်း ရွက်ကာလည်း မျိုး သက်သားရာ
သက်သာကြောင်းကို ဆူးတောင်းပတ္တနာ ပြုလိုလှာသည်။
ရေပူရေချမ်း ကမ်၍ တစေ ဆေးကျေးစေလိုဆေး ထွေးပေး
စေလိုထူး... စသည်စသည်ဖြင့်လည်း တယုတယအကုအသနှင့်
ပြုနေရလိုလှာ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာငယ်နှင့် မျက်ကွယ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရမည်
နှံ့သက်မျက်ခြယ် အတုက ရတက်ကြွယ်ကာ ပူတတ်သော
ပျိုလှသိင်္ဂါ ကိန္နရီငယ်သာ မျိုးသည် ကိုဟန်အတုက
သောကတတန် ပူပန်တတ်မည် ဆိုပါမူကား အသို့ပြောတယ်
ရာ လိုပါတော့အံ့နည်း။

သို့သော် ရွတ်ခြည်းပင် နွားနို့အိုးကျ၍ ကဲ့ခဲ့ရလေ၏။
လေစခန်းမှာတည်ခဲ့သော စိတ်ကူးယဉ်နန်းမှာလည်း တပါး
ထည်း အမုံ့မဲ့အညက်ညက် ကျေချသည်။

ကိုဟန်အနားသို့ ကိုထွန်းမြိုင်ရောက်လှာ၏။
သူ့ကိုမြင်သော် မြေကိုမြင်ရသကဲ့သို့ထင်မိကာ အနားပတ်ဝန်း
ကျင်တွင် သက်နက်ကို အလျှင်ပွေ့ကြည့်မိသည်။ သို့သော် ဆန်း
ဆန်းပြားပြားသို့ မျက်နှာကို ပြုံးထား၍ အပါးမှာဝင်လိုင်၏။
“ငယ်ရာက ကြီးလာခဲ့ကြ ပေမဲ့ ကြီးလာရင် မငယ်နိုင်
ကြတော့ဘူး။ ငယ်လို့မရကြတော့ဘူး။ ဆိုလိုတာက ငယ်

စိတ်ကို မမေ့တတ်ကြတော့ဘူးတဲ့။ မင်းမေမေက မင်း
ပြောင်းအလွန်ကိုမြင်တယ်၊ သိတယ်၊ နားလည်တယ်။ ဒါ
မဲ ငယ်စိတ်ကိုမမေ့နိုင်တော့ လက်မခံဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူ
ကဲ့ လွဲမှုကတော့ မွေတာတဲ။ သိပ်တော့ စိတ်ညစ်မနေ
ကိုဟန်....”

ကိုဟန် တသက် သည်ရက်သည် ဆန်းနေ၏။ ကိုထွန်း
မြိုင်၏ တော်ရွှေ ချိုသာသော စကားကိုလည်း ကြားရသည်။
ကိုဟန်အမည်ကိုလည်း စကားထမ်းတွင်ထည့်၍ သုံး၏။

ယခင်ကမူ ကိုဟန်ကို ကိုဟန်ဟု ခေါ်။ မောင်မောင်ဟန်ဟု
ခေါ်။ တကြိမ်တခါမျှ စကားထမ်းတွင်ထည့်၍ သုံးခဲ့သည်မရှိ
ချေ။ အစေးမှားနေစဉ်ကလည်း မေမေကသာ စာရေး၏။
ယနေ့မူ မေမေကဲ့သို့ ကိုဟန်ဟုပင် ခေါ်ပြောပြီ။

သည်တော့လည်း ကိုထွန်းမြိုင်ကို နည်းနည်းကြည်ညိုလာ
၏။ ပျော်လည်းပျော်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာမှာ
ပင်စာအုပ်ကိုအသာချ၍ သူနှင့်စကားလက်ဆုံ ကျနေမိ၏။
သူမေးသောမေးခွန်းများမှာ တရာခန့်ပင်ရှိမည်ဟုထင်ရသော်
လည်း မညှို့ငြိမ်ကိုဟန် ဖြေမိသည်။ ညကအကြောင်းများကို
သူမေးပုံမှာ စိတ်မရှည်နိုင်ဘယ်ရာပင်မှန်သော်လည်း သည်းခံ
၍ မကွယ်မဝှက်၊ မထိန်မချန် ကိုဟန်ပြန်ဖြေခဲ့၏။ သူကလည်း
ဝတ်လုံထန်ဆန် ခရေစေ တွင်းကျစ်စသည်။ သူ့ မေးခွန်းများ
ထည်းတွင် ကိုဟန်ရင်ခွန်သည် မရန်သည်ကအစပါ၏။

သူ့ မေးပုံမြန်းပုံကလည်း ပညာပါသည်။ ဥပမာ... “မျိုး
 ၏အလှနှင့် ကိုဟန်အထင်”ကို သူ့သိချင်သောအခါ ကိုဟန်
 ကိုတည့်တည့်မမေးမူ၍၊ သူ့ယုံရိုက်သောနည်းဖြင့် သူ့အမြင်
 ကို သူ့ဘာသာမပြည့်မစုံတင်ပြလှ၏။ ကိုဟန်က သာ မနေ
 နိုင်တော့သဖြင့် သူခင်းသော အစကိုနင်းကာ ရှည်လျားစွာ
 ဖြည့်၍ မျိုး၏အလှအပိုကို မဆုံးတမ်းဖွဲ့ပြရသည်။

ထိုအခါ မမာအောမြေတူင် သံဆွေး ကျိုးကလေးဖြင့်
 ထင်မိထင်ရာရေးရာက မသိသော ပြုံး၍ နားထောင်နေရာမှ
 ကိုထွန်းမြိုင်သည် တ၏။

“မင့်စကားအရဆိုရင်တော့ မင်းကိုသူကြိုက်နေပြီ ကိုဟန်၊
 ခြေမြန်လက်မြန် ရှိဘို့ကတော့ မင်းတာဝန်တဲ့၊ မိန်းမဆိုတာ
 သူ့ဘို့ကြိုက်တုန်းလိုက်နိုင်မှနော်...”

မိန်းမတို့တမ်း၊ ဖူးလွမ်းတိလို၊ ကိုယ်ကိုဆန့်လှန်၊ ထွတ်လ
 ဟန်နှင့်၊ ရှက်ချွန်တင့်ရည်၊ လက်သည်းချင်းချင်း၊ ခြစ်ခြင်းလ
 ထွေးခြေကိုခြေပြင်၊ လွန်လျှင်ကလူ၊ သစ်ပြင်မူလည်း၊ ကိုင်သူဆွဲ
 ထ၊ တူးဆွဲမြေမိုး၊ သူ့ငယ်မျိုးအား၊ ချီးပိုကျီစား၊ ပိုက်ဖြား
 ဖက်နမ်း၊ မြိန်ရွမ်းဩဇာ၊ စားရာပေးလို၊ မိမိကိုယ်လည်း
 နုပျိုသူငယ်၊ ချီပင့်ဘွယ်နှင့်၊ ဘျိုးစယ်နမ်းရှင်၊ စာလုပ်ပေးစေ၊
 ထေ့ထေ့ရုပ်ဖွဲ့၊ သူ့ငယ်အတူ၊ မြူတုထပ်ဆင့်၊ မြင့်မြင့် နိမ့်နိမ့်၊
 ညိုမိုညိုမိုနက်နက်၊ ဝေငါ့ဝက်ဝက်နှင့်၊ မထွက်သံရှည်၊ ဆိုသည်

ဇျဇျ၊နစ္စကီတာ၊တန်ဆာခြယ်လှယ်၊ဆင်စဘယ်သော်၊ ရယ်ရယ်
 မောမော၊ ပြောပြောရိပ်ခြည့်၊ရှုကြည့်ဆောင်ယောင်၊ ခါး
 စောင်စင်ထား၊ လှုပ်ရှားအင်္ဂါ၊လျှိုဝှက်ရာနှင့်၊သေချာမြဲမြံ
 ဝတ်နှီးခံသာ၊ပေါင်တံလှုပ်ဖုံး၊လက်ရုံးခွေဆန့်၊ ရင်ညှိနှိုချက်
 စ၊ပြသတုံတိ၊မျက်စိမှိတ်ရောင်၊မျက်မှောင်ချိုရှက်၊ လျက်သည်
 နှုတ်နှင့်၊လျှာထုတ်စုံညီ၊ရှုစကြိုသို့၊ထမီချွတ်ချွတ်၊ခါဆတ်ဆတ်
 ပြင့်၊ဝတ်ဟန်ပြုပြင်၊ ဆံကေရှင်ကို၊မြိတ်သင်ခွေရုံး၊ပတ်ပြေထုံး
 လျက်၊ ခပ်ပုံးရှင်ပျော်၊ ယောက်ျားမြော်ကာ၊ မတော်တဆ၊
 ကျင့်တတ်စွဟု၊ မိန်းမခြင်းရာ၊ မာယာလေးပယ်၊ အသွယ်
 သွယ်ဖြင့်၊ ။

မျိုးကို ကိုဟန် သစ္စာရစ်ဆင် ချစ်ကြင်သည်။ ဤသည်ကို
 ပါးလျသော မျိုးသည် အသို့လျှင် မသိမူ၍ နေအံ့နည်း။

သိသောအခါ၌လည်း ကိုဟန်သစ္စာကို အလေးအမြတ်ပြု
 ပုံပြေသည်။ ကိုဟန်မေတ္တာကိုလည်း အလေးအနက် ဝေဘန်
 ချင့်ပုံရသည်။ နောင်၌ကား မျိုး၏ မေတ္တာတုံ့ပြန်ဟန် မူရာ
 မာယာက ကိုဟန်ကို နှစ်မတော့သည်။ ကိုဟန်သည် သကာမြစ်
 ဝယ် အိုးသည်နှစ် နှစ်ခွဲရချေ၏။

သို့သော် တရားကား မဝင်ချေ။

ကိုထွန်းမြိုင်ကလည်း ကောင်းမြတ်သော အကြံကို ယခု
 ပေးနေချေပြီ။ တရားဝင်ဖြစ်စေအံ့သောငှာ အလျင်အမြန်ပင်
 ပြောစေပြုစေဟု ဆိုနေချေပြီ။ မသဘောကို ပြောနေချေပြီ။

ထိုအခါ သကာမြစ်ဝယ် တယောက်ထည်းနှစ်လျက် ကျန်
ရစ်ခဲ့ရာမှ ကိုဟန်လည်း ဆိုးဖြတ်ချက်တရပ်ကို ပိုင်ပိုင်ချမှတ်
ရတော့၏။ ယခုပင် မေတ္တာစာရေး၍ ပေးမည်တည်း။

သို့နှင့် အိပ်ရာခန်းသို့ ပြန်မြန်းလာခဲ့ရကာ စာကိုစ၍ရေး
ရသည်။ ဘဝတွင် ပဌမဦးဆုံးသော စာမို့လည်းရေးမည့်
လက်များသည် ရင်ကဲ့သို့ပင်ကလောင်ကိုကိုင်လျက်ခန့်နေ၏။
ထိုသောစိတ်မှာ အိပ်မက်မက်နေသည်။ တောရောက်စောင့်
ရောက်နှင့် ကြောက်သော အသိကလည်း တတုံတတုံဝင်လာ
တတ်ပြန်သည်။ ရေးမလွယ်ချေ။

ထိုအခိုက်လူသံကြားသည်ထင်၍ အခန်းဝသို့လည်ပြန်လှည့်
အကြည့် ပကတိနှင့်မျက်စေ့ တည့်တည့်တွေ့သည်။ နေ့ကောင်း
ရက်သာကို သတိရ၏။ သို့သော် တမာသက်ရင်း အင်ကြင်း
ဆူးရစ် ရွေးနေ၍မဖြစ်ချေ။ ရေးရပေမည်။

ရေးမည် အတည်ရွယ်တော့လည်း ရေးရခက်၏။ ပေးမည်
အတည်ရွယ်တော့လည်း သွေးကပျက်၏။

ပသို့ဆိုစေ ညနေတိုင် ရောက်သော အခါ စာတစောင်
မြှောက်လှာ၏။

စာကိုပိုက်၍ 'နံ့သာသိုက်' သို့တဖန် ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။
အည်တခါမှတွေ့ရသည့် လူတကာက ကြည်ဖြူစွာ ကြိုဆိုကြ
ကုန်၏။ ကုက္ကုတ်တိုသားအရွယ်များကပင်လျှင် ခြေနှင်းရာမှ
ဝဲကာဝေ့ကာ မြေမှ ရာခင်းနှင့်ကုန်သည်။ အော်... စပယ်ခင်း
ညို့ ညင်းရနံ့ ကလည်း သင်းပျံ့ ပျံ့ကြိုင်တလိုင်လိုင်တည်း။

သို့သော် မျိုးနှင့်မူ တွေ့ခွင့်မရခဲ့ချေ။

ကိုဟန်လာလည်နေသည်ကို သိလျက်နှင့် တတက်ခန်း ထည်းမှ ထွက်လာရန် ငြင်းဆန်၏။ မျိုးတို့မေမေကသာလျှင် ညှော်ခံနေရသည်။ စကားများ ပြော့စရာကုန်တော့ အနားယူ သော နှုတ်၏ ကိုယ်စားမျက်စေ့ များက တာဝန်ယူလှုပ်ရှား ကြကုန်၏။ ထိုအခါမျိုးဖွင့်မှ ပွင့်လာအံ့သော မျက်နှာကျက် မှ ဖလံမီးပွင့်များကို မြင်သည်။ သည်တော့လည်း “နေဝင်ပါ ပြီမေမေ၊ မေမေနေနိုင်ပေမဲ့ ညှော်သည်ကို အားနာဘို့ကောင်း ပါတယ်” စသော မျိုးပြောခဲ့သည့် စကားဟောင်းတို့ကို ပြန် ပြောင်းကြားယောင်မိပြန်၏။

ယခုမူ မျိုး၏စေတနာတို့သည် ပသို့ရောက်၍ပသို့ပျောက် ပျက်ကုန်ပြီနည်း။ မျိုးသည်အားနာထတ်ဘို့ကိုပင် မေ့နေပြီ လော။ မျိုးသည်ပသို့သော အကြောင်းကြောင့် ဤမျှစိတ် အပြောင်း မြန်လိုမူသနည်း။

ပသို့ဆိုစေ မိန်းမဟူသည် ရေတည်သောမြစ်ကောက်ကျပ် သည်သာ ဖြောင့်ရာမရှိသကဲ့ သို့၎င်း သစ်ယောင်း ဆွေးယိကို မီးထိဘိုင်းလောင်သည်သာ ရွှောင်ရာမရှိသကဲ့သို့၎င်း၊ မာယာ ပေါင်းလော့ဆန်၊ ပရိယာယ်တထောင်၊ ဝေဇိုစ်ဆောင် တ သောင်၊ အပြောင်းမှာအနန္တ၊ အနွဲ့အရ အသင်္ချေ ဆိုတော့ လည်း မျိုးကိုအညှိုးမသို့သာတော့ပါချေတကား။

+ X X

ပျော်သောအခါ၌လည်း ပျော်သဖြင့်ပင် မအိပ်နိုင်ခဲ့ချေ။
စိတ်ညစ်သော အခါ၌လည်း စိတ်ညစ်သဖြင့်ပင် မအိပ်နိုင်
ပြန်ချေ။ သည်တညလည်း လူးကာ လည်းကားဖြင့်ပင် အိပ်
ရေးပျက်ခဲ့ပြန်ပြီတည်း။

မျိုးကမ္ဘာ၍ မျိုး၏စကားကို တယုံတကြည်ဖြင့် ဝမ်းပန်း
တသာ ဇာခဲပြန်တော့လည်း မျိုးကသိလျက်နှင့်ထွက်၍မျက်
နှာချင်းမဆိုင်လှာချေ။ စကားအပေါင်းကို အုပ်သည်ကား
ကတိ၊ တရား အပေါင်းကို ချုပ်သည်ကား သတိဟူသည်ကို
မျိုးမသိရာသလော။

စင်စစ်မျိုးသည် ချစ်သော်ကားသကာ၊ မုန်းသော်ကားတ
 မာ၊ လာလိအနီးကလေး၊ မလာလို့ ခရီးကဝေး၊ မပေးလို့မရှိ၊
 မသွားလို့မသိ၊ စိတ်ရှိကန်ပလူ၊ စိတ်မရှိကြက်သွန်ဖြူ၊ စိတ်မကူ
 မဆောက်မပေါက်၊ စိတ်တူအခေါက်ခေါက်၊ စိတ်ဆောက်ရွှေဖို၊
 စိတ်မဆောက်မဲလိ၊ စိတ်ညီသင်ဖြူ၊ စိတ်မညီရွှေကန်ဆူး၊
 စိတ်ကူးနေတိုင်းတွေ့၊ စိတ်မကူးတသက်မေ့၊ စိတ်တွေ့အား
 နာ၊ စိတ်မတွေ့မလိမ္မာ၊ မေတ္တာဆောက်တဟိဟိ မေတ္တာ
 မဆောက်ညီစိစိ၊ မဆီဆိုင် ခေါင်းခဲဆောက်သည်၊ ဆီဆိုင်လျှင်
 ဂေါင်းခဲပျောက်သည်၊ မျက်မှောက်မှ များလို့ချို၊ မျက်
 ကွယ်မှာ ကနခို၊ အချိုနှင့်အပူ မတူကြသော၊ သမ္မုရာတမြမ်း
 ပြားတခြမ်းအချို့ ဆိုသို့နယ်တည်း။

သည်နယ် ကတိမတည်တတ်သော ရိုင်းစိုင်းရက်စက်
 တတ်သော ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲတတ်သော လိမ်လည်လှည့်
 ပြားတတ်သော မျိုး၏စာရိတ္တကို သိရပြန်တော့လည်းကိုဟန်
 ဝမ်းနည်းမိခါ၏။ သည်မျှ ရုပ်လှသသူ၏ သည်မျှ ယုတ်စွ
 သောပရိယာယ်ဝယ် အကစားခံခဲ့ရပြီဆိုတော့လည်းနာကြည်း
 ခံခက် ကိုဟန် မျက်နှာကိုပင် နောက်တပ်မပြင်တော့သည်
 အထိ ရှက်ခဲ့ရသည်။ ကိုဟန်နှင့်တကွသော ကိုဟန်မေတ္တာကို
 ပင် ငယ်သည်ဟုထင်ကာ ဥပေက္ခာပြုပြီဟု ယူဆမိပြန်တော့
 လည်း အားငယ်စိတ်က ပိတ်ကျလှာရပြန်၏။ မျိုး၏
 အာရုံကို ကိုဟန်တက်သို့ ညွတ်လာစေရန် မကြံတန်
 မဆွဲဆောင်နိုင်ပြီဟု သိလာရပြန်တော့လည်း ယူကျုံးမရ
 ချုံးချုံးချ၍ ဝိုင်းရသည်။ အော် အနည်းငယ်မျှသော မျှော်

လင့်ချက်ကလေးများပင်လျှင် မျိုး၏ ကျင်လည်သော ဟန်
အဆင်မူဝဲဝယ် နှစ်ခွဲပြန်ပြီ ဆိုတော့လည်း စိတ်ပျော်
ဘွယ်ရာချည့်ပါတကား။

သို့ဝမ်းနည်းဘွယ် နာကြည်းဘွယ် ခံခက်ဘွယ် ရှက်ဘွယ်
အားငယ်ဘွယ် စိတ်ပျက်ဘွယ် အသွယ်သွယ် အတန်တန်ကို
ကွယ်ရာကာရန် မတတ်နိုင် ပြန်သောကြောင့် ဗုပန်နှလုံး၊
ညှိုးချိုးသည်လည်း တလမ်း၊ ဝမ်းနည်းသည်လည်း တချက်၊
မျက်နှာမပြုရဲသည်လည်း တသွယ်၊ ဘယ်နှယ်နှယ် ရှိသည်
လည်းတကြောင်း၊ ရပ်တည်နေနိုင်ကောင်းအံ့ မထင်၍၊ ပြေ
ကြောင်း တရားကို ဖွေပါ ခေတ်လည်း အချည်းစည်းသာ
တည်း။ အော်... ပဲ့သွားကြော့ကြော့ ပဲ့ပြန်မော့မော့ ဆိုသည်
မဟုတ်လေ။

မျက်နှာကိုအုပ်လျှို၍ပင် သုတ်သုတ်ငိုကာ အလျင်အမြန်
ပြန်ခဲ့ရသည်။ နဲ့ ဘာသိုက်သည်သာ ရယ်မောလျက် ကျန်ရစ်
ခဲ့ချေ၏။ “ယောင်လယ်လယ်၊ တောင်စွယ်ကျေး၊ အော်မယ်
နဲ့ဝေး၊ မောင်လေးမပြန်နိုင်တယ် မပြန်နိုင်တယ် မပြန်နိုင်
တယ်” ဟူ၍သာ တေးအလင်္ကာ စာအလွှာ ရှိခဲ့သော်လည်း၊
ကိုဟန်အတိုမူ ပြန်နိုင်ရုံမက ပြေး၍ပင်ပြန်ခဲ့ရချေသည်။

စင်စစ်သော် ကိုဟန်သည်... မမြတ်သော အာရုံကို စုံမက်
သောအာလယ၊ ဒုက္ခကို သူခါ သမုဒယကို ပျားသကာ၊
ရေပြာကိုဆေး၊ တေးကို ဆုသာဘိ၊ သူသုတ်ကို အစော်မိတ်၊
အဆိပ် ကို အချာဘ၊ ထင်တတ်စွာသော အရွယ်ပင် မှန်သော်

လည်း၊ ဇလတ်တာနှင့်၊ နော်ဇာ ဆတ်သွား၊ စကားပယ်၊
ရွှေနှယ်ကို စက်ဆုပ်၍၊ လက်ဆုပ်ပန်း ကိုမှ၊ နမ်းချင်သည့်
နှာခေါင်း၊ ကုန်းကြောင်းရွက်တိုက်သည် ဆိုဘိသကဲ့သို့ကား
မမှားတော့ပြီ။ ကိုဟန်သိ၏။ မာယာစေသော မရိစိဝ၊
သောကော ရောဂေါ ဥပ္ပဒ္ဒဝေါ...ဟူသော တရားထဘောကို
လည်း ကိုဟန်မြင်ပြီမျိုး။

သို့သော် အိပ်ရာထက်သို့ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မေ့ကာ
လျက်သိပ်သည်း နာကြည်းကြည်းနှင့် ဆည်လည်း မနိုင်
ဖြိုင်ဖြိုင်မျက်ရည် ကြွေရသည်။

ကြွေရသော်လည်း ငမ်းမှနည်းချေ။ သည်တာသည် မျှသာ
မို့ သည်ညမှာပင် သည်အငို သည်အစိမ်းနှင့် သည်ဇာတ်ကို
သိမ်းတော့မည်။ အော် စိမ်းခဲ့သော်လည်း၊ ယိမ်းနွဲ့ငှန်ဆွ၊
သည်းအလုပ်လုပ်၊ တန်ရပ်မတည်၊ မျက်ရည်မစဲ၊ တခွဲခွဲနှင့်၊
ဪလဲလဲရင့်၊ ဝိုသည်နှင့်ပင်၊ ရှည်မြင့်လှဲသွေ၊ ခွဲရချေမည်၊
မူးဝေချည့်ချည့် ပါးပါးတည်း။

+ + +

မောင့်ဝိညာဉ်၏ သခင်မကလေး မျိုး။

ပြောမည် ပြောမှည့်နှင့် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။
စင်စစ် ပြောဖြစ်လျှင်လည်း လေးနက်သော စကားတို့ကို
ချည့် ရွေး၍ ပြောအံ့ဟု မောင် အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားခဲ့ပါ၏။

သို့သော် မျိုးကို မောင်မပြောဝံ့ခဲ့ချေ။ ပြောသော် မျိုးက မယုံကြည်သည့်နှယ် ရယ်မောပစ်မည် ထင်သောကြောင့် တည်း။

ထို့ကြောင့် တခါတခါတော့လည်း မောင့်တာသာမောင် ရယ်မောမိသည်။ မောင့်လျှို့ဝှက်ချက်ကို မောင့်တာသာ မောင် ကဲ့ရယ်မိသည်။ အော်... သူ့ရဲကောင်း မောင်မောင်ဟန် ပါတကား။

ပြောမည်ပြောမည်နှင့် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ စင်စစ် ပြောဖြစ်လျှင်လည်း မှန်ကန်သော စကားတို့ကိုချည့် ရွေး၍ ပြောအံ့ဟု မောင်အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားခဲ့ပါ၏။

သို့သော် မျိုးကို မောင်မပြောဝံ့ခဲ့ချေ။ ပြောသော် မျိုးက မယုံကြည်သည့်နှယ် ရယ်မောပစ်မည် ထင်သော ကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် တခါတခါတော့လည်း မောင့်တာသာမောင် ဟန်ဆောင်နေမိသည်။ မောင့်ဆန္ဒရင်း၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ကိုချည့်သာ ပြောနေမိသည်။ အော်... ပြုဇာတ်မင်းသား မောင်မောင်ဟန်ပါတကား။

ပြောမည်ပြောမည်နှင့် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ စင်စစ် ပြောဖြစ်လျှင်လည်း မွန်မြတ်သော စကားတို့ကိုချည့် ရွေး၍ ပြောအံ့ဟု မောင်အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားခဲ့ပါ၏။

သို့သော် မုနိမောင်မပြောဝံ့ချေ။ ပြောသော် မုနိက
မယုံကြည်သည်နှယ်ရယ်မောပစ်မည်ထင်သေ ကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် တခါတခါထော့လည်း မောင်သာသာမောင်
မုနိကို မုန်းနေမိသည်။ မုနိ၏သိက္ခာအကြော စသည်တို့ကို
ရှုတ်ချကဲ့ရယ်လျက် မုနိကိုညှိငြင်နေမိသည်။ အော် ကဝေ
ကလေး မောင်မောင်ဟန်ပါတကား။

မုနိကမူ မောင်မေတ္တာကို ကျွဲချိုဖျားမှာ နားလှာသည့်
ယင်ဝယ်ပမာသာ အောက်မေ့ယူဆေးနပေလိမ့်မည်။

မုနိ၏ အပါးဝယ် ရာသက်ပန်တွယ်၍ နှလုံးသာတို့၏
အာဘော်ကို နှုတ်မှတစ်ဆင့် ဘော်ပြလိုပါသော်လည်း စင်စစ်
မုနိကို မောင် မပြောဝံ့ချေ။ မုနိက မယုံကြည်မှာ တန်
တိုးမထားမှာ ကိုယ်ချင်းမစာမှာ မောင်စိုးသည်။ မုနိက
မေတ္တာမပြန်မှာ မောင်ပူပန်သည်။

ထို့ကြောင့် ပဌမအပူကိုသာ မောင်ပိုက်၍နေတော့မည်။

သည်နှယ်ဆိုပြန်ထော့လည်း မုနိအပါးမှ တဘဝါးမျှ
မခွာသွားနိုင်သော သံယောဇဉ်က တပျောင့်တည်း။

မုနိကိုမောင်က ထနေ့ ရက်ကြာ၊ မမြင်ကားမျှ၊ တရာ
အသက်၊ ရှည်သော့ထက်လျှင်၊ ဆယ်သက် ဆယ်ပြန်၊ မြတ်နိုး

ဟန်ဖြင့် ကြင်သည်မို့လည်း ခက်တိသည်။ မျိုး၏ ပရိယာယ်
ကလည်း နက်တိသည်။

မျိုးကို ချစ်ရ၍ ချစ်ရသဖြင့် ချစ်ရသောကြောင့် နောင်
အခါတွင်မောင်သာလျှင် ပင်ပန်းဒုက္ခရောက်ရမည်မှာသေချာ
သည်။ စင်စစ်မျိုးက အချစ်မျှရသူ၊ မောင်ကပုံ၍ ချစ်ရသူ၊
သည်နှစ်ဦးမှာ အခွင့်သာရမည့်သူကမျိုး။ ကိုယ်ကျိုး မလှ
အရေးနိမ့်သူကမောင်။ အဆုံးမှာတော့ လွမ်းပန်းကြော့မှည့်၊
ပန်းပေါလှည့်ဟု၊ ကြော့သည် မျက်ရည်၊ ဖြေမဆည်နှင့် မောင်
သည်သာလျှင် တရားပူဆွေး ဝိုကြွေးကျန်ရစ်ခဲ့ရ ရှေ့မည်မှာ
မုချတည်း။

သို့သော် မောင့်မေတ္တာအရိုင်းက မျိုးကိုမှ ကြိုက်သည်ဟု
စေခိုင်းနေသည်။ မောင်မတတ်သာပြီ။ မျိုးကိုသည်စာဖြင့်
ပြောရပါပြီ။ အော် မျိုးစိတ်မှာ ယည်စာကြောင့် သောက
ဒေါသ စသည် ရောက်ရသည့် ဆိုလျှင်တော့ သည်တခါခွင့်
လွတ်ပါလေမျိုး။

ချစ်၍ချစ်သော....
မောင်မောင်ဟန်

နံနက်သို့ရောက်၍ သည်စာကို တခေါက် ပြန်တတ်ဖြစ်
သော်လည်းစင်စစ်မျိုးနှင့် ကိုဟန်တို့၏ လက်သို့ ရောက်နိုင်
တော့မည် ကိုဟန်မထင်ချေ။ မျိုးနှင့်ကိုဟန်တို့၏ ဘဝလမ်း
သည်ခြားနားချေပြီ။ ပဝါချေပြီ။

သို့ဝေးရသောအခါကျမှလည်း မေတ္တာ၏ ခါးသက်သော အရသာကို သိလှာရတော့၏။ အောက်မေ့ချေချေ၊ ပြေကြောင်းပြေလည်း၊ ထွေထွေ လွမ်းထွတ်၊ မပြေတတ်နိုင် ခဲ့ပြန်ချေ။

ပထိုဆိုစေ မျိုးကမု သိနှင့်ပေမည်။ ကိုဟန်မေတ္တာ၏ အကြောင်းစုံကို တရားဝင်ဖွင့်မပြောခဲ့ပေမည် မျိုးရိပ်မိပေမည်။ မျိုးအတွက်နှင့် အလူးအလည်း၊ အသည်းရင်မှာ နာခဲ့ရသည်ကိုလည်း မျိုးနားလည်နေမိပေမည်။

စင်စစ်သော် မျိုးသည် ကိုဟန်မေတ္တာကို သနားစရာ ကစားစရာဟုသာ ယူဆထားခဲ့ပုံရ၏။ မျိုးသည် ယောက်ျား တကာ၏ ဖေါက်ပြားစွာသော နှစ်ခါလယ်ပြန်လှည့်အကြည့်နှင့် သုံးခွန်းသောစကား သကာပျားမွေ့ရာမှာသာမက်မော ကျင်လည် နေခဲ့ရသူမို့ ကိုဟန်သစ္စာတရားကိုလည်း အတင် မှားခဲ့ဘန်ရာသည်။ အော်...အမှန်သာ မှားတော့တယ်၊ အခါချိုကြတဲ့ ကာလဥာဏ်ပါတကား။

x + x

မြင်တိုင်းချစ်လို့၊ မေတ္တာဝင်သည်၊ မိန်းမတွင် ဂုဏ်ထင်သည်၊ ယဉ်ခေါင်ကြူးလေး။

ထိုကြောင့်လည်း မျိုးကို ချစ်နေသည်မှာ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ကိုဟန်တယောက်သည် မဖြေနိုင်ချေ။ ကိုဟန်

သိ၏။ စင်စစ် 'နံ့သာသိုက်'ဝယ် ဤနယ် တတယ် တယ်
တမြို့ကံမြို့ကံ တသိုက်သိုက် တဝန်းဝန်းနှင့် စည်ပင်၍နေခြင်း
သည်ပင်လျှင် မျိုး၏ မျက်နှာကြောင့်တည်း။

သို့သော် 'နံ့သာသိုက်'၏ ညွှန်သည်များအနက် မည်သူ
တဦး တယောက်ကမျှ မျိုး၏ အကြောင်းကို အကောင်း
မပြောတော့ချေ။ မျိုးသည် စာရိတ္တအားဖြင့်လည်း ပျက်
ပြား၍ နေချပြီဟုပင် တညီတညွတ်တည်း ယူမှတ် ယုံကြည်
ထားကြကုန်၏။ မျိုးကလည်း သူတို့၏စကားကို ရေပိတ်
စပါးထားသည်။ လူ့ဝန်းကျင်တွင် မျိုးခင်တွယ်ရာသည်
ဘဇာမျှမရှိတော့ သယောင်ပင် ဟန်ဆောင်၍လည်းနေ၏။
မျိုးက မျိုး၏ အလှပဉ္စလက်အတတ်ဖြင့် မျိုးကို မက်မော
တမ်းတလှာသူ ဟူဟူသမျှအားလည်း ကြိုးရှည်လှန်သည်။
တခါတရံလည်း လျော့ချေးဖြင့် မျှော်လင့်ချက်ကလေးများ
ကို ပေးတည့်၍၊ တခါတရံလည်း သံသယဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ
ဖြင့် မျက်ရည် မြစ်ဝယ် နစ်စေ၏။ မျိုးသည် မျိုး၏ညွှန်
အလျောက် ခယလှာသသူ ဟူဟူသမျှကို လှည့်ဖြား၍၊ သာ
ယာမှုကံကြံကြံစည်စည် ယူတတ်သည်။ ခံရသသူမှာသာမီ၊
တိုင်နာ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတတ်ချေ၏။

ကြေးစည်နယ်လည်း၊ ချာချောလည်၍၊ နာကြည်းစွာဖြင့်
ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြီ ဆိုပါမူကား ထိုကျန်ရစ်ခဲ့ရသသူသည် မျိုး၏
အကြောင်းကို အကောင်းအခွန်းမျှ မပြောတော့ချေ။ ယခု
သော၊ မိုင်းသော၊ မကောင်းသော...စသည် စသည်ဖြင့်

ပျိုးပမပကသနီ

ဝိသေသန ပြုတတ်ကြကုန်၏။ သို့သော် ဆန်းသည်
ကား...တဘက်၌ မျိုး၏သိက္ခာကို ကဲ့ရယ်ရှုတ်ချနေပါလျှင်
တပါးသော တဘက်၌မူ မျိုး၏မေတ္တာကို ဆက်လက်တ
တ နေတတ်ခြင်းပင်တည်း။

ပျိုးသည် 'ယောက်ျား နိုင်ဆေး'ကိုပင် ကြိုတင်၍သိ
နေပြီးလော မပြောနိုင်ချေ။

စင်စစ်သော် မျိုး၏ အရိုးမပါ သန္တာကွပ်သော မြက
လာ လျှာအလွှာကလေးသည်ပင်လျှင် ယောက်ျားနိုင်ဆေး
မည်ပေချေသည်။ မျိုးသည် စကားကိုပင် သတင်ဟန်နှယ်ဖ
ခြယ်တတ်၏။ မျိုး ပြောပြဆိုလျှင်လည်း စကား အရာ
သဒ္ဒါငံငံ၊ ခြောက်ထန် ကာရက၊ နယလေးဆယ်၊ ခုနှစ်သွယ်
ဝိဘတ်၊ ဓာတ် ပစ္စည်း၊ ဂိုဏ်း၊ ဣန်ကရိုဏ်းနှင့်၊ အနှိုင်းအဆ
မုချဥပစာ၊ နည်းစုံစုံပါစိမ့်၊ ဘယ်ဘယ်ညာညာ၊ လကျာကို
ဆွဲဆွဲ၊ လက်ဝဲကိုလိမ်လိမ်၊ နပ်လှသည့်ကြိမ်ကဲ့သို့၊ စကားအိမ်
စကားနှယ်၊ စကားသွယ်စကားရုံ၊ ဓိပ္ပာယ်စုံ ပါစိမ့်မည်
သာတည်း။

ထိုလျှာနှင့်စကားနှင့်နှင်ပင် မျိုး၏ မျက်နှာထားအသွင်
အပြင်ကလည်း အနက်ပွားအဆင့်ဆင့် ထင်သည်။ ကဲ့ရယ်
ဟန်မှသည် လေးလေးနက်နက် နှစ်ခြိုက်ဟန်သို့၊ နှစ်ခြိုက်
ဟန်မှသည် စိတ်ကား ထက်သန်သာဟန်သို့၊ ထက်သန်သာ
ဟန်မှသည် ဖြေးလျှော့ဟန်သို့ .. စသည်စသည်ဖြင့် ရှုတ်ခြည်း

ခုတ်ခြင်းပင် အပြောင်းအလဲ ကလည်း လျင်ပါဘိ၏။
ထို့ကြောင့်လည်း မျိုးကို ပဟေဠိနယ် သဘော ထားကာ
ပရိသတ်ကအညည်းပြေဖြေကြည့်နေကြရသည်။ အော်... 'ရ
လျင်လည်းမနည်းပါကကား' ဟူသောအသိက အဓိကတည်း။

မျိုးကမူ ဖြေဆိုလှာသူ ဟူဟူသမျှကို စေသည့်ကျွန်ထွန်
သည့်နွားတမျှသာ ဟူဆထားချေ၏။ ပရိသတ် ကလည်း
မျိုး၏ အစေအပါးဘဝကိုပင် မြတ်နိုးခုံမင်သည်။

ထိုအခါ မျိုး၏ဘဝင်ကလည်း မြင့်လှ၏။ မြင့်သည့်အ
လျှောက်လည်း အပါးမှပရိသတ်ကိုပင် မျိုးက 'ဝင်ရိုးမဲ့
လိမ့်နေသောဘီးများ' ဟု ပစ်ပစ်ခါခါ သညာပြုဝံ့ လှာ
သည်။

ပြုလည်း ပြုထိုက်သည်ပင်။ ကြည့်...။ ကဗျာဆရာသည်
မျိုးအတွက် မျိုးကြားလိုသည်ဆိုက ကဗျာဟောင်းများစွာ
ကိုပင် တမုဟုတ်ချင်း အလွတ် ရွတ်ဆိုပြနိုင်ရ၏။ စင်စစ်
ထိုကဗျာဟောင်း များစွာတို့၏ အကြောင်းအရာ မူကား
ယေဘုယျအားဖြင့် ချစ်ရေး ဆိုခန့်၌သာ လည်နေချေ
သည်။ ဆရာဝန်ကလည်း မျိုးအတွက် မျိုးပျော်မွေ့၌
ကြည် နေလိုသည်ဆိုက သူ၏ဆေးပညာ အတွေ့အကြုံမှ
ပုံပြင်ပေါင်းများစွာဖြင့် တမုဟုတ်ချင်း ပျော်ဖြေ နှစ်သိမ့်
နိုင်ရ၏။ သူ သင်ယူလာခဲ့သော ဆေးပညာဖြင့် မျိုးပျော်
မွေ့ ၌ကြည်နိုင် စိမ့်သောငှာ 'အပျော်ဆေး' တခုကို
သည် တသက်တွင် မရမနေ ဖွေမည်ဟု လည်း ကတိပြု

သည်။ စာကြည့် တိုက်မှူး ကလည်း မျိုးနှင့်ခြိုက်အားရစွာ အိပ်၍ ပျော်နိုင်ရေးအတွက် အိပ်ရာဝင် ဘတ်လိုသည်ဆိုကသူ၏ စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်ပေါင်း များစွာကို တမုဟုတ်ချင်း ဆောင်ကြဉ်း သယ်ယူပေးနိုင်ရ၏။ စင်စစ် ထိုစာအုပ်ပေါင်း များစွာတို့၏ပင်မ အကြောင်းအရာမှာလည်း အများအားဖြင့် ‘မေတ္တာတို့၊ မေတ္တာကြီး’ များသာ ဖြစ်ကုန်သည်။ ရုပ်ရှင်ဆရာ ကလည်း မျိုးအတွက် မျိုးသိလိုသည်ဆိုက မင်းသား မင်းသမီး များ၏ အိမ်ထောင်သဘောကို တမုဟုတ်ချင်း ပြောပြနိုင်ရ၏။ စင်စစ် သူပြောပြသော အိမ်ထောင်ရေး သဘောတရား မှာလည်း ဖြစ်လွယ် ပျက်လွယ်မှုကို အားပေး ကူညီ ယုံဟန် ရှိသည်။

မျိုးကမူ ဤသူတို့၏ ခယမှုဝယ် နစ်မျောလျက်၊ ကျေချမ်း သော နှလုံးဖြင့် ပြုံးကာ သာယာသည်။ သို့စဉ်လျက် ကိုဟန်နှင့် တွေ့ရတော့အခါ များ၌မူ မျိုးသည် ဤသာယာ မှုတို့ကို မေ့လျော့ကာ အသို့ဖြစ်သည်မသိ၊ ပကတိအပူမိသူ သဘွယ် ညည်းလွယ်တတ်ချေ၏။ ဤကမ္ဘာကား ငယ်သည်၊ ကျဉ်းသည်၊ မကောင်းမှုတို့ဖြင့် ပြည့်သော်လည်း ကောင်းအံ့ မထင်သော အမှုကိုမူ မျိုးအနေနှင့် မပြုရန်နိုင်ချေဟုလည်း ကိုယ်ရည်သွေးသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မျိုးနှင့် ဗိုလ်မှူးဆိုသူတို့၏ ပေါင်းပုံသင်းပုံ ဆက်ဆံပုံကိုမူ ‘မစိုးရိမ်ရသော အခြေအနေ’ဟုကား ကိုဟန်

မယုံထားနိုင်ချေ။ ပြည့်စုံစွာ နားမလည်ငြား သော်လည်း
 ဗိုလ်မှူးစိုးမြင့်၏ သိက္ခာနှင့်ပတ်သက်၍မူ ကိုဟန်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်
 မြင်နေသည်။ ကိုဟန်ပင်လျှင် မြင်ပါလျက် ထက်ထက်
 မြက်မြက် မြင်လေ့ရှိသော မျိုးက သည်တခါမှ မမြင်ပြီဟု
 ငြင်းဆိုသည်မှာ အံ့ဩတူဖွယ်ရာမို့၊ ကိုဟန်စိတ်မှာ မျိုးကိုပင်
 သံသယဝင်လှာမိ၏။ လိုသော်ပျား၊ မလိုသော်ခါးတတ်သော
 ဓမ္မတာမို့၊ မျိုးသည်လည်း ဓမ္မတာ သဘောအရ ချစ်ခင်
 နေ၍သာ အပြစ်မမြင်ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ကိုဟန်ယူဆ
 မိသည်။ ။မျိုးမုန်းလျှင်လည်း မုန်းစေတော့။ မျိုးမကြာ
 ခဏအကြောင်းပြု လျှောက်လဲတတ်သည့် 'အပေါင်းအသင်း'
 ဆိုသည်လည်း ပျက်လိုက ပျက်စေတော့။ ကိုဟန်စိတ်ရင်း
 သဘောကို ပြောရပါမူ ဗိုလ်မှူးဆိုသူ မျိုးထံလာ၍လာ၍
 လည်နေသည်ကို ကိုဟန် မကြည့်ဖူး ရက်နိုင်ချေ။ သူ့မျက်
 နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ စစ်ပွဲကိုကြည့်နေရသည့်ပမာမို့ စိုး
 စဉ်းမျှမနှစ်မြို့နိုင်ချေ။

သို့သော် မျိုး တို့ဘက်သို့ အမှတ်မဲ့ မျှော်ကြည့်မိသည်
 တဏှာ၊ သူညီနှင့်စသော အမှတ်ပါ ကားကလေးကို မတွေ့လိုဘဲ
 တွေ့ရပြန်၏။

စောစောက ဆရာဝန်ကလေး ကိုတိုထွေးသည့် သူ့
 အလှည့်ကျသောနေ့မို့ တပျော်တပါးလည်ရန် ဝမ်းမြောက်
 ဝမ်းသာဟန်ဖြင့် ဝင်လာသည်။ သို့သော်မျိုး၏ ပရိယာယ်

လှိုင်းဝယ် နစ်ရပြန်သည်ထင့်။ တယောက်ထည်း တပ်ခေါက်၍
နောက်ပြန်ဆုတ်ခွာသွားရသည်။ ယခုဗိုလ်မှူးစိုးမြင့်ရောက်နေ
ပြန်၏။

ရှေးကသော်... မျိုးနွယ်သောမိန်းမလှ တမျက်နှာအတွက်
ဒိုင်ငံ အချင်းချင်းပင် စစ်မက် ခင်းကျင်းခဲ့ရ တတ်ချေ၏။
ယခုလည်း ဤနည်းနှင့်နှင်ပင် မျိုးအတွက်နှင့် တနေ့နေ့တွင်
တယောက်ယောက်မူ ကြီးဝင်တက်ရလိမ့်မည်ကိုဟန်ထင်သည်။

အော်... ဝေဝုစံရံလျက်၊ နှုတ်သံသွယ် ပြောင်း၊ နွယ် နွယ်
နောင်းနှင့်၊ ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လဲ၊ သစ်သစ်ကဲလျက်၊ ပျံဝဲ
တိမ်နွယ်၊ ပရိယာယ်သို့၊ ထိန်ကွယ်လှည့်ဖြား၊ မုသားကြောခြည်၊
ပိတ်ပတ်လည်၏။ သည်မိန်းမမူ၊ လှောင်လေခလာ၊ သူယောင်
တောမှ၊ လှမောနတ်ပြီ၊ ကိုနွှဲရိခလာ၊ သိဂီလောဟု၊ မနော
တိမ်းမပ်၊ သိမ်းမရပ်တည့်၊ ရင်သပ်ရွှေ ဟိုင်း၊ မူးမေ့မြိုင်မျှ၊
မခိုင်စိတ်ဝမ်း၊ စုံရိပ်ဝှမ်းဝယ်၊ လက်လှမ်းဆွတ်ချေ၊ ညွတ်ပ
စေ၏။ ပင်ခြေဂနိုင်း၊ မြရိပ်မြိုင်တွင်း၊ သူပိုင်ငံပိုင်၊ ပြိုင်ဆိုင်
ပြယ်၊ နယ်နိမိတ်လှ၊ စိတ်မာန်ခုသည်၊ အန်တုဘက်ပြိုင်
စစ်ပွဲတည်း။

ထိုစစ်ပွဲတွင် ကိုဟန်နိုင်မည်လော၊ ရှုံးမည်လော။

ပဌမဆုံး အရှုံးအနေနှင့် ကိုယ့်မာနကိုယ် ပြန်ချရကား၊
ညနေဘက်၌ မျိုးအထံသို့ တဖန်ရောက်ဖြစ်ခဲ့ရ ပြန်ချေ၏။

မတော့ခက်စွာ၊ လှမြတ်စွာနှင့်၊ သစ္စာယဉ်းခွ၊ ကလူလှရှင်း၊
 ဝမ်းကကြံတော့၊ ကြက်သွမ်းပြေးသို့၊ ချစ်ရေးမထင်၊ သူစိမ်း
 စင်ဖြင့်၊ မယ်တင်အပြစ်၊ ရှိသည် ဖြစ်လည်း၊ ချစ်မိသသို့၊
 ကြည်ဖြူမည်သာ။ မေတ္တာမပြု၊ မာနစကား၊ တမာခါးသို့၊
 လှည့်ဖြားသည်ကို၊ ပျားသို့ချို၍၊ အလိုတူနေ၊ ကျွမ်းမိချေ၏။

ရောက်သောအခါမျိုးကို လှယ်လှယ်ကူကူပင် တွေ့ရသည်။
 တွေ့ရသော်လည်း မျိုးသည် အမူပြောင်း၍ နေချေပြီ။
 မျိုး၏ မျက်နှာထားမှာလည်း မာလှ၏။ သို့သော် မျိုး
 ကိုယ်မှာအနည်းငယ်လျော့ပါး၍၊ အားနည်းသောအသွင်ကို
 ဆောင်သည်။

မျိုးကို ကိုဟန်အသေအချာ လေ့လာခဲ့၏။ မျိုးသည်
 မျိုး၏ 'အပေါင်းအသင်း' ဟူသမျှအား ပစ်ပယ်ချေပြီ။
 မျက်နှာပင်ထွက်မပြုတတ်တော့မူ၍ တွေ့ဆုံရန် ငြင်းဆန်၏။
 ထိုအထည်းတွင်ကိုဟန်လည်းအပါအဝင်ပင်တည်း။

သို့သော် တွေးစရာတရပ်မူ ရှိရစ်သည်။ မျိုးချစ်၍
 ကြည်ဖြူသကဲ့မူ မျိုးထွက်၍ ညှော်ခံပေမည်။ ထိုသူကား
 ပသူနည်း။

ဤအသိုက်ထည်းမှ တယောက်ယောက်ပင် ဖြစ်တန်ရာ
 သည်ဟု အောက်မေ့ကာ၊ တွေးကြည့်မိပြန်၏။ တယောက်
 မှသည် တပါးသော တယောက်သို့၊ ကိုဟန်စိတ်သည် ပူပန်

စာဖြင့် လွှဲပြောင်း စဉ်းစားကြည့်ခဲ့ရသည်။ ကိုဟန် ကိုယ်ကို လည်း ကိုဟန်မျှော်မှန်း ရာထားကြည့်ခဲ့မိ၏။ သို့သော်အရေး မဟန်ချေ။

ဤသို့ မည်သဟူ၍ မတိကျ နိုင်ခဲ့သည်မှာလည်း စင်စစ် ကောင်းပချေ၏။ ပိတ်ဆက်သာသည်။ ကိုဟန်ကိုယ်ကို ကိုဟန် ကိုယ်တိုင်လည်း လှည့်ဖြားထားနိုင်နေပြန်၏။

သို့သော် ဆရာဝန်ကလေး ကိုဘိုထွေးကမူ ကိုဟန် အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိနေ၏။ မျိုးနှင့်ကိုဟန်ဘို့၏ အရေး သည် မအေးတူးရံရာတည်းဟု သူမြင်သည်။ နေတလမ်း လတလမ်းဟုလည်းသူယူဆ၏။

“သည်ကို ဓဏဓဏလာရအောင် မောင်မောင်ဟန်မှာ ဘာကိစ္စမှ မရှိသင့်ဘူးထင်တယ်...”

ညွှန်ခန်းမထည်းမှ မျိုးစေတုပြန်ထွက်၍ နှစ်ယောက်ထည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရာတွင် ကိုဘိုထွေးက အသံဝပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောသည်။ သူ့သဘောကို သိနေတော့လည်း သူ စေတနာကို လေးစားမိ၏။ ရန်စကားပင်ဆန်သော်လည်း ကိုဟန် ပသို့မျှ မအောက်မေ့ချေ။

“မောင်မောင်ဟန်က ငယ်ပါတယ်။ စာသင် ပါဠိး၊ ကျောင်းပိတ်ခိုက်မှာဖြစ်ဖြစ် စာကိုကြည့်နေဘို့ ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ သည်မှာလာနေရလို့ ဘာအကျိုးရှိမလဲ...”

“ကျွန်တော် အိမ်မှာနေတုန်း စာမကြည့်ဘူးလို့များ ခင်
ဗျားထင်လား....”

စင်စစ် စာမကြည့်ဖြစ်သည်မှာ ကြာပေပြီ မျိုး အတုက
ကြောင်ပင်ဟု ဆိုနိုင်၏။ သို့သော် ဝန်မခံလိုသော ညှဉ်ဖြင့်
ပြန်လည်၍ မေးမြန်းခဲ့သည်။

“အော်... မောင်မောင်ဟန် နှယ်ကွယ်၊ ခက်လိုက်ပါတိ
တော့။ ငါမသိဘူးလို့များ မင်းထင်လား။ မင်းနဲ့လဲ ငါ အ
ငြင်းမပွားပါရစေနဲ့ကွယ်။ မင်းရင်ထဲစိတ်ထဲအသဲထဲမှာ တာ
ဖြစ်နေတယ်က အစ ငါအကုန်သိတယ်လို့ပြောရင် မင်းယုံမှ
ယုံမယ် မောင်မောင်ဟန်....။ တကယ်တော့ မင်းအများလို့
မဆိုသာပါဘူး။ မင်းရောက်နေတဲ့ အရွယ်ရဲ့ မလျင်ပါးမှု
ပါတဲ့။ တခုတော့ပြောနိုင်တယ်....။ မင်းရွေးထားတဲ့နေရာက
တော့ မင်းအဘို့ ဒုက္ခသက်သက်လို့ သတိပေးပါရစေ။ မင်းကို
နိမ့်နေပြီ မောင်မောင်ဟန်....”

“ခင်ဗျား စေတနာကို ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တော့
နည်းနည်းမှ နားမလည်ဘူး....”

ဆရာဝန်ကလေးသည် ပင့်သက်ကို အသာချ၍ ကိုဟန်ကို
သနားသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်၏။

“မင်း နားမလည်ဘူး ဟုတ်စ၊ အေး.... အဲဒါအဆိုးဆုံးဘဲ။
မသိသေးတဲ့လူကို သတိပေးဘို့ဆိုတာကတော့ သိပြီးသား ဖြစ်

တဲ့ လူရဲ့ တာဝန်လို့ ငါယူဆတယ်။ ငါ့ အနေနဲ့ တော့ သည်နေရာဟာ ဘေးကင်း ပါတယ်။ ငါလဲသံဏိသားနဲ့ ထုထားတဲ့ လူမဟုတ်ပေမဲ့ တော်ရုံတန်ရုံ ဒဏ်ကိုတော့ ငါခံနိုင်ပြီ။ မင်းမျက်နှာက နုနယ်လှပါတယ်ကွယ်။ ငါပြောတာကို ယုံပါ။ မင်းအတွက် သက်သက်ပါ။ သည်နေရာက မင်းအဖို့ ကြမ်းလှပါတယ်ကွယ်။ မကောင်းတဲ့ အနံ့ အသက်တွေ ကူးစက်ကုန်မှဖြင့်....”

“ခင်ဗျား တာကို ဆိုလိုတာလဲ....”

“ကောင်းပြီ။ ငါပြောပြမယ်....။ မင်း အမှန်အတိုင်းဖြေ မယ်ဆိုရင် မပြောပြခင် မေးပါရစေဦး။ မင်း....အခုလုပ်နေ တဲ့ အလုပ်တွေဟာ မင်းအတွက် ကောင်းတယ်လို့မျှားထင်နေ သလား....”

“ဘာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘာတွေလုပ်နေလို့တုန်း....”

ကိုဟန် စိတ်ထည်၌မူကား ဆရာဝန်ကလေး ပြောသော စကားမျှားကို အကုန်အစင်နားလည်နေသည်။ မှန်ကန်သည် ဟုလည်း လက်ခံထား၏။ သို့စဉ်လျက်ကိုဟန်က ထွက်ပြေးရန် ကြံသည်။

“အော်....ခမောင်မောင်ဟန်နွယ်ကွယ်....”

စိတ်မရှည်တော့သည့်ဟန်၊ သနားချစ်ခင်ဟန် အပြည့် ဖြင့် ဆရာဝန်ကလေးသည် နေရာကိုပြင်ထိုင်၍ ပြောပြန်၏။

“ပရိယာယ်တွေ ဟန်ဆောင်မှုတွေဟာ မင်းအတ္ထိမဟုတ်
တူးကွာ၊ မင်းမျက်နှာကလေးကပြန်စင်ပါသေးတယ်။ မင်းစိတ်
သဘောကလေးကလဲ မုသားမသိုးတတ်သေးပါဘူး။ အေး
ငါ့အံ့ဩတာတခုကတော့ ဥာဏ်လဲကောင်းပါရက်နဲ့ လူများ
လိမ်တာကို မင်းခံနေရတာပါလဲ...”

“ကျွန်တော် အလိမ်ခံရတယ်...”

“အေး... အဆုံးမတော့ ငါ့ကို ယုံပါ မောင်မောင်ဟန်။
ငါဟာ မင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ လူ့ကောင်းကယောက်ပါ။
ငါအခုမပြောပေမဲ့ တနေ့ကျရင်တော့ မင်းသိလာမှာပါလဲ။
ဒါပေမဲ့ မင်းမသိခင် မင်းခံရမဲ့ ဝေခံနာကို စာနားပြီးမပြော
ဖြသင့်တဲ့ စကားတွေကို ငါပြောပြနေပြီ မောင်မောင်ဟန်။
မင်းနားလည်ဖို့ကောင်းတယ်။ ငါထပ်ပြောဦးမယ်။ သည်
အသိုက်အဝန်းနဲ့ မင်းနဲ့ မတန်ဘူး။ မင်းက ပြုစင်လွန်းအား
ကြီးနေတယ်။ ဖာကိုသာ ပြန်ကြည့်ပါကွယ်... နော်...”

ကိုဟန် မငြင်းဆန်သာတော့ချေ။ လက်ခံရန်သာ ကျန်
တော့၏။

သို့သော် ကံအားလျော်စွာပင် မျိုးတို့မေမေ ဝင်လာ
သဖြင့် စကားစကို ရပ်ရသည်။ ဝန်ခံရန်လည်း မလိုတော့ချေ။

“မောင်တို့ထွေးရေ... မျိုးအမှိုက်မကို ကြည့်ပြောပါဦး”
ကွယ်။ ခံတွင်းတွေ့တယ်ဆိုဆိုပြီး တနေကုန် မက်မန်းပေါင်း
တွေချည့် စားနေလေရဲ့....”

မျိုးတို့မေမေ့စကားအဆိုးတွင် ပြုံး၍ ပြန်ထွက်လာသော
မျိုးကိုတွေ့ရ၏။ အော်... မက်မန်းစေ့ကိုငုံလျက်မို့၊ လကျော
ဘက် ပါးနုက၊ စုတုတု သင့်ရုံရုံ၊ သန္တာနယ် နှုတ်ခမ်းက၊
နှမ်းလျလျ မြေ၊ တခြုံ၊ ပုသဲသွယ် ရွဲအကြောက၊ လျော့
တော့ဘော့ မလုံ တလုံပါတကား။

“ပြောနေရမဲ့ အရွယ်မှ မဟုတ်တော့တဲ့ခင်ဗျာ။ သူ့ကိုယ်
သူမှ မသနားတတ်ရင်လဲ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံလို့သာ အောက်
မေ့ရုံ ရှိတော့မပေါ့...”

“ကချင်ကလေး စားတာနဲ့ဖြင့် မဆေနိုင်ပါဘူးရှင်။
ဘာဆေးမှမှ မသောက်ဘဲနဲ့ဟာကို။ ဆရာဝန်ဆိုပြီးတော့လဲ
အခွင့်အရေးတော့ သိပ်မယူချင်ပါနဲ့...”

“အဆင်မသင့်လို့ တခုခုဖြစ်လာရင် မျိုးမမသာခံရမှာမို့
စေတနာနဲ့ပြောတာပါ မျိုးမမ...”

“စေတနာကိုတော့ အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဒါပေ
မဲ့ ဆရာဝန်ကောင်းကို နားမထောင်နိုင်တဲ့ အတွက်တော့
မျိုးဝမ်းနည်းပါတယ်။ မျိုးအဖို့တော့ သည်ခံတွင်းတွေ့တာ
ကလေးကို မစားရလို့ မဖြစ်ဘူး ဆရာရေ....”

“ခဏပန်း သာယာမှု အရသာကို မကြည့်ပါနဲ့... ဧရ
ရှည်....”

“အော် ခဏပန်း သာယာမှု။ ဟုတ်ပေ့ရှင်။ သည်မယ်
ကိုဘိုထွေး... မျိုးမေးဦးမယ်။ ရှင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်စမ်း။
အဆုံးပြောရရင် ရှင်ဝမ်းထဲ ရှင်ပြန်ကြည့်စမ်း။ အမှန်ကိုဝန်ခံ
တတ်မယ်ဆိုရင်... သည်ခဏပန်း သာယာမှုကိုဘဲ မက်မော
တမ်းတနေတယ်လို့ ကောက်ချက်ချရမယ်မဟုတ်လား။

“ရှင်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ပုံပြင်တပုဒ် ရှိပါတယ်။ ဘုရင်
တပါး ဆိုပါစို့၊ ဗိုလ်ပါအခြံအရံနဲ့ စစ်ပွဲက အပြန်မှာ
သဲကန္တာရတခုကို ဖြတ်ရတော့ မျက်စေ့ လည်ပြီး ပမ်းပျောက်
နေသတဲ့။ တနေ့တော့ လမ်းပျောက်ကို ရှာယင်းရှာယင်းနဲ့
ဘုရင်ကြီးက သူ့ရွှေရွာ အင်မတန် လှပသာယာတဲ့ ဗိမာန်
ကြီးတခုကို တွေ့ရတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ စစ်သူကြီးတွေကို ခေါ်ပြု
သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ သည်ဗိမာန်ကြီးကို မမြင်ကြဘူး။
မမြင်ကြတဲ့အတိုင်းဘဲ ‘တံလှုပ်’ ပါလို့ လျှောက်ကြပေမဲ့
ဘုရင်ကြီးက မင်းတို့ကိုမြင်နေရသလို မြင်နေရတာကဘဲ၊
ဘယ်နှယ် တံလှုပ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မတုန်းဆိုပြီး၊ အဲသည် ဗိမာန်
ကြီးတည်ရာကို ဦးတည် ချီးနှင်စေသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အမှန်
ကတော့ တံလှုပ်ကိုရှင်။ ဘယ်တွေ့နိုင်ပါ့မတုန်း။ နောက်ရက်
ပေါင်း အတော်ကြာတော့၊ ဖာတ်တတိနဲ့ စားနပ်ရိပ်ခါတွေ
ကလဲပြတ်၊ ရေကလဲငတ်ပြီး စစ်သည်တွေလဲသေကုန်၊ မသေ

တံ့စစ်သည်တွေလဲ စိတ်ဓာတ်ပျက်နဲ့ပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ဆိုကြပါစို့ရှင်။ ဘုရင်ကြီးဟာ ဘယ်သူ နားချတာကိုမှ လက်မခံဘဲ သူ့မိမာန်ကြီးကိုသာ ရှာမြဲ ဆက်ရှာနေသတဲ့။ သည်တိုင် မဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး စစ်သူကြီး နှစ်ယောက်က တိတ်တိတ်ထွက်ပြေးပြီး နေပြည်တော်ကို ပြန်သတဲ့။ ပြန်ရောက်တော့ ဘုရင်ကြီးအကြောင်းကို ဝိုင်းမေးကြတာပေါ့ရှင်။ စစ်သူကြီး နှစ်ယောက်ကလဲ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ပြောပြရတာပေါ့လေ။ မိဖုရားမောင်းမ မိဿတို့ကတော့ သူတို့ အရှင်သခင်ဟာဖြင့် ရူးပြီလို့သာ ယူဆကြသတဲ့...။

“အဲ...နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတော့ သည်အဖြစ် အပျက်ဟာ ဒဏ္ဍာရီလိုဖြစ်လာပြီး၊ သည်ဒဏ္ဍာရီကို ပြောတိုင်း ပြောတိုင်း ကြားရတဲ့ လူဟူသမျှက ဘုရင်ကြီးကိုသရော်တဲ့ သဘောနဲ့ ရယ်ကြသတဲ့...။”

“ဒါနဲ့တနေ့မှာ အဲသည်တိုင်းပြည်ကို ရဟန်းတပါးဆွမ်းခံဝင်အလာ၊ လူတစ်စု ဝိုင်းဖွဲ့ ပွဲကျနေတာတွေတော့ “ဘာပါလိမ့်”လို့ သိချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မေးသတဲ့။ သည်တော့ သည်လူစုက ဒဏ္ဍာရီကလေးကို ပြန်ပြောပြသတဲ့။ ပြီးတော့ ဒါလောက်မိုက်မဲတဲ့ ဘုရင့်လက်အောက်မှာ လူဖြစ်ရရင်ဖြင့် ဒုက္ခပါဘဲလို့လဲ မှတ်ချက်ချကြသေးသတဲ့။

“သည်တော့ ရဟန်းက ပြုံးတော်မူပြီး၊ သည်ဘုရင်ဟာ မရူးဘူးဘဲကာတို့။ သူ့စိတ် ချမ်းသာမှုအတွက် အဟုတ်သ

ကယ်ရှိတယ်လို့ထင်ရတဲ့ ဗိမာန်ကြီးကို ရောသည်အထိ ရှာသွား
 သလို၊ တကားတို့လဲ တကယ်မရှိပေမဲ့ အဟုတ်တကယ် ရှိတယ်
 လို့ထင်ရတဲ့ လောက ချမ်းသာရဲ့ နောက်ကို လိုက်ကြတော့။
 သူ့ကိုသရော်မယ်ဆိုရင် ကိုယ် ကိုယ်ကိုလဲ ပြန်ကြည့်ပါဦး။
 နှုတ်ခမ်းပဲ ချင်း မီးမုတ်မပြိုင်ကောင်းပါဘူး။ ဇာတ်တူသား
 စားလို့ ဟင်္သာကိုးဝဲသောင်း ပျက်ခဲ့ရတူးတဲ့ ထုံးလဲရှိပါတယ်...
 လို့ နားချသတဲ့။ သည်တော့မှ ထိုင်းသူပြည်သား အားလုံးလဲ
 နားလည်ပြီး တုရင်ကြီးကို သနားလာကြသတဲ့။ တရားလဲ
 ရကြသတဲ့။

“ကဲ.. ဆရာဝန်၊ ရှင် ကယ်လိုသဘောရသလဲ။ တံလှုပ်
 နောက်ကို လိုက်နေကြတဲ့ လူတွေချည့် နေကြတဲ့ ကမ္ဘာမပါ
 ရှင့်။ မျိုးလဲ မျိုးနှစ်သက်ရာဆန္ဒတံလှုပ်နောက်ကိုလိုက်တယ်။
 ရှင်လဲ ရှင်သဘောကျရာ ဆန္ဒတံလှုပ်နောက်ကို လိုက်တယ်။
 တဝဆိုတာ တစကပါ။ တစကအတွင်းမှာ ကိုယ် သာယာမှု
 ကလေးနဲ့ ကိုယ်အရသာရှိရှိ နေချင်ကြတာချည့်ပေါ့ရှင်ရယ်။
 အရသာမရှိဘဲ နေရမှာ၊ အရသာမရှိဘဲ သေရမှာသာ မျိုးပူ
 ပီတယ်။ အခုလို အရသာရှိရှိနဲ့ တဝကိုစွန့်လွှတ်ရမှာကိုတော့
 မျိုးနည်းနည်းမှ မရွံ့ဘူး...။ ဧကနေတဲ့အစိုက်၊ လောကရဲ့
 ဧည့်သည်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါ ကိုဘို့ထွေး...”

ဆရာန်ကလေးသည် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါလျက်
နေ၏။ နှုတ်ခမ်းတို့ကလည်း မပွင့်တပွင့် ပြုံးနေသည်။

ကိုဟန်လည်း ငေးမောရုံသာ နေမိ၏။ စိတ်ထည်၌ လည်း မျိုးကိုသနားလွှာသည်။ ကရုဏာသက်၍လည်း လာမိ၏။

“မောင်မောင်ဟန်...တို့များကို သည်အကြည့် မျိုးနဲ့ မကြည့်နဲ့ကွယ်။ အထူးသဖြင့် မောင်မောင်ဟန် သနားမှာ သည်စာလွှာကို တို့များမခံနိုင်ဆုံးတဲကဲ့...”

မျိုးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကိုဟန်တို့ကိုချည့် ထားရစ်ခဲ့ပြန်၏။

“ငါ ထပ်ပြောပါဦးမယ်။ မင်းကံနိမ့်နေပြီ မောင်မောင်ဟန်။ သည်အသိုက်အဝန်းနဲ့ မင်းနဲ့ နည်းနည်းမှ မတန်ဘူး။ ပြန်ပါ”

+ x x

သည် ပြည့်စုံပေလေ.....

နေမဝင်မိမှာပင် ပြန်ခဲ့၍၊ နေမဝင်မိမှာပင် အိပ်ရာသို့
ကိုဟန်ဝင်ခဲ့သည်။ အအိပ်ပျက်ရတန်များသည်က တကြောင်း၊
စိတ်ပျက်ရတန်များသည်ကတကြောင်း... စသည်... စသည်ဖြင့်
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ညစာစားမြ၊ မုံ့ပဲထမင်းကိုပင်
အလျင်းစပ်စပ် မစားဖြစ်တော့မူ၍ တလျှောက်သည် အိပ်
မောကျခဲ့ရ၏။

တညချုပ်လေ၊ တနေဝင်ပျောက်၊ တမိုးသောက်ခါမှပင်၊
နိုးလာတော့သည်။

ညသည် ပူ၏။ သို့သော် တဖန်ထပ်၍ အိပ်ပျော်ခဲ့ရပြန်
ချေ၏။ ထိုအခါ အိပ်မက်တဖန် မြင်မက်ပြန်သည်။

‘နံ့သာသိုက်’ထည်းသို့ ကိုဟန် ရောက်သောအခါ မျိုးသည် အိပ်ပျော်နေသော ကြောင်ဝါကလေးကို ဝေးကြည့်လျက် ငိုငံနေ၏။ ကိုဟန်က အလံပြုခါမှ မျိုးသည် မျက်နှာကို ကဗျာကရာဇာဘက်သို့လှည့်၍ မျက်ရည်စများကို တို့သည်။

“အော်...လာ မောင်မောင်ဟန်”ဟု ကြိုဆို၏။ နောင်၌ ကား ဟန်ဆောင်၍ ပြုံး၏။ ဤအပြုံးကား အသည်းနာသော အပြုံးပေတည်း။

မျိုး၏အပါးသို့ ရောက်သောအခါ ကိုဟန်ပါးအစုံကို မျိုး၏လက်သွယ်ငယ် ကြာပဒုဖြင့် ဝံ့၍၊ မျိုး၏ရင်ငွေ့ဝယ်ကိုဟန်မျက်နှာကို လှုံ့စေပြန်၏။ ကိုဟန်ဆံပင်များကိုလည်း ချဉ်ရဲမပြေဟန်ဖြင့် ဆွဲ၍ဆွဲ၍ခါပြန်သတတ်။

“လွတ်ပါ မရယ်၊ နာပါတယ်...”

“အော်...အော်...မောင်ချည့် နာတတ်တယ် ပေါ့လေ၊ မျိုးနာစရာများ ထားပါဦး မောင်ရယ်။ မျိုးတက်ကလဲ ကြည့်ပါဦး၊ မျိုးဆက်ပြီး ဟန်ဆောင်မနေပါရစေနဲ့တော့”

မျိုးမျက်နှာကို မော်၍ ကိုဟန် ကြည့်မိပြန်၏။

“နာပြီမောင်၊ နာပြီ။ မျိုးထပ်ပြီး မချုပ်နိုင်တော့ဘူး”

နောင်၌ကား...လက်လှ သန္တာ၊ နုပွင့်ကို၊ ဆိတ်စာသာ ကြည့်၊ ကိုင်စော့မည်ဟု၊ ဆောက်တည်မှတ်နေ၊ ကိုင်တည့်

ချေသော်၊ ထူးထွေကျူး၍၊ နတ်အတူကြောင့်၊ ချမ်းမြေ့
ကိုယ်လုံး၊ ပတ်ကုံးစိမ့်စိမ့်၊ ကြောခြင်ငြိမ့်မျှ၊ နှစ်သိမ့်မိန်းမော
ခဲ့သတည်း။

နောင်၌ကား....မပျက်သစ္စာ၊ မြတ်နိုးစွာဖြင့်၊ ကြင်နာစုံ
မက်၊ ပြေးတည့်ဘက်လျှင်၊ အဆက်များစွာ၊ သံသရာက၊
ကြမ္မာပုည၊ ကံဆုံကြ၍၊ ချစ်ရတော့မည်၊ တည်ကြည်စောင့်
ရပ်၊ မချုပ်နိုင်ပါ၊ ငမထွာမို့မျှ၊ မြေမက၍၊ ဘဝကိုတည်၊
နှင်းအပ်မည်ဟု၊ ဖြေဆည်လှမ်းကြို၊ ဆောလျှင်ဆို၍၊ မွေးချို
ဘယ်ညာ၊ ပါးနုဂါကို၊ သက်ပါလုယူး၊ ရှုပ်ရှူကျူး၍၊ မူးမျှ
မိုက်မိုက်၊ ပန်းဟော်ဟိုက်ခဲ့။

နောင်၌ကား....ယဉ်မြိုက်နှင့်၊ လှကြေးမုံလည်း၊ မလုံလိပ်
ပြာ၊ ပူဆာဝမ်းက၊ ရှက်ကြောက်လှ၍၊ သွယ်လျချက်ရည်၊
ငိုလှသည်နှင့်၊ ဆိုမည်နှုတ်က၊ ဟလည်းမထွက်၊ မသက်မသာ၊
ရုန်းရင်းရှာလည်း၊ ပမာငှက်သွင်၊ လွတ်မည်ထင်၍၊ ရင်ဝယ်
ထေးဘက်၊ မလွတ်ရက်ခဲ့၊ စုံမက်လွန်ကဲ၊ တလဲလဲသည်၊
ဆုပ်ဆွဲဘက်ပြန် ပိုက်၏တည်း။

နောင်၌ကား....စင်ဖြူအင်ကြန်၊ လှတဟန်မှာ၊ ပူပန်တတ်
စွာ၊ စိုးရွံ့လှာ၍၊ လွတ်ပါဦးရှင်၊ မယုံဆင်ဟု၊ ပြောချင်ပါ
လျက်၊ မပြောရက်၍၊ မျက်နှာလှဲသွေ၊ ခတ်တိမ်းနေ၏။ ဤ
သည်ကိုပင် ကိုဟန်က မည်မျှမဟ၊ စနမမြက်၊ နေသည့်ချက်
သည်၊ ထဲနက်ဗွက်သို့၊ ဖောင့်ကိုမကြင်၊ မုန်းသည်ထင်၏။

သို့လျှင်သို့ဟု၊ လှမျိုးစုသည်၊ ယုယသွယ်ပျောင်း၊ မိန့်ပါ
ကောင်း၏။ အကြောင်းထွေလည်း၊ မမြောသည်ကြောင့်၊ ကြံ
စည်ခဲလွန်၊ ကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်ဝယ်၊ ဗုဒ္ဓန်ပြင်းပြ၊ ပင်ပန်းလှသည်၊
ဝမ်းကဝေလည်း၊ လှိုက်၏တည်း။

နောက်၌ကား... အိပ်မက်ပျက်၏။ အော်...အိပ်မက် သက်
ကား တို့ပါဘိတောင်း။

+ + +

အိပ်ရာမှအထ ပြတင်းဝမှ မျိုးအလှမျက်နှာကို ကြည့်ပါ
သော်လည်း အချည်းစည်းတည့်။ မတွေ့ရချေ။

သို့သော် ပျော်၏။ ကိုဟန်ကို မျိုးချစ်ပြီ။ ကိုဟန်ကို
မျိုးကလည်း ချစ်နေသည်ဟု နတ်ပေးသော အိပ်မက်မှာ
လည်း အရိပ်ထင်၏။ အော် ရွှေလှော်ဝင်းဝါ၊ မောင့်ကြင်ရာ
ငယ်၊ ကြွပါတော့ရှင်၊ ခုလျင်လျင်ဟု၊ ပန်းသွင်ထွေငေါ့၊
တိုးတိုးခေါ်သည်၊ ပြေဖျော်ပိုက်တည့် ပိုက်ချင်တည်း။

သို့နှင့်မျက်နှာအစ်၍ အောက်ထပ်သို့ ကိုဟန်ဆင်းခဲ့၏။
အိမ်ထည်းတွင် မည်သူတဦးထံယောက်မျှ မတွေ့ရချေ။ အိမ်
သည် မုန်တိုင်းမကျမီ သမုဒ္ဒရာ၏ ငြိမ်သက်ခြင်းဖြင့် ငြိမ်သက်
နေ၏။ အပြင်သို့ ထွက်၍ ကြည့်တော့မှ ခြံထည်းနေရိပ်တွင်
အိပ်နေသော ကိုအေးကိုကိုတွေ့ရသည်။ ကိုအေးကိုက ကိုဟန်
ကိုမြင်သော် ထလာ၍၊ မေမေနှင့်တကွ အိမ်ရှိလူကုန်ပင်
ဥပုသ်စောင့်ရန် ရိပ်သာသို့ ပို့ခဲ့ရသည်။ ကိုထွန်းမြိုင်ကမူ

ကားနှင့်ထွက်သွားသည်။ မည်သို့မျှ မမှားခဲ့ဟု အကြောင်းကြား၏။

အချုပ်အချယ် ခံနေရရာမှ အချုပ်အချယ်များ ပြောသောအခါ လူသည် ဝမ်းသာတတ်၏။ ကိုဟန်လည်း ပျော်သည်။ အိမ်တွင် တယောက်ထည်း ကျန်ရစ်သည်မို့ ကိုယ်မင်းကိုယ်ချင်း လွတ်လပ်၏။ အထက်ထပ်သို့ ပြန်တက်၍ ရေမိုးချိုးကာ အဝတ်လဲသည်။ နောက်၌ကား မျိုးတို့ခြံတက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့မိသည်။

သို့သော် မျိုးနှင့်တွေ့ခွင့်မရခဲ့ချေ။ မျိုးညက် အပြင်းအထန် ထပ်၍ဖျားသည်ဟု ဦးအောင်ခိုင်က ထွက်ပြေ၏။ သို့သော် ဦးအောင်ခိုင်၏ မျက်နှာမှာ ဣန္ဒြေမရမူ၍ အနည်းငယ် ဟန်ပျက်နေသည်။

သည်တော့လည်း နောက်ကြောင်းကိုသာ ကိုဟန်ပြန်ခဲ့ရတော့၏။ အားအားရှိသည်နှင့် မပေးဖြစ်ခဲ့သော စာကလေးကိုပင် တရိုတသေ ထပ်၍ကဖန် ဆတ်ရပြန်သည်။ အော်မင်းလွင်ချိုချို၊ နေရီရိဝယ်၊ သီသီလှတ်ကြွ၊ ကျင်ရွက်ရွေလည်း၊ မြတေမြရော၊ မြင်သူမောမျှ၊ မနောကြေသွတ်၊ ရှုတိုင်းညွတ်၏။ သစ်ရွက်များနယ်ပင် စာရွက်များလည်း ဟောင်းကုန်ကြ၍ အသစ်တဖန် ရေးရပြန်သည်တမ့်။

သို့နှင့်ပင် နေလဲ့သည့်နောက် ညဉ့်သို့တဖန် ပြန်၍ဖောက်ခဲ့၏။

မေမေတို့ ရောက်၍မကြာမီ ကိုထွန်းမြိုင်လည်းပြန်ရောက်
လာသည်။ မေမေသည် ကိုထွန်းမြိုင် ခြံထည်းသို့ ဝင်လာခဲ့က
တည်းက ခါးကိုထောက်၍စောင့်၏။ အိမ်ရိပ်သို့ ကိုထွန်းမြိုင်
ရောက်ပြီဆိုလျှင်ပင် မေမေ အမျက်မှာသည်းတော့သည်။

မေမေနှင့် ကိုထွန်းမြိုင်တို့၏ အချုပ် အတည်းများသည်
ယနေ့မှ ပွင့်ထွက်ကုန်၏။ ကိုထွန်းမြိုင်ကလည်း မေမေ ကို
နှစ်နှစ်နာနာဆိုသည်။ မေမေကလည်း ကိုထွန်းမြိုင်ကို ပစ်ပစ်
ခါခါပြော၏။ သည်ရန်ပွဲကား သဲသဲသိမ့်သိမ့်၊ ခြိမ့်ခြိမ့်ညံ့မျှ၊
ပြင်းထန်လှချေသည်။

ရှန်ပွဲ၏ ဘဓိကအကြောင်းရင်းကား မျိုးပင်တည်း။

မျိုးသည် ကိုထွန်းမြိုင်နှင့် နှစ်ယောက်သည်းမေမြို့သို့တက်
ကာ ရေတံခွန်ဝယ် ပျော်ပွဲစားထွက်ခဲ့သည်။ မေမေ ၌သား
ချင်းစိဘမရှိသော်လည်း မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းကများ၏။
ဧည့်သည် သာ မိတ်ဆွေများက ပြောပြမှ မေမေလည်း သိရ
တော့သည်။ သည်တွင် မေမေ စိတ်မှာ ခက်ထန်လှ၏။ လိုက်
လျောမေတ္တာ၊ မြတ်နိုးပါလျက်၊ သည်သို့နှယ် ကွယ်ရာတွင်
ကျင့်ရပါမည်လောဟုလည်း နာကြည်းမိသည်။ အဆုံး၌ကား
အမျက်မာန်ထန်လှသည်။ မြေဆိပ်သင့်သို့၊ ကဲမြင့်ဖြစ်ဆုံး၊
ကိုယ်လုံးဝှန်ဆူ၊ ပူ၍ ရုတ်ခြည်း၊ ကြမ်းဝယ်လည်းလျက်၊ အူသည်း
လှိုက်ဖောမောမေ့လေ၏။ မေမေ စိတ်ကပြင်းသည်။ မေမေ

သည် အုပ်ထွေဖြဖြ ချီမပိုက်လျက်၊ ဆေးဝါးဘက်မှ ထုတ်ပြန်
လည်ရလှ၏။

ထိုညကမူ ကိုဟန်ဘုရားမျှ အိပ်၍မရနိုင်ခဲ့ချေ။

မျိုးတို့ ကဘို့မူ နှစ်ယောက်ထည်းတွဲ၍ အပျော်အပါး
ထွက်ခြင်းသည် ဆန်းမည်မထင်ထော်လည်း၊ ကိုဟန်တို့ ဝန်း
ကျင်တွင်ကား မဆန်းဘိ၏။

~~မျိုးသည်ယဉ်၏။ နု၏။ လှ၏။ ပြုံး၏။ မျိုး၏မေတ္တာ ကိုပန်
လိုသူတို့မှာလည်း အနုမတဂ္ဂတည်း။~~

သို့စဉ်လျက် မျိုး မဆင်ခြင်မိရာသလော။

နံနက်သို့ရောက်သော် မေမေက နှစ်ဆန်း(၁)ရက်နေ့တွင်
မြို့ထည်းသို့ပြောင်းမည်ဟု ကျေညာ၏။ ကိုထွန်းမြိုင်နှင့်မေမေ
တို့၏ဇာတ်လမ်းမှာလည်းဤတွင်ဆုံးချေ၏။ အော်...ဤတဝ
ဤမျှသာတကား။

+ + +

သည်းချာဆူဝေ၊ ခွဲကြဲလ၍၊ မြေတုံကျော်၊ ရောက်လေ
သော်လည်း၊ ရှင်ပျော်မေမေ၊ တနေ့ကည၊ တခဏမျှ၊ ရှုတမ
ကင်း၊ လွမ်းကင်းထပ်ပုံ၊ အာရုံမြော်မြော်၊ စိုက်ခေ၊ စုံမက်၊
တသက်သက်သည်၊ ဟမြက်တဆို နွေးနွေးတည်း။

~~မျိုး၌ အညစ် အကြေးမည်၍ မည်မျှအထိစွန်းငြိနေစေ
ကာမူ ကိုဟန်ကြည်ဖြူ၏။ မျိုးက ငယ်ရွယ်သော်လည်းလော~~

ဇာကို နားလည်တတ်သည်။ သည်တော့ ပသိသောနည်းနှင့်မျှ
မျိုး မိုက်မှားမိလိမ့်မည်ကိုဟန်မထင်ချေ။ ကိုဟန်ခွင်လွတ်၏။
ကျေချမ်း၏။

သည်တော့လည်း ခွဲခွဲရသည့်အတွက် သည်းခြေပျက်၍၊
တလျက်ဆိုငို၊ ဆံကိုနှုတ်ငင်၊ ရင်ကိုခုခု၊ ခတ်ထုနာကျင်၊
ကြမ်းတုတ်လူး၍၊ မောမောခွေ့၏။ နောက်ရှု တွင်းပြင်၊
ဝန်းကျင်ပတ်ကို၊ စဆုံးမှောက်လှန်း၊ ကမ္ဘာပြန်သို့၊ သည်း
သန်ပြင်းပြ၊ ကြေကွဲခဲ့ရသည်။

ညဉ့်သာစက်လည်း၊ မျက်နှာပုံသွင်၊ မြင်သည်ချည်းတဲ၊
သည်းထည့်တဲခွေ၊ နေသာနေလည်း၊ ညွတ်ခွေဆင့်လောင်း၊
တပျောင်းပျောင်းတည်း။

ခင်မမင်းနှင့်၊ လွန်ပြင်းချစ်ဖို့၊ ကျွန်ုပ်တို့သာ၊ မဟုတ်ပါ
တည်း၊ စက္ကဝါလောက၊ အနန္တတွင်၊ များလှစွာစွာ၊ သက္ကဝါ
ပင်၊ ကင်းကွာကွေ့ကွဲ၊ ခွဲရမြဲဟု၊ မလွဲသောခေမ္မတာတရားဖြင့်၊
ဖြေငြားပါသော်လည်း၊ မဝါးတခါ၊ ပြားတခါပင်၊ မျက်နှာ
ရွှင်ကြည်၊ ထင်တော့သည်ကြောင့်၊ တသ်သက်ခနွာ၊ နှစ်တရာ
ကို၊ သချောအပေါင်း၊ ထောင်သောင်းခန့်တွက်၊ ဆက်၍မြဲပင်၊
တည်နေချင်၏။ ရွှေရင်ရွှေသား၊ ခွါကြခြား၍၊ တဝါးချီဆန်း၊
တထောင်ခန့်မျှ၊ မကွန့်သွားချင်၊ သည်ကိုပင်သည်၊ စိတ်တွင်
ထောင်တ၊ မှန်ပါလှ၏။ ပြေကားမပြေချေ။

မပြေသည်နှင့်၊ ဖြစ်သဖြင့်ပင် မျိုးတို့ထံ လာခဲ့ရန် ကြံ
မိပြန်တော့လည်း မအောင်မြင်ပြန်ချေ။ မျိုးက စကားနာ

ဆန်ဆန် စာတတန်ပေတတန်နှင့် လာခဲ့ရန် မှာသော်လည်း
ကိုဟန်အတို ခက်သည်။ ကိုထွန်းမြိုင်နှင့် မေမေတို့၏လမ်းခွဲ
ရခြင်းအကြောင်းရင်းကို မျိုးမေးသော် ကိုဟန်အသို့ဖြေရပါ
မည်နည်း။

မေမြို့ရေကူးကန်မှာ ကြာသည်က တကြောင်း၊ မတည့်
သော အစာတို့ကို စားသည်ကတကြောင်း၊ နေမကောင်း
လက်စရှိသည်ကတကြောင်း၊ စသည်စသည်ဖြင့် အကြောင်း
ကြောင်းကြောင့် မျိုးအပြင်းအထန်ထပ်၍ ဖျားသဖြင့်ဆေးရုံ
ပင်တင်ထားရသည်ဟုကြားရပြန်တော့လည်း၊ ကိုဟန်လာချင်
စိတ်မှာ တိုး၍သာပြင်းထန်လွှာရတော့၏။ မထိန်းနိုင် မသိမ်း
နိုင်ချေ။

သို့သော် မျိုး၏ အကြောင်းသနစ် အဖြစ်အပျက်တို့မှာ
ကြားရချက် မသက်သာလှစေဖြင့် ခက်ရပြန်၏။ မျိုး၏
တိုက်ဝှမ်း၊ လျှာသည့်ဝမ်းဝယ်၊ သာချမ်းပဋိ၊ သန္ဓေ ချိပြီဟူ၍
လည်း တဆင့်စကား တဆင့်နားနှင့် ကိုဟန်ကြားရသည်။
မည်သူတရားခံလောဟူ၍ တပ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်သော
ကြောင့်လည်း မျိုး၏ ဝန်းကျင်ဝယ် လာနေကျ ဧည့်သည်
များသည်ပင်လျှင် တဖြည်းဖြည်း ကွယ်ခဲ့ကြချေ၏။

ဒုက္ခနှင့်တွေ့မှ မိတ်ဆွေစစ်ကို ရပေမည်....ဟူသော စကား
ပုံအရ မျိုးပတ်ဝန်းကျင်ဝယ် မျိုး တွယ်ရာမဲ့ သောအခါ
မျိုးထံ ကိုဟန် အမှန်လာလိုသည်။ ကိုဟန်ပင်လျှင် တရားခံ

ဟု ကြားကဝင်၍ အနစ်နာခံလိုပိတ်လည်း မုချ၍၏။ သို့သော်
မထောက်နိုင်ပြန်ချေ။

မေမေက မျိုးကိုမုန်းသည်။ မျိုးနာသည်ကို ဝမ်းသာ၏။
မျိုးမျက်နှာကို မကြည့်လို၊ ချေးကိုသာ ကြည့်လို၏ဆိုသည်။
ကိုဟန်နှင့်ကား အစအဆုံး ဆန့်ကျင်ဘက်ချည့်တည်း။

မျိုးတို့ 'နံ့သာသိုက်'ကို တစုံတယောက်သော သူအား
အပ်နှံထား၏။ မန္တလေးမှ ပြေးကြသော အခါ၌မူကား
ကိုဟန် ပသို့ခံစားကျန်ရစ်ခဲ့ရမည်ကို မျိုးပင် တွေးပါလေ
လော့။

မျိုးကို ကိုဟန် အသည်းထည်းကချစ်သည်။ အသည်း
ထည်းက မြတ်နိုးသည်။ အသည်းထည်းက ကြင်နာသည်။
မျိုး၏ အကြောင်းချင်းတ မကောင်းသတင်းဟုသမျှ ပသုက
ပသို့ပြောကြစေကာမူ ကိုဟန် စိုးစဉ်းမျှမမူချေ။ ကမ္ဘာနှင့်
ဘက်၍ စစ်ပြိုင်ရမည်ဆိုလျှင်ပင် စစ်သာပြိုင်မည်။ မျိုးကို
ချစ်သည့်မေတ္တာမှ တရူးမျှမလော့။ ထည်တော့သည်း
မန္တလေးမှ မျိုးတို့ ပြေးရပြီဆိုသောအခါ ကိုဟန်မှာ မျက်
ရည်သွယ်ပြိုက်၊ တချိုက်ချိုက်နှင့်၊ လှိုက်ပွက်ဝမ်းက၊ နှမ်းလျှ
လော့။ အသည်းတို့ပင်လျှင် ကြောရချေတော့သည်။

အသည်းတို့ ကြေရပြီဆိုခါမှပင် နေလည်း မနေနိုင်တော့
 သဖြင့် ကိုဟန် အပြင်သို့ ထွက်ပြန်ခဲ့၏။ အပူကိုရင်မှာ ချပ်
 လျက်၊ ပြိုက်စက်သွယ်ရှမ်း၊ နယ်နယ်နှမ်းသည်၊ လွမ်းလည်း
 ဆင့်ကူ၊ မျက်ရည်ဆူဆော်၊ ပူဆာမူးမှောင်၍၊ အရာရာတွင်
 လည်း ပြုယောင်ပြုမှား ခဲ့ချေသတတ်။

အရက်ကို ကိုဟန်သောက်ပြီ

မန္တလေးတနေရာရာမှာပင် ရှိနေလိမ့်ဦးမည်မျိုးအထင်နှင့်
 မျိုးကို လိုက်၍အရှာ၊ 'နဲ့ သာသိုက်' တက်သို့ ရောက်ခဲ့ရာ
 တွင်လည်း လေးမြတ်စုံမက် 'နဲ့ သာသိုက်'၏ အဝင်တံခါး
 ကို ပိုက်ကာတက်၍၊ မျိုးလက်ထိရာ၊ သည်မှာသာဟု၊ တွေ
 ရှာယောင်ရမ်း၊ ကြံကာနမ်းသည်၊ အလွမ်းထပ်ကျယ်ပြော
 ပြန်၏။

စပယ်ရုံတောမှာလည်း မော၍အနား၊ စပယ်ပင်များစွာ
 ကို ချွေတည့်လျက်၊ မျက်နှာကိုအုပ်လွမ်း၊ ကြိမ်ကြိမ်နမ်းမိ၊
 အလွမ်းမပြေ၊ သည်းလေလေနှင့်၊ တော့တော့ရှာရှာ၊ ခြေနှင်း
 ရာ ကျောက်စရစ်လမ်းကို၊ နမ်းပါခသော်လည်း လွမ်းပြန်
 သည်း၏။ အော်...ခုနယ်များမှာ ဇော့တည့်ရလျှင်၊ နုလှရွှေ
 သား' ရွှေဘဝါးကို၊ ဆံသားနှင့်လော၊ မနေမနာ၊ ဖန်များ
 ကိုင်ညွတ်၊ ကြိမ်ကြိမ်ပွတ်၍၊ ဖတ်ဖတ်မော့ခွေ၊ နန်း၍သာ
 စေ နေတော့မည်ဟုပင် ကိုဟန် ပိုင်းဖြတ်မိတော့ ဖည်။

သို့သော် ဝေးချေပြီ။ ကျွမ်းသက်ကြွကာ မြေမှာသံသာ
ဆွေးသည်သို့ လမ်းဆက်ပေ့ရှာ နေရာကမ္ဘာ ဝေးချေပြီ
မျိုး။

မျိုးတို့ရန်ကုန်မှာရောက်နေပြီဟု သတင်းရ၏။ နိုင်ငံခြား
သံရုံးထရုံးတွင် အပြုံးမပျက် အမှုထမ်းလျက် ရှိသည်ဟု
လည်း ပန်းသတင်း လေညှင်းဆောင်လှာသည်။

ရွမ်းနူးသွယ်ဖြာ၊ မျိုးသူဇာသည်၊ ပေါ်လာတည့်မည်၊
မှတ်ရည်စိတ်ထား၊ ထင်ယောင်မှားလျက်၊ ဆည်ထားမရွှင်၊
မိုးကောင်းကင်သို့၊ ရှိုက်ငင်မူးမော်၊ ဖျော့ဖျော့မျှော်လျက်၊
လည်မော်ညောင်းမျှ၊ ပင့်ဆက်ချရွှ်၊ လျလျသည်ချော၊ ကြွ
ကြွခါတည့် ကိုဟန်မှာမူ စိတ်ဖြင့်သာ မျိုးကို မျှော်နေ
ရ၏။

ခြေဖျားမှသည်၊ စရိုဖမိုး၊ ဖြိုးဖြိုးလိုက်ဘက်၊ ဖမျက်သား
လုံး၊ တင့်ဆုံးပူဆစ်၊ ပြေပြစ်ဆစ်မျက်၊ သည့်ထက်တခိုးဆိုရာ
ပြစ်ရှား၊ ဝေလျားခါးနှင့်၊ ရင်သားဖြိုးဖြိုး၊ ရင်ရိုးမပေ၊
လည်တော်မျက်နှာ၊ အင်္ဂါပေါင်းရုံး၊ လှမျိုးကြုံးရွှ်၊ မျက်လုံး
လှန်ကြည့်၊ လှည့်ရွှ်မြင်သူ၊ သည်းအူပြတ်ရူး၊ ချဲ့ချဲ့မူးမျှ...လှ
သော မျိုး၏ ကိုယ်အဟန်သည်လည်း ထပ်ပြန်တလဲလဲ မျက်
စေ့တူရှုဝယ် ဝဲရွှ်လာသည်။

သည်တော့လည်း မျိုးကို မှာလို၏။ တရပ်မြေသို့ ထောက်
 လေလျှင်သာ၊ စံကာပျော်မွေ့၊ မောင့်ကိုမေ့၍၊ ရက်ခန့်
 ရှည်ကြာ၊ မနေပါနှင့်၊ မေတ္တာလွမ်းလျှင်၊ သံဃာကံဇဉ်
 နှင့်၊ အစဉ်ပတ်ရစ်၊ ကျန်ရစ်သသူ၊ တဘက်လူကို၊ ကြည်
 ဖြူတူရဲ့၊ လောက်ညှာငဲ့၍၊ ပြန်ခဲ့ပါဦး မဘုရား။ ။

+

+

+

ကြာခဲ့ချေပြီ။

နှေ့များဟောင်း၍ မိုးများ ညောင်းကာ ဆောင်းများ
ပြောင်းခဲ့ချေပြီ။ သကရစ်သည် နှစ်များအားမျှ၍ အသက်
သည် အတောအကြံများအား မျှခဲ့ချေပြီ။

၂) နှစ်ဟူသောကာလဝယ် အပြစ်အပျက်တို့သည် အံ့ဘ
နန်း ပြောင်းလဲခဲ့ချေ၏။ အကုသိုလ်အလျဉ်သည် ကိုဟန်နှင့်
မေမေမှု ညှဉ်းပန်းကလျာပြုခဲ့ချေသည်။ မေမေ၏အလုပ်အကိုင်
အရောင်းအဝယ်မှာ တစတစ ပျက်ပြားတိမ်းပါး၍ လည် ခဲ့ရ
ချေ၏။

သေသောသား၊ မွေးအံ့သောသား၊ မိုက်သောသားဟူ၍
 သားသုံးမျိုးရှိသည့်အနက် မိုက်သော သားအတွက်လည်း
 မေမေ့ပျောက်နှာငယ်ခဲ့ရသည်။ အဆို၌ကား မေမေသည်
 အပူပေါင်းစုံလျက် အိပ်ရာဘက်ဝယ်ချက်တရက်လည်းဆုံးပါး
 ခဲ့ရ၏။ ကိုဟန်သာလျှင် ကြင်ချစ်မိဘ အစ်မမောင်ရင်း၊ သား
 ချင်းမျိုးနွယ်၊ လျဉ်းသွယ်စပ်မိ၊ မရှိ တူးတူး၊ ယုတ်ဆုံး
 တိုင်အောင်၊ တကောင်ကြွက်နွယ်၊ မျက်နှာငယ်နှင့်၊ လောက
 အလယ်ဝယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

ကိုဟန်ဘဝသည်လည်း ယောက်ယက်ငယ်ငါး ပျက်ပြား
ခဲ့ရပေချေ၏။ မျိုးဇေး၊ ထင်ထားသည့်နွယ် ပညာလည်း မ
ကြွယ်ခဲ့ချေ။ ဥပစာ(က)မှပင်အခါများစွာကျခဲ့တူသည်။

သည်အထည်း နာသောရင်မှာ မကြာခဏပြန်၍ ပြန်၍နာ
 ခဲ့ရ၏။ “မျိုးပျက်နေပြီ”ဟူသော ကောလာဟလ ကလည်း
 တမှောင်တည်း။

မျိုးထံမှပို အပ်သောစာအလွှာတို့ကိုမူကား ကိုဟန်မကြာ
မကြာရပေ၏။ သို့သော်တစောင်မှမပြန်ဖြစ်ချေ။ မျိုးကခိုင်း
သည်ဟုထင်မည်ဆိုလျှင်လည်းထင်နိုင်၏။ သို့သော် မရသည့်
ဟန် ကိုဟန်နေခဲ့သည်။

ပသို့ဆိုစေ မျိုး၏အကြောင်းကို ကိုဟန် သိသကဲ့သို့ပင်
 ကိုဟန်၏အကြောင်းကိုလည်း အဝေးမှ မျိုးကခရစေ တွင်း

ကျသိနေ၏။ ကိုဟန်တွင် မျိုးမည်မျှ သံယောဇဉ် ရှိသည်ကို ကိုဟန်သိသည်။ သို့သော်ကိုဟန်နှင့် မျိုးတို့၏အခြေအနေမှာ ပြောင်းပြန်ပြန်၍ လည်နေသည်မို့ ခက်၏။ ထို ထက်ကိုဟန် ကလည်း မိုက်နေသည်။ “ရေသဖန်းသီးမှည့်တို့သည်အပင်၌ နီစွာသာလျှင်ကံတည်း။ အတွင်း၌ကားပိုးအတိ ဖြစ်ကုန်၏” ... ဟူသကဲ့သို့ ကိုဟန်တာသည်လည်း မျိုးထင်သကဲ့သို့မရှိပြီ။ မိုက် ပိုးအတိဖြင့်သာပြည့်ကုန်၏။

မျိုးကန့် သာသိုက် မှာလာ၍လာ၍ ငိုအော်သော ကိုဟန် အကြောင်းကိုကြား၍ ဆုံးမစကားဆိုလှာစဉ်ကမူ ကိုဟန်ရင် ဝယ်ရဲပြာကို မျှီရသကဲ့သို့ပူခဲ့ရတိသည်။ မျိုးကမျက်ရည်ကို အနိုင်ထိန်းနိုင်စိမ့်သောငှာ ဆေးတလက်ကိုပေး၏။ မျိုးအဘို့ မူ မျက်ရည်သည် ‘အလာနည်းသော ညှော်သည်’ သာဟု ဝိဂြိုဟ် ပြုသည်။ စင်စစ်ကိုဟန်ဆေးကား အရက်တည်း။

မျိုးကမူ ပသိုသောအထူးအကြံများနှင့်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက် ခဲ့ရသည်မသိ၊ ပကတိ တည်ငြိမ်တတ်ချေ၏။ မျိုး၏ ဘာကို တဘက်လူကစာနာ၍ သနားနေစဉ်ဝယ် မျိုးကပြုံး၍ပြတတ် သည်။ ‘ဒုက္ခ’ဟူသည်ဘဇာနည်း.....ဟုပင် ကွဲကွဲရယ်ရယ်မေး လှာတတ်၏။ သို့သော်မျိုးကလူရိပ်မိုးရိပ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျွမ်း ကျင်သိသည်။ မျိုးကိုအမှန်ပသူချစ်သနည်း။ မျိုးကိုအမှန် ပသူ

ရုတ်ခြည်းပင် ကိုဟန်လည်းနှုတ်ဆက်၍ ရုပ်ရှင်ရုံ ထည်းမှ
ပြေးထွက်ခဲ့မိ၏။ မျိုး၏ဘဝကား သိုးရွားလှစွာ၏တကား။

ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့၏ အရည်အချင်းစစ်စာစစ်ပွဲကို ပြောဆိုခဲ့၍
လဆန်း(၆)ရက်နေ့ညနေတိုင်း ရန်ကုန်မှစိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ပြန်
ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မန္တလေးမြေသို့ ခြေချမိသောအခါ၌မူကား မျက်
ရည်ရှဲကြည် ကြွေလှသည်ကို အနိုင်နိုင်သိမ်းတည့်၍ မရောက်
သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ‘နံ့သာသိုက်’တက်သို့ဦးတည်ထွက်
ခဲ့မိသည်။

‘နံ့သာသိုက်’ထည်းသို့လည်း မဝင်ချင့်ဝင်ချင့်နှင့်ပင်ဝင်ခဲ့
မိ၏။

မောင်သာရ

ဤလိုအချစ်မျိုး
ဤလိုအလွမ်းမျိုး
ဤလိုအသောမျိုး
ဤလိုအကြမ်းမျိုး
ဤလိုစွန့်စားခန်းမျိုးများသည်
သူရေးသမျှအကောင်းဆုံးပါပေ
စာဖတ်သူများကမှတ်ချက်ချရမည့်အပြင်
စာပေလိုက်စားသူများကလည်း.....

မြေမြေမျိုး | အပ္ပမုဒ္ဒါအာရုံအာရုံ